

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Gyllembourg-Ehrensverd, Thomasine
Christine.; af Forfatteren til "En Hverdags-
Historie" [Thomasine Christine Gyllembourg-
Ehrensverd] ; udg. af Johan Ludvig Heiberg.
Noveller, gamle og nye

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Reitzel, 1833-1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

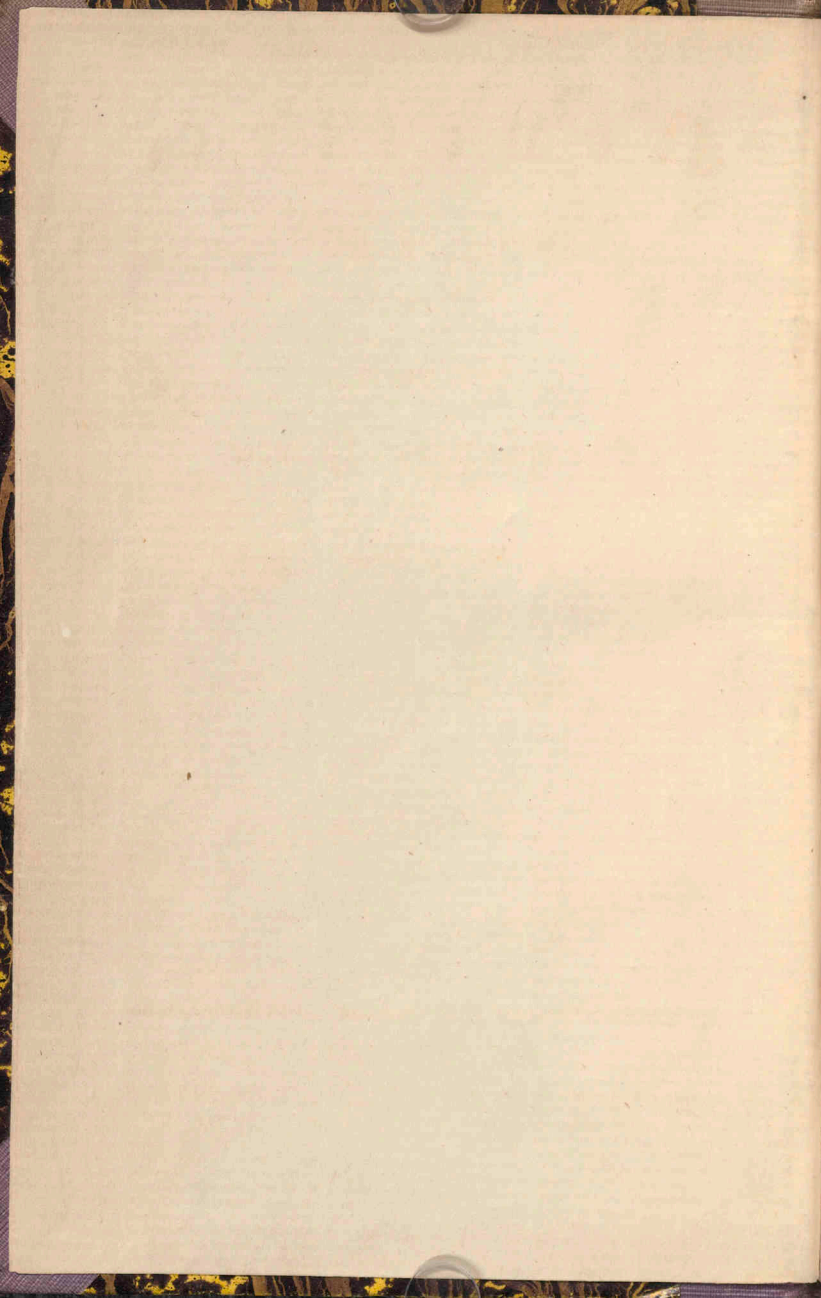
57. - 145.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130011720286

Noveller,

gamle og nye,

af

Forfatteren til

"En Hverdags - Historie."

Udgivne

af

Johan Ludvig Heiberg.

Første Bind.

En Hverdags - Historie.
Drøm og Virkelighed.
Den magiske Nøgle.
Kong Hørt.

Kjøbenhavn, 1833.

Paa Universitets - Boghandler E. N. Reitzels Forlag.
Trykt hos P. N. Jørgensen, Pilestræde Nr. 110.

Handwritten title or name, possibly "A. v. L. v. L."

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Small handwritten text block, possibly a signature or date

Handwritten text, possibly "Handwritten text"

Small handwritten text at the bottom of the page, possibly a date or location

Udgiverens Forerindring.

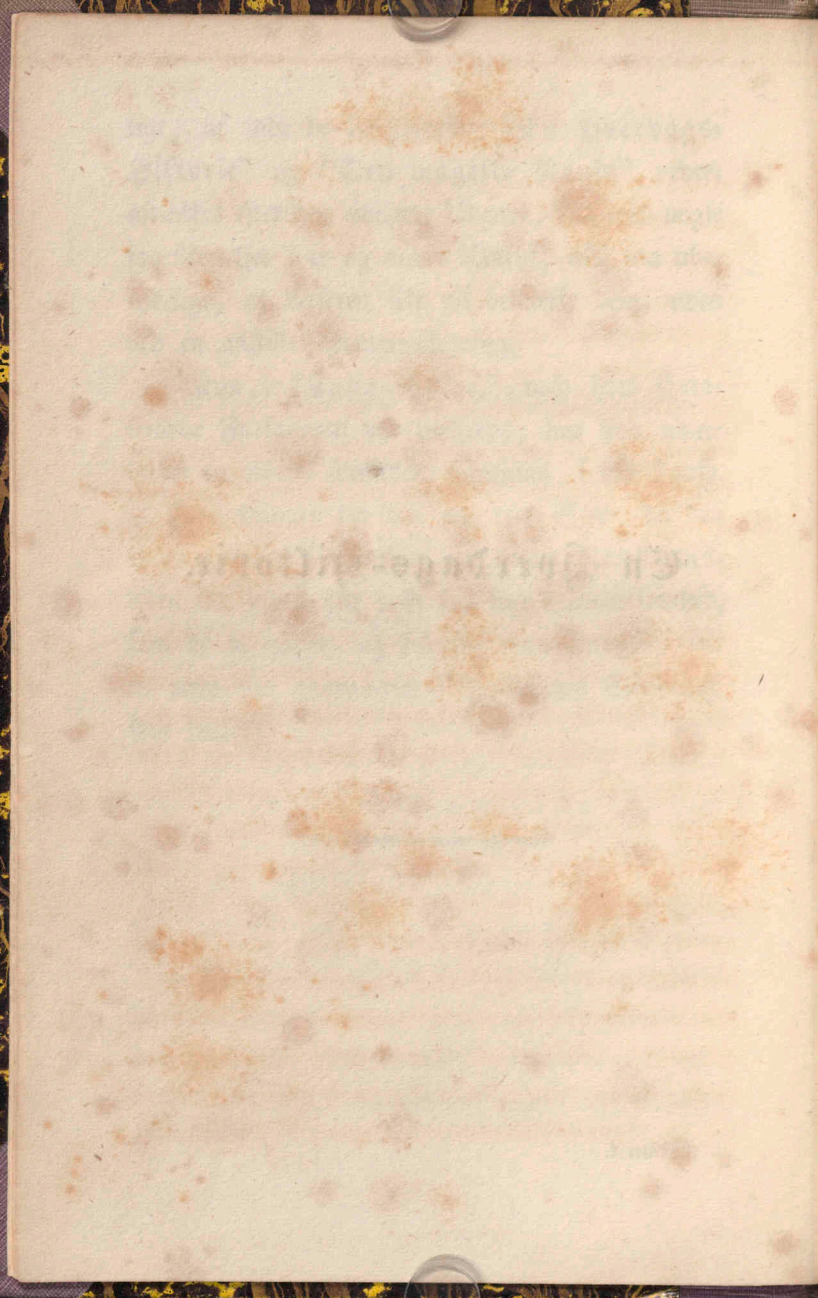
Herved overleveres Publicum en, som man tør haabe, kjærkommen Samling af alle de Noveller, som ere digtede af Forfatteren til "En Hverdags-Historie." Samlingen vil ikke blot indbefatte de af hans Noveller, som tilforn have været indrykkede i den flyvende Post, men tillige et Par nye, af hvilke den ene, "Drøm og Birkelighed," indeholdes i nærværende første Bind, og den anden vil optages i det følgende.

I den Overbeviisning, at man ved en ny Udgave af Digtninger, der allerede have været saa heldige at vinde en stor Publicitet og et ualminde-
deligt Bifald, bør gaae yderst varsomt tilværks med Forandringer, selv om disse muligviis vare Forbedringer, har Forfatteren anseet det for rig-

tigt, at lade de to Noveller "En Hverdags-
Historie" og "Den magiske Nøgle" ordret
aftrykkes efter den tidligere Udgave, kun med nogle
faa Rettelser i et og andet Udtryk, alle saa ube-
tydelige, at Læseren ikke vil bemærke dem, uden
ved en anstillet Sammenligning.

Kun i "Kong Hjort," med hvis Cata-
strophe Forfatteren var utilfreds, har han udar-
bejdet en aldeles forandret Slutning, i den Tanke,
at Forandringen her var paa rette Sted, da den
er en virkelig Forbedring, og denne Novelle des-
uden ikke hidtil har vaakt saa stor Opmærksomhed,
som de to andre, og folgelig maa antages, ikke
at være saa nærværende i Publicums Erindring,
som disse.

En Hverdags-Historie.

For nogle Aar siden reiste jeg i et offentligt Grinde i Udlandet, og paa Hjemveien erholdt jeg Tilladelse til at opholde mig en Tidlang i det Mecklenborgske, for et privat, mig vigtigt Anliggendes Skyld. Mit egentlige Standquarteer var ikke meget langt fra Dobberan, paa en Herregaard, hvis yndige, smilende Beliggenhed contrasterede besynderligt med de Menneffers Tone, som opholdt sig der. — En saadan Stivhed og Etiquette, en saadan Mangel paa al Lethed i Omgang og Samtale kan man vanskeligt forestille sig i vort gode Kjøbenshavn, hvor der intet Spor mere findes af den Adels stolthed og Stivhed, som udmærker det nordlige Tydskland, især ved de smaa Hoffer. — Og her kan jeg ikke undlade at berøre, at man befinder sig som ved et Trylleslag hensat i en anden Verden, naar man efter et Ophold, af den Natur som mit ovennævnte, kommer til Slesvig, og her seer det elskværdigste Gyrstepar, omgivet af sine skjonne oplomstrende Børn, og nu i deres huuslige Liv finder den Simpelhed i Sæder, de patriarchalske

Dyder, som man i sin frihedselskende Ungdom sværmede for, som et Ideal. Dog her er ikke Stedet til at indlade mig i dette Vemne, uden for saa vidt som disse Tanker have indgrebet i min Skjæbne.

Jeg vender da tilbage til min mecklenborgske Herregaard, og maa bekjende, at hvad der fortrinligen misgagede mig, var den Maade, hvorpaa de derværende unge Damer ligesom søgte at efterabe den mindre elskværdige Side hos Engländerinderne, der gjør deres Omgang saa besværlig, at man s. Ex. neppe tør hilse sine quindelige Bekjendte paa offentlig Gade, uden at staae fare for at blive anseet for ubeskeden og paatrængende. Ved ingen Leilighed er denne Stivhed saa paasaldende som ved et Bal. Det traf sig just at jeg flere Gange var tilstede ved slige Forlystelser, og naar jeg da sad stille og saae paa de Dandsende, paa den forunderlige Contrast mellem deres alvorlige, ja høitidelige Mine og den Hurtighed, hvormed de bevægede dem i en munter Dands, syntes jeg at man kunde baade lee og græde ved dette Syn. Det har — efter mine Tanker — altid noget vist unaturligt, saaledes at see voxne Mennesker, ja mangengang ældre corpulente Personer springe og svinge sig som Børn, medens Sveden i store Perler hagler ned ad det blodrøde Ansigt, og Dinene staae stive i det spændte Physiognomie. Dersom dette nu ikke skeer med kjendelig Lystighed og Lune, saa finder jeg at det

er et bedrøveligt og latterligt Syn. Man vil vist nok antage, at den der sidder stille og gjør sige Anmærkninger, maa være i ondt Lune. Det var jeg ogsaa, det vil jeg frit bekjende. Jeg kjedede mig usigelig i denne Kreds, og følte mig som i Paradiis, da Selskabet paa Herregaarden blev forøget med en ung Landsmandinde, der just kom dertil i et Besøg, og snart skulde reise hjem igjen til Kjøbenhavn. Nu fik Waller og Selskaber Interesse for mig. Hendes anstændige Frihed i Omgang, den Aabenhjertighed hvormed hun behandlede mig, den ungdommelige Munterhed hvormed hun dansede med mig, virkede saa opmuntrende paa mit hele Væsen, at Zette H. forekom mig som sendt til min Trøst af en god Fee. Maaſkee var det heller ikke hendes mindste Fortjeneste at hun var overmaade smuk, og skinnede der ved som en Sol mellem de andre Damer; thi Skjønhed er temmelig sjelden i det nordlige Lydskland. — Ved alle disse sammenstødende Omstændigheder var det naturligt at jeg maatte føle mig særdeles tiltrukken af denne Nige, om hvem jeg for Næsten kun vidste, at hun var smuk, talte godmodigt med mig, og var en Datter af en Mand, der var mig bekjendt som agtværdig og udmærket i sit Fag. — Hun var kommen dertil med en ældre kjøbenhavnsk Dame. Det var i Badetiden, da Dobberan er rig paa Forlystelser og paa Fremmede. En Aften havde vi i Selskab med hinanden bivaanet et Val

der. Ved en Misforstaaelse udeblev den Bogn, som fra vort sælleds Opholdssted skulde afhente os, og da det var et meget smukt Veir, ønskede Damerne at tilbagelægge den temmelig lange Bei tilføds, ledsagede af mig og en anden ung Mand. Det blev mit forønskede Lod at følge Zette. Vi vandrede nu ved den deilige Strandbred, Maanen speilede sig i den klare Sø, paa hvis Flade mange Baade glede hen, medens Nareslagene lode i den stille Nat, afbrudte af Tonerne af en fjern Musik. Det var en varm, deilig Sommernat. Alting forekom mig saa skjønt; allerstjønnest den Pige, hvis bløde Arm hvilede i min, og — jeg veed ikke hvorledes eet Ord tog et andet, men vi kom hjem som Trolovede.

Da jeg blev alene, forundrede jeg mig rigtig nok over den Ubefindighed, hvormed jeg havde gjort dette vigtige Skridt; det syntes mig at jeg havde drømt det Hele. — Næste Dag da jeg besøgte de danske Damer paa deres Børelser, forestillede min Brud mig ganske ligefrem for sin Ledfagerinde som sin Forlovede, sagde Du til mig, og var imod mig som om vi allerede i flere Aar, gjennem mange Prøvelser havde lært at kjende og elske hinanden. Dersom dette nu end havde noget stødende for min Følelse, blev jeg paa den anden Side behagelig overrasket ved efterhaanden at opdage min Zettes mange Talenter, hvorpaa jeg aldrig havde tænkt. Hun spillede med stor Færdighed paa Pianoforte, sang ret

kunstmæssigt, og var en stor Mesterinde i de nu brugelige Haandarbejder. — Vi skreve begge til hendes Forældre i Kjøbenhavn, og jeg anholdt formelig om Datterens Haand, og gjorde Regnskab for min oeconomiske Forsatning, der tillod mig at forsørge en Familie.

Med næste Dampsskib skulde Jette reise. Vi ønskede og haabede med samme Leilighed at faae et Par samtykkende Linier fra hendes Forældre. Imidlertid spadserede vi daglig allene, og med sin aabenhjertige Snaksomhed fortalte Jette mig om sit Hjem og sine Forhold. Sin Fader lod hun ikke til at elske synderlig høit, Moderens Kjæledægge syntes hun derimod at være. — "Gud ske Lov!" sagde hun engang, "at mine stakfels Forældre nu kan have den Glæde at see mig forlovet med Dig, da det kun er et halvt Aar siden de havde saa stor Sorg af min svenske Søster." — "Din svenske Søster!" udbrød jeg: "hvem er det? Jeg troede, Du havde ingen Søskende?" — "Det er ogsaa kun min Halvsøster," sagde hun med en ligegyldig Mine: "det er en Datter af min Faders første Kone, der døde da dette Barn blev født." — "Men hvorfor kalder Du hende svensk? Og hvad Sorg har hun gjort sine Forældre?" — "Det skal jeg altsammen fortælle Dig: Vi kalde hende den svenske Søster, fordi hun, siden hun var ti Aar, har været i Sverrig hos sin Morbroder. Han er nu død for tre Maaneder siden. Det var en formuende

Mand, der i alting var græsselig fornem. Han havde reist den hele Verden rundt, og var saa klog at han kunde høre Græs groe, som man siger. Engang kom han til Kjøbenhavn, og da Fader var gift igjen for længe siden, tog han sin lille Søsterdatter med sig til Stockholm, og gjorde saadan en Afgud af hende, at da hun blev voksen, havde han hverken Mist eller No, førend han fik hende forlovet med sin eneste Søn, der var et Par Aar ældre end hun. Det kan nu være henimod to Aar siden, da vare de alle Tre i Besøg hos os i Kjøbenhavn, og det var da en Glæde og en Herlighed; og Henning F. (saa hedder Sønnen) er da — det kan Du troe — det deiligste og artigste Menneſke der kan være i Verden, og det sagde ogsaa Alle. Og det heed sig at han var forfærdelig forelsket i min Søster, skjøndt Gud veed, der kunde intet Menneſke mærke paa de To at de vare Kjæresten; de hverken sagde Du til hinanden, eller kom hinanden nær. Det høieste, jeg veed han fordristede sig til, var at kysse hendes Haand. Og paa hende kan nu ingen blive klog i noget Stykke; hun er saa stiv og saa fornem; det siger ogsaa Moder. — Men saa reiste de da hver sine Veie; han reiste udenlands og hun reiste hjem til Stockholm med sin Morbroder. Men saa for et halvt Aar siden, saa kom der et Brev fra ham at han var kommen til at forelske sig dødelig i en udenlandsk Pige, og hun i ham; at han vilde sige min

Søster det reent ud og give sin Skjæbne i hendes Hænder, thi hvis hun forlangte det, vilde han komme igjen og holde sit Ord som en brav Mand. — Men Gud bevare os! dertil er hun alt for stolt, hun gav ham strax sin Frihed, og forligte ham endogsaa med Faderen, der var grumme vred paa ham, saa han fik da sin franske eller italienske, hvad hun var, og Maja blev siddende.” — ”Maja!” udbrød jeg: det er et kjønt Navn.” — — ”Det hedder hun efter sin Moder, der ogsaa var svensk, og det skal mange hedde derovre. Men tænk nu engang! Faderen han tog sig det saa nær med Sønnens Opsørsel, at man siger, det var en Pind til hans Ligkiste, og det har nu Maja paa sin Samvittighed, det sagde Moder.” — ”Deri,” afbrød jeg hende, ”har Moder stor Uret efter min Mening. Det var fornuftigt og godt hvad Din Søster gjorde. — Du synes ikke at elske hende? Hvorfor ikke?” — ”Al!” svarede hun, ”det er vistnok en hjertensgod Pige, men hun er, som sagt, saa stiv og saa fremmed og fornem, at det er ubehageligt at omgaaes hende.” — ”Er hun smuk?” — ”Nei, slet ikke smuk. Hun har heller ingen Talenter som er værdt at tale om. Moder siger, hun er bedst til at gjøre Honneurs ved et Bord, thi det ophøjede Morbroderen hende altid for, at hun holdt hans Huus saa smukt og behageligt. — Nu er han da død, og Sønnen, hendes forrige Kjæreste, han vilde endelig dele Arven med hende,

som med en Søster, men det tog hun da heller ikke imod, hun beholdt kun hvad Morbroderen havde foræret hende, og det var ikke nogen Herregaard. Det var tosset af hende, sagde Moder; det var det mindste han kunde gjøre, som havde forspildt hendes Lykke. Men Fader holdt med Maja i det som i alting. En Tante, hun har derovre, er taget i Huset til hende, thi hun kan ikke forlade alting i den unge Is. Graværelse, førend en gammel Fuldmægtig, eller hvad han er, er kommen til Stockholm og har taget det under sin Varetægt; men saasnart han kommer et andet Steds fra, hvor han er, og hun har bragt alting i Rigtighed, saa kommer hun da hjem til os, og det er det værste, thi Fader er reent forgabet i hende, og Moder har allerede havt mange Ubehageligheder for hendes Skyld, og faaer vel flere." —

Denne Fortælling syntes mig en Ubehagelighed, jeg havde for hendes Skyld, thi mine nye Forhold begyndte at ængste mig. Fader og Moder uenige, og ventelig uretsfærdige, hver mod sit Barn; denne svenske Søster, der ogsaa skulde blive min stiv, kold og fornem, formodentlig afbleget af Sorg, med den syge Ømsindlighed som i Almindelighed klæber ved de Fruentimmer, hvis Fordringer til Livet ere blevne skuffede. Det var ikke trostelige Udsigter. Jeg besluttede i Stilhed at paastynde mit Giftermaal, og indrette mit Huus saaledes, at jeg

for min Person ikke skulde blive forstyrret af Misklangen i min nye Families Forhold.

Med næste Dampskib kom det forønskede Brev med Samtykket til Jettes og min Forbindelse; dog svarrede det kun halvt til mine Ønsker, thi fra Faderen var intet Ord. Men Moderen forsikkrede om hans Bisald, og hendes Brev var desto forbindtligere, altfor forbindtligt, imod mig, saa jeg blev skamfuld derover, medens det tillige priiste den Lyksalighed, der efter hendes Overbeviisning vilde blive mig til Deel i Forening med hendes Datter, der vist vilde blive et Mønster paa en Kone.

Jette reiste nu, og i min Eensomhed begyndte jeg at anstille Betragtninger over mig selv og min Fremtid. Pigen er smuk og god, og elsker mig, tænkte jeg; hvad vil jeg meer? — Jeg kunde forresten ikke noksom forundre mig over hendes besynderlige Opdragelse, der, i det den havde givet hende saamange Talenter, dog havde gjort sig skyldig i saa megen Forsømmelse. Saaledes kunde jeg aldrig læse noget Brev fra hende uden en stor Ærgrelse; saa maadelig en Haand, saa daarlig Orthographie, og især saa tomt, saa intetsigende Indhold, passede sig kun slet for en Pige paa hvis Dannelselse der var anvendt saa meget. Det Interessanteste hun fortalte mig i disse Breve (som jeg hver Uge regelmæssig modtog), var den Omstændighed at min Hund var hos hende. Dette overmaade smukke Dyr, som jeg kun en kort Tid

havde været i Besiddelse af, var et Arvegods efter min nylig afdøde Broder, og mig derved meget kjær. Den havde været med mig i Laaden, da jeg fulgte Jette ombord paa Dampskibet, og i den Travlhed og Trængsel der herskede, blev den borte for mig, og var, som jeg nu erfarede, bleven tilbage paa Skibet. Jeg svarede hende at det glædede mig, at min Hund var lykkeligere end jeg, og at denne Fido (som den hed) var et levende Billed paa min Troskab, der fulgte hende overalt.

Med det sidste Dampskib som afgik i samme Efteraar, agtede jeg at reise til Kjøbenhavn. Samme Morgen blev jeg behagelig overrasket ved at see min gamle Ven, Anton B., træde ind til mig. Han fortalte mig, hvad jeg ikke vidste, at han havde faaet et meget godt Embede i Fyen, og var paa Veien til at reise derover. — ”Paa Veien?” udbrød jeg: ”fra Kjøbenhavn til Fyen? Gaaer den over Dobberan?” — ”Ja,” svarede han, ”hvad vil Du sige, naar jeg fortæller Dig, at jeg er kommen her, blot for at have een eneste Samtale med Dig, thi i Estermiddag reiser jeg tillands herfra, jeg har allerede gjort Partie med en Ven som skal samme Bei. Gud være lovet, at jeg ikke har forseilet Dig! Det var mig umuligt at komme før eller at oppebie Dig i Kjøbenhavn, især da jeg ikke vidste, at Du kom der førend til Foraaret.” — ”Kjære Ven!” sagde jeg: ”Du spænder min Forventning. Hvilket vigtigt Anliggende,

som jeg . . .” "Det vigtigste i mit Liv," afbrød han mig, "det hvortil jeg har sat mit hele Hjerte, min hele Sjæle, og hvori jeg tænker aldrig at kunne finde en bedre *Ministre plénipotentiaire* end Dig." — "Eitg frem, kjære Ven! sitg frem! jeg gaaer i Jlden for Din No og Lykke." — "Du begriber vel allerede," sagde han, i det han saae ud af Vinduet for at skjule sin Forlegenhed, "Du begriber vel allerede at det er en Kjærligheds-historie, hvori jeg ønsker at indvie Dig. — Du lykkelige Menneske! Du kommer til dagligen at see og leve i nære Familieforhold med den Pige, jeg tilbeder — tilbeder, det er det rette Ord. Du er jo forlovet med Jette H.? Det er hendes Søster, Maja, som jeg mener." — "Hvorledes!" raabte jeg forundret: "Maja H., som hverken er smuk eller — som jeg formoder — synderlig ung? Den af sin Forlovede forladte Pige?" — "Hvo tør sige slikt?" udbrød han heftigt, men for-mildedes efterhaanden ved hvert Ord som fulgte: "Ikke ung! Hun er neppe to Aar ældre end Jette, som er atten Aar. Hr. H., der saa meget begræd sin første Kone, var dog, inden et Par Aar vare forløbne, paa nye Fader og Egtemand, — jeg troer rigtig nok, han var det første, sørend det sidste. Ikke smuk! siger Du? — See hende selv! smuk er for lidt sagt; intet Ord udtrykker hvad hun er. Forladt af sin Forlovede? — den dumme Dreng, som lod en saadan Perle glide sig af

Haanden! — Men just dette gjorde hende dobbelt herlig i mine Dine. — Thi hun elskede ham dog vist, skøndt jeg ofte tænkte, hun behandlede ham meer som en Broder end som en Elsker. Men sæt ogsaa, at hun ikke var forelsket i ham, hvor mange vare dog istand til at handle som hun gjorde? — Jeg havde længe elsket hende. Jeg troede, jeg var død af Glæde, da jeg erfarede, hun var fri.” — ”Men hvor har Du lært hende at kjende?” spurgte jeg. — ”I Stockholm! det forstaaer sig. Lever ikke min Moder alt i flere Aar i Stockholm? Jeg har i tre Aar opholdt mig der den halve Tid af Aaret. Der kom jeg jevnligt i hendes afdøde Morbroders Huus. Det var et Huus! og det var en Mand! Ingen af Delene venter jeg mere at træffe.” — ”Men,” sagde jeg: ”tilgiv mig min Oprigtighed; en saadan Pige, der har havt en Kjæreste, vilde dog aldrig blive mit Valg.” — ”I Danmark, kan Du have et Slags Ret i hvad Du siger, men ikke i Sverrig, i det mindste ikke i en Mand's Huus som den, hvorom vi her tale. Han bevarede endnu de forfinede og dannede Sæder fra Kong Gustav den Tredies Tid. Om de allevegne endnu herske i denne Henseende, veed jeg ikke, thi dette var det eneste svenske Huus, hvori jeg omgikkes paa en fortrolig Fod. Men saameget er jeg vis paa, at Maja og hendes Forlovede vist aldrig engang have kysset hinanden, uden maaskee da de verlede Ringe, og muligviis til Afsked da

han reiste. Nei de svenske Sæder ere i saa Henseende strenge, og forstaae ikke Spøg hvad Døttrene angaaer.” — ”Men siig mig,” gjentog jeg, ”har Du tilstaaet hende Din Kjærlighed?” — ”O Gud, nei! jeg har neppe været fjernt at give hende den at forstaae. Om hun forstod mig, veed jeg ikke.” — ”Hvad vil Du da, jeg skal gjøre?” — ”Vaage over min Skat, holde Die med alt hvad der angaaer hende, og give mig Efterretning derom, og — hvis Du er min Ven, og vil vise mig den største Velgjerning som jeg nogensinde kan modtage af et Menneske, saa stræb at nærme Dig hende, udsøg et beleiligt Dieblik, nævn mig for hende, og hører hun mit Navn med mindste Interesse, da overræk hende dette Brev (han tog det ud af sin Brevtaske og trykkede mig det med Hestighed i Haanden), som jeg har skrevet af mit Hjertes Fylde. Det er det samme, om det bliver aldrig saa gammelt, inden det kommer i hendes Haand. Mine Følelser ville ikke være forandrede, om det saa maatte vente til min sidste Dag.”

Jeg lovede af et oprigtigt Hjerte alt hvad Anton ønskede af mig, og vi skiltes ad for at reise, hver sin Vej. — Da jeg gik op og ned ad Dækket paa Dampskibet i mine eensomme Betragtninger, kunde jeg ikke undlade at sammenligne Anton's Følelser for Maja med mine for hendes Søster. — Forunderlig, sagde jeg til mig selv, er denne Følelse vi kalde Kjærlighed. Den

synes, ligesom Palmen, kun at kunne vore, naar den bliver nedtrykt i sin Barndom. Jeg har ogsaa læst et Sted, at Kjærlighedens Træ maa vandes med Taarer, ligesom Frihedens med Blod. — Lykkelig er dog Den, der bærer en saadan alt opfyldende Følelse i sit Hjerte; naar kun et Haab, det være aldrig saa lille — ikke større end Antons — besjæler ham, saa er denne lille Gnist af Haab ligesaa lyksaliggjørende som nogen Bished kan være. — Dog Ægteskab kan vel være lykkeligt uden Videnskab; ja allerlykkeligst uden denne. — Under slige Tanker naaede jeg Kjobenhavns Toldbod, og steg iland, glad og vel tilmode.

Et gammelt Mundheld siger: Kongens Tjeneste gaaer for Gudstjeneste. Jeg fandt det pligtmæssigt at anvende denne Leverage paa den lille blinde Guds Tjeneste, som man er alt for tilbøielig til at lade gaae for alting. Jeg besørgede derfor adskillige nødvendige Forretninger, inden jeg, lige i Middagstimen, betraadte mine tilkommende Svigerforældres Huus. Man var uvidende om min Ankomst. Jeg blev lukket ind i en smukt meubleret Sal, hvor det første der mødte mine Dine, var min Fido, der laae paa en zierlig Pude i en Krog af Salen. Fornøiet fløi jeg hen imod den, og uden at gjøre mig videre Tanker om dens Ubewægelighed, bukkede jeg mig ned til den for at klappe den. Man tænke sig min Operrasselse — jeg kan sige min Skræk!

— Den var død! udstoppet var min skønne livfulde Hund. Giskoldt var dens blanke Legeme, med døde Glassine stirrede den fælt paa mig. — Jeg stod, som jeg selv var død og udstoppet, da Døren gik op, og Jette med et Blædeskrig fløi mig om Halsen, og derpaa løb mod den halvaabne Dør og raabte: "Moder, Moder, her er min Kjæreste!" — En endnu meget smuk og elegant klædt Kone traadte ind, og hilsende mig med et hjerteligt Favnetag, som om jeg havde været hendes egen Søn. Man førte mig nu ind i Dagligstuen, men først kunde jeg dog ikke undlade at vende endnu engang mit Ansigt mod den udstoppede Hund; Jette førte mig hen til den, og sagde: "Jeg har grædt mange Taarer over Din Hunds Død, men jeg har ikke villet skrive Dig til derom, fordi jeg paa denne Maade vilde overraske Dig. Er den ikke fortræffelig udstoppet? Seer den ikke ud som den var levende?" "Jo alt for meget," svarede jeg, med Væie skjulende det forstemte Lune, hvori denne velmeente, men slet betænkte Overraskelse havde sat mig. Ved min Indtrædelse i Dagligstuen blev min Misfor-
nøielse endnu forhøiet ved det for mig besværlige Selskab jeg der foresandt af fire fremmede Damer af forskjellig Alder og Udseende, der alle bleve mig forestillede som forenede med Huset i Venskab eller Slægtskab. De vare alle, saavel som Husets egne Fruentimmer, ivrigt beskæftigede med Skræddersyning. Borde, Sopha, alle

Stole, laae saa fulde af færdige og ufærdige Klæder og Sytøi, at Jette og et Par af Damerne havde nok at gjøre med at skaffe mig en Stol at sidde paa. Efter et kort Ophold vilde jeg gaae, men man forlangte saa eftertryffeligt, at jeg skulde blive og spise der til Middag, at jeg indvilligede deri, saameget mere som jeg ønskede at gjøre min tilkommende Svigersfaders nærmere Beskjendtskab. Jeg havde ofte seet ham, men vi havde dog aldrig nærmet os til hinanden. Strax efter kom han hjem, hilsede mig alvorligt og høfligt med saa, men indholdsrige Ord, og begyndte derpaa en stille, ligegyldig Samtale. Med stor Nøie og Ansirengelse blev der ryddet af Bordet, og dette blev endelig dækket under paafaldende Mangel paa Siirlighed og Orden, der, ligesom det meget slette og knappe Maaltid, var forunderlig afstikkende mod de elegant meublerede, skjøndt uordentlige Bærelser og de pyntelige modernt klædte Damer, som ved Bordet næsten strede om eet og samme Glas, for graadige at udstikke den ene halve Potøl efter den anden. Paa denne Lidelse gjorde Hr. S. en ædelmodig Ende, ved at forlange Viin og Viinglas, for at drikke paa min Velkomst. Efter en overmaade lang Pause bragtes ogsaa dette tilveie, og min tilkommende Svigersfader udbragte min Skaal paa en for mig saa behagelig Maade, at jeg ikke blot glemte alle de forudgangne smaa Ubehageligheder, men endogsaa med den bedste Mine

slugte en Kop saakaldet Kaffe, som Zette bragte mig af sin egen Tillavning, men som jeg under andre Omstændigheder gjerne havde bortbyttet for den værste Mixtur. Da Hr. H. nu gjorde Mine til at gaae bort, greb jeg med Glæde Leiligheden for at følge ham; men Moder og Datter bestormede mig saaledes med Bønner om at skjenke dem denne første Afsten, jeg kunde tilbringe med dem, at jeg taalmodig lagde min Hat fra mig, og tog Plads hos Damerne, der allerede for længe siden igjen sad ved deres Sytsøi. Hr. H. var borte, en meget hendøende Samtale begyndte. Man spurgte mig om min Reise, om fremmede Stæder. Jeg bestræbte mig forgjæves for at være saa underholdende som jeg formaaede, men hver Gang jeg begyndte at komme lidt i Aande, blev jeg afbrudt af Damerne, der efter et hurtigt "Om Forladelse," henkastet til mig, meddelede hinanden vigtige og uopsættelige Anmærkninger om deres fælleds Arbeide. "For Guds Skyld, Louise! Du vender dette Urme forkeert!" — "Nei, vist gjør jeg ikke! see kun, det er ligesom det andet." — "Ja, saa er det andet ogsaa forkeert." — Nu begyndte en lang Discussion herom — Saa lød det fra en anden Side: "Fru H., jeg har ingen Bændler mere." — Eller: "Zette, giv mig en ny Synaal," o. s. v. Dervaa vendte man sig til mig: "Jeg beder Dem tusinde Gange om Forladelse, at vi maatte afbryde Dem midt i en Mening.

Det var om Landlivet i England, vi talede: det er saa behageligt, sagde De?" — og saaledes gik det i et Par Timerstid, til jeg med inderlig Fornøielse saae Theemas skinen bæres ind; thi uagtet jeg ikke er nogen Elsker af Theevand, saa fandt jeg dog et inderligt Behag i Theemas skines Piben og Snurren, der forekom mig som en langt fornustigere Tale, end den vi nylig havde ført. Nu er da Aftenen snart forbi, tænkte jeg, men — hvad gjør Fruen? Neppe har Jette reist sig for at skænke Thee, førend hendes grusomme Moder siger: "Hør Jette: til Belønning for vor Flittighed idag, saa forlyst os først med at spille den Sonate, jeg holder saa meget af." — "O ja søde Jette!" lød det nu fra alle Kanter. Jette satte sig til Pianofortet, og spillede et Uhyre af en Sonate; i det mindste forekom den mig som det længste Musikstykke jeg i mit Liv havde hørt. Jeg bandede i mit Hjerter den berømte Componist. Theemas maskinen faldt ogsaa i Søvn derover, og efter mange frugtesløse Forsøg paa at bringe den igjen ilive, begyndte man endelig at nyde den lunkne, tynde Thee, som blev bragt de flittige Damer til deres Arbeidsbord, som de ikke vilde forlade. Da dette nu var overstaaet, og Damerne havde med mange Besværligheder faaet deres Arbeidsredskaber samlede, og hver Sit indpakket, var det næsten en Time over Midnat. Nu opstod der en stor Hvissen mellem Veninderne og Husets Damer; hvorpaa

Gette udbrød: "Det skal ikke bekymre Dem! min Kjøreste er en galant Cavaleer: han vil med Glæde følge Dem allesammen hjem." — Jeg var umaadelig søvrig, endnu træt af Reisen, og i al Fald var Glæden det ringeste ved denne Sag; imidlertid da ingen anden Udsvei var, gjorde jeg saa god Mine som muligt, og fulgte disse fire Damer til alle Byens fire Hjørner, saa jeg først kom hjem Kl. 3 om Morgenen. I hvor godt Humeur jeg var, vil jeg lade Enhver bedømme.

Saaledes gik, paa lidt Forandring nær, hver Dag i min Bruds Hjem. Altid den samme Uorden og Uro, den uophørlige Syning paa Klæder, Kraver, Kapper o. s. v., som om intet andet i Verden var til, end Pynt og Moder; altid det samme Gnieri i alt andet. Kun i dette Stykke og i hvad der ellers gav en forsængelig Glæde, var man ikke nøieregnende med Udgifterne; kun dette allene, fandt man, var Penge og Møie værd. — Hr. H. var, som jeg snart bemærkede, en Mand, der aldrig spildte unyttige Ord, aldrig blev hidsig, men naar han engang havde en bestemt Villie, forstod at sætte den igjennem. Jeg tog mig imidlertid vel iagt for ikke at tilbringe flere Timer der i Huset, end den nødvendige Høflighed og Opmærksomhed strengt udkrævede. Jeg var i nogen Tid, som En der Dagen i Forveien har været til et Drifkegilde, saa tom og for:

virret i Hovedet, at ingen fornuftig Tanke kunde finde Plads der. Jeg havde mange Forretninger; jeg fordybde mig i dem, og undskydede at tænke paa mine egne Anliggender.

En Maanedstid efter min Hjemkomst, da jeg en Middag var indbudet til at spise hos H's, havde jeg forskaffet mig nogle Comediebilletter, som jeg haabede, vilde fornøie Husets Damer og desuden lette mig den Lidelse, evig at være i Selskab med de mig uudstaaelige Beninder, som aldrig manglede der. — Men syntes det altid der i Huset, som om en Nisse drev sit ondskabsfulde Spil, saa var det den Dag nu veent en Tyge Brages Dag. Uagtet man vidste, at vi skulde itide i Skuespillet for at faae en god Plads, kom vi dog ikke tilbords førend Klokken fem, og da havde Koffepige og Kat saaledes sammensværget sig, at den halve Mad var røget, den halve stjaalen, saa at vi bogstavelig veiste os fra Bordet uden at have nydt det allerringeste uden et Glas Vlin. Dette behagelige Gilde blev endnu forhøiet derved at Hr. H. var forstemt, og mod al Sædvane geraadede i en heftig Ordstrid med sin Frue om to Værelser som han havde leiet i den øvre Etage, til at modtage sin ældste Datter som han ventede til Foraaret. — ”Hun skal have det som hun er vant til,” sagde han, ”og hun skal føre Huusvæsenet; jeg er kjed af dette Levnet.” I samme Dieblik formildende sin Tone, til:

fsøiede han: "Det er Tid, Moder, at Du faaer mere Ro og Frøthed. Forstaa mig ret! jeg mener ikke at Du er en gammel Kone; tvertimod! Du er endnu ung og smuk, i mine Dine, men da nu vore Pigebørn ere vorne, saa tilkomme de huuslige Forretninger dem. Jette skal sye paa sit Udstyr. Maja skal styre Huusvæsenet. Hun forstaaer at indrette et Huus som det bør være, det har hun lært hos sin Morbroder, han forstod at leve og han forstod at spare paa den rette Maade." — Med en Bee-modighed, jeg aldrig før havde bemærket hos ham, tog han sit Glas, og som han vilde drikke den Afdødes Minni, svingede han det, og i det han tilfsøiede: "Og hvad forstod han ikke?" satte han Glasset til Læberne, og sagde: "Gud glæde ham i sit Paradis!" og tømte Glasset med Taarer i Dinene. Fruen taug lidt, derpaa sagde hun: "Ja lad kun Maja føre Huusholdningen, hun har ingen Talenter der kan adsprede hende, saaledes som Jette har." — "O hvad! Talenter!" sagde Hr. H., "jeg blæser ad de Talenter der ikke gjøre Livet behageligt, men kun ere at betragte som Skueretter uden Liv og Næring. Har Maja ikke Talenter? — Hun synger jo, iblandt andet, som en Sirene." — "Som en Sirene, Fader?" udbrød Jette leende; "kan Blomster synge? Det har jeg aldrig hørt før." — "Ja der have vi strax en Prøve paa Jettes gode Odragelse," raabte Faderen: "jeg skulde ikke sige det i hendes Forlovedes Nærværelse,

men den tykke Uvidenhed, hvori vore unge talentfulde Piger nuomstunder opvove, er mageløs. De kunne ikke forstaae et Digt eller et Maleri; de lære i Skolen Geographie, Historie, Sprog og Gud veed hvad, men de kjende hverken Himmel eller Jord, Bibelhistorie eller Mythologie; de pjaatte fransk og tydsk, og forstaae ikke en Bog i disse Sprog. Kan Du huske, hvorledes Du ophøiede Jettes Forstand og gode Hjerte over den Bø vægelse, hun havde viist paa Udstillingen, ved at see den deilige Gruppe af Thorvaldsen, der forestiller Ganymedes og Jupiters Drn? Hun sagde, det maatte være den unge Napoleon; hendes Beninder vare af samme Mening, og de græd allesammen af inderlig Nørelse.”

— Fruen var vred, og vilde til at svare, da i det samme den sørgelige Efterretning indløb, at der intet var at faae fra den nærmeste Restauration, hvorfra man havde villet hente Erstatning for Middagsmadens Tab; og i det samme gif Døren op, et Postbud kom ind, og med de Ord: ”Belsmagende Maaltid!” — der under disse Omstændigheder næsten klang som en Sarcasme — leverede han et Brev til Hr. H. Da denne i Hast havde gennemløbet dette, opklaredes hans Ansigt. ”Det er fra Maja,” sagde han: ”hun kommer bestemt til Foraaret.” Derpaa reiste han sig fra Bordet, vi andre fulgte hans Exempel. Han nærmede sig til sin Kone, sagde nogle venlige Ord, som til Undskyldning, kyskede

Jette, og da det var allerede langt over Comedietid, men Damerne dog vilde gaae derhen, fulgte baade han og jeg dem, og skaffede dem med megen Møie en Plads til at see, hvad der endnu var tilbage af Skuespillet, hvorpaa jeg efter hans Indbydelse fulgte ham til en Restauration, hvor vi lode os give et eget Bærelse. Ved dette lille Maaltid var Hr. H. den elskværdigste Bert, oprømt og lunefuld, som jeg aldrig tilforn havde seet ham. Tilfids lod han os give en Flaske Champagne, og da vi paa begge Sider bleve oplivede og aabenhjertige, sagde han: "Jeg har endnu ikke gjort Dem min Undskyldning for den Mangel af Høflighed jeg viste ved ikke at svare paa Deres Brev, hvori De begjærede min Datter. Min Kone vilde strax svare, og jeg veed ikke selv, hvad der affholdt mig. Jeg bekjender det for Dem, jeg føler, jeg har Uret mod dette Barn. Min Kjærlighed til min første Kone og den Datter som ligner hende — thi en Ungdoms Overilelse gjorde mig anden Gang til Mand og Fader — havde gjort mig ligegyldig og forsømmelig i Henseende til min yngste Datters Opdragelse. Men Naturen og Skjæbnen have været bedre end jeg. Jette er en god Pige, og ved Siden af en Mand som Dem, vil hun blive en brav Kone, det haaber jeg. — Siden jeg har lært Dem nøiere at kjende, bliver De mig med hver Dag kjærere. Jeg føler at jeg vil elske Dem som en Søn, og haaber at De er udsæet

til at gjøre min Uret god igjen. Ogsaa er det mig en stor Trøst at tænke, at naar Døden engang kalder mig, lever der i Dem en Broder og en Beskytter af min Maja, min stakkels Pige, forladt af den Mand, hun elskede fra Barndommen, og berøvet sin faderlige Ven, der elskede hende saa høit." — Han foer med Haanden over Panden, saae paa Uhret, sprang op, og sagde, "Det er paa Tiden, at vi hente vore Damer fra Co: medien." —

Jeg syntes, at denne Samtale virkede beroligende paa mig. Jeg fandt mere og mere i min tilkommende Svigersfader en Ven og et kjært Selskab, der forsødede mig mangen næsten uudholdelig Time i hans Huus. Ogsaa Fruen, med alle sine Svagheder, var altid blid og godmodig imod mig. Jettes Væsen blev mig rigtig nok med hver Dag mere ubehageligt; men paa den anden Side gav hun mig saa mange Prøver paa sit gode Hjerte, paa den Hengivenhed hvormed hun stræbte lige, som at gjætte mine Ønsker, at den Tanke at bryde et Forhold, der kun var Frugten af en tusinde Gange angret Overilelse, ikke for Alvor kunde opkomme hos mig. — Udskillige Omstændigheder i mine udvortes Forhold lettede mit Ønske at opsætte min Ægteforening, som jeg inden min Hjemkomst havde det Forsæt at paastynde. Jeg forsøgte at nytte denne Tid til at bibringe min Forlovede lidt mere Smag og sand Dannelse. Men disse

Forsøg strandede alle paa Husets Uro, de mange Beninder, den utidige Slittighed, der egentlig kun bestod i et Slags Stundesløshed, og flere deslige den huuslige Lyksaligheds Skjær og Klipper. Med spændt Forventning saae jeg den Tid imøde, der skulde bringe den Søster, der med saa forskjellige Farver var afmalet for mig. I een Ting stemte disse Billeder imidlertid overeens. Hun var ulykkelig, naturligviis sørgmodig, og trængte til sine Nærmestes Opmuntring og Overbærelse. Allerede denne Tanke var mig trykkende, thi jeg var forstemt, og trængte selv til den Trøst og Skaansel, som jeg i lykkeligere Dage altid fandt det glædeligt at kunne yde en Bedrøvet. Og saa var det vist og sandt, at Hr. H's Huus ikke kunde taale mindste Tilvært af Pligter, Besværligheder eller huuslige Ubehageligheder. — Saaledes hengik imidlertid den lange Vinter. Foraaret kom, Violer, Lærker, Svaler, Mai og Maja.

I nogle Dage havde jeg været paa Landet. Jeg kom om Aftenen tilbage til Byen, og efter Pligt og Skyldighed op til min Forlovede. Efter de første Hilsener raabte Jette: "Den svenske Søster er kommen. Kom og lad mig presentere Dig for hende." — Hun trak mig med op ad Trappen, og aabnede Døren til et Bærelse, hvor — jeg veed ikke at forklare det, men det syntes mig, at allerede Luften var anderledes at indaande. Den forekom mig som gennemtrængt af Baa:

rens Dunster. Her var saa ziirligt, saa roligt og stille, som om dette lille Bærelse var et Tempel. Et Fruens timmer sad ved et Bord, med en Skjærm for Lyset, og skrev, som det syntes, ganske fordybet i sig selv. Jette havde lukket Døren meget sagte op, og stak Hovedet ind, tilligemed mig. Endelig raabte hun: "Maja! her er jeg med min Kjæreste!" — Den skrivende Dame sprang hurtigt op, og kom os imøde. — Dette var da Maja! — hvor forskjellig fra min Forestilling om hende! Det var en lille Pige, yderst fiin og let af Bygning, hvis ungdommelige, barnlige, muntre Udseende syntes ganske at tyde paa det Navn, hun bar efter den Nymphe som fødte den letflyvende, hurtige, veltalende Gud, der i Livet og Døden jevner Menneskenes Skjæbne, og efter den smilende Foraarsmaaned, som er hende helliget. Jeg gjorde Unskyldning for at have forstyrret hende i at skrive. Hun svarede med en Stemme, hvis Belklang gik mig ind i Sjælen, med den sonore Accent af vore Naboers skjønne Sprog, endnu forskjønnet ved en Blanding af den danske Udtale: "Kors! Posten gaaer først imorgen, saa kan jeg skrive hjem. — Hjem? det var ikke vel sagt! Nei! her er mit Hjem hos mine Egne." Og med disse Ord tog hun Jettes Haand, trykkede den venligt og fulgte ned med os. — Den hele Aften kunde jeg ikke vende mine Bine fra dette nye Syn. — Jeg tænkte paa Antons Ytring: "See hende selv! intet Ord ud!

trykker, hvad hun er." Thi det som udgjorde hendes Skjønhed, det som intet Ord kunde udtale, var et besynderligt Udtryk i hendes Physiognomie og hele Væsen: noget saa sjælfuldt, som paa eengang udtrykte Forstand og Fromhed, dyb Alvor og Blidhed. Hun var rigtig nok ingen regelmæssig Skjønhed, men intet Finere, Undigere kunde findes, intet som mere lignede en nys udsprungne Blomst. Hendes himmelblaae Dine vare ikke store, eller ved første Blik skjøne. Men mødte man disse Dine, var det som om man saa et Glimt af en høiere Natur. Den særdeles lille Mund var udmærket smuk, omsvøvet af de yndigste Træk, og viste to delige Perlerader. Den ædle, sneehvide Pande forhøiedes af de stærkt glindsende lysebrune Haar; og aldrig saa jeg før en saadan Skjønhed i Farver, saadanne Lilier og blege Roser som dem der blomstrede paa hendes Ansigt og Hals, og som skinnede paa det hvide, skjønt hvælvede Bryst. Dersom Syden udklækker de herligste Farver paa de Blomster der spire paa Marken, saa har Norden det Fortrin, at den skjænker sine Døtre en Blomsterskjønhed, hvormed de sydlige Skjøne i det mindste kun sjelden glimre. — Og — kort sagt, jeg følte, at jeg tabte mig ganske i at see og høre denne Pige, og gik hjem i en salig Ruus, for hvis egentlige Natur jeg ugjerne gjorde mig Regnskab.

Fra nu af fik Hr. H's Huus efterhaanden et ganske forandret Udseende. En forhen ukjendt Hollighed, Orden og Ziirlighed, en fornuftig Oeconomie, lige langt fra Odselhed og Onieri, udbredte sig der, og fortrængte de modsatte Yderligheder. Fruen, Jette og Beninderne dreve deres gamle Væsen usforstyrret i den forrige Dagligstue; undertiden tog endogsaa Maja ivrig Deel i deres Syssler, og da fik Arbeide og Samtale et andet og nyt Liv; men til bestemte Tider samledes man i Salen, hvorhen Maja, efter sin Faders Ønske, havde flyttet sit Piano: forte, og over dette hængt den meget omtalte Morbroders Billede. — Et herligt, mandigt Ansigt! — Hr. H. tilbragte nu stedse Aftenen hjemme, og bragte undertiden en eller anden Bekjendt med sig, hvilket han aldrig tilforn havde gjort. Moder, Døttre og Beninder, alle samlede sig omfiden, og ingen Dissonans lod mere saa skjærende som fordem. — Hvad som imidlertid meest behagede mig, var den Maade, hvorpaa alle disse Forandringer bleve iværksatte. Ingen maa tænke, at Majas Stedmoder mistede sin Anseelse i Huset. Nei tvertimod! Maja henvendte sig stedse til hende med mild, datterlig Ørbødhed; det lod for Enhver, som om hun kun udrettede sin Moders Befalinger, og denne syntes meget tilfreds.

Efter Hr. H's Begjæring maatte Maja hver Aften spille og synge for ham. Hvilken Stemme! Hun sang

aldrig andet end Romancer og smaa Sange, hvortil hun accompanerede sig selv paa Pianofortet. — I ældre fransk Poesie støder man ofte paa den Talemaade: "marier sa voix au son de la lyre." — Nu først var Meningen heraf mig klar, thi Maja forstod saaledes at lempe Instrumentet efter sin Sang, at det lød, som om den inderligste Forening sammenbandt dem. Det samme kunde anvendes paa Text og Melodie, naar ellers Digter og Componist nogenledes havde gjort deres Skyldighed. Jette spillede meget sværere Sager, og havde langt større Færdighed end Maja. Men denne spillede og sang fra Bladet de Romancer som bleve hende forelagte, medens Jette i lange Maaneder indstuderede sine Sonater, hvoraf fulgte at Majas Sang altid havde Nyhedens Interesse, medens Jettes Sonater og Arier vare forslidte og forhadte, inden man fik dem rigtig at høre. Alt dette vidste Maja at jevne, og fremhævede altid Søsterens Talent, ikke som noget hun ansaae for Plikt, men som noget der lod til at skjænke hende selv en virkelig Nydelse. I alle Ting var hun naturlig og sand, og vidste altid at træffe det Rette:

"mit festem Schritte wandelt sie
Die schmale Mittelbahn des Schickslichen,
Unwissend, daß sie Anbetung erzwungen,
Wo sie vom eignen Beyfall nie geträumt."

(Don Carlos, 2 Act, 15 Scene.)

Jeg var ingen uerfaren Yngling, mine Sølelser for denne Dige vare mig selv vel bekendte, men hvad der var mig ubekendt, var Lidenkabens rædsomme Magt. Jeg havde endnu aldrig mødt noget Fruentimmer der svarede til mit Ideal af quindelig Elskværdighed, og troede ikke, at noget saadant gaves i Verden. Jeg vidste ikke hvad det vilde sige: at elske i Aand og Sandhed. Jeg havde altid følt en hemmelig Foragt for dem som ikke havde mandig Kraft til at modstaae Lidenkabernes Banvid. Nu faldt det mig heller ikke ind at ane, at det skulde komme saavidt med mig selv. Heri bestyrkes des jeg ved den besynderlige Modsigelse i mit eget Indre, at det undertiden var mig en Trøst at dadle Maja i mine Tanker, og at jeg ofte kom til at tænke paa Jettes Ytring om hende, at hun var stiv og fornem, at ingen kunde blive klog paa hende. Hvor urimeligt det synes, saa er det vist, at intet Menneſte kunde være mere ligefrem, utvungen og langt fra alle fornemme Luſter, men at hiin Ytring desuagtet ikke var uden al Grund, thi hvorvel Maja med største Frihed og Aabenhjertighed omgikkes enhver, og aldrig lagde Dølgemaal paa sin Mening, saa var der dog i hendes hele Væsen noget saa tilbageholdent, hun iagttog en saa grundfast Tausshed om sine nærmeste Forhold og sit eget Hjertes Anliggender, at det virkelig var umuligt at blive klog paa hende. — Een Ting beskæftigede mig meget, det

Spørgsmaal nemlig, om hun havde elsket eller endnu elskede sin fordums Brudgom, om hun sørgede over hans Tab. Engang troede jeg at være nær ved at finde Nøglen til denne Gaade, thi jeg var en Dag Vidne til en Samtale desangaaende. Hendes Forældre bebreidede hende nemlig, at hun endnu corresponderede med et Menneske der saaledes havde fornærmet hende. "Fornærmet mig!" udbrød hun: "nei æret mig har han! Han vilde ikke bedrage mig, ikke modtage af mig den Trostkaab, han ikke kunde gjengjælde. Derfor skal jeg ære ham og takke ham, saalænge jeg lever." — "Nei," raabte Zette, "dersom Du havde elsket ham, som jeg elsker min Kjæreste (og i det samme kysede hun mig), saa havde Du ikke kunnet slippe ham saa let." — Maja slog Dinenene ned, og svarede kjendelig forvirret: "Jo høiere jeg havde elsket ham, jo mere maatte jeg jo frygte for at gjøre ham ulykkelig." — Fruen tog Ordet og sagde: "Hvorfor skulde Du gjøre ham ulykkelig? Han var offentlig forlovet med Dig, Du burde holdt ham til at opfylde sit Ord, opfyldt Dine Pligter imod ham, søgt at gjenvinde hans Hjerte, og han var nok bleven en god Mand, det havde ingen Nød." — "Gjenvinde hans Hjerte! opfyld mine Pligter! Af Gud! Alt dette synes mig umuligt under saadanne Omstændigheder. Vi skulde lovet at dele Ondt og Godt. Hvad vil det sige? Ondt og gode Kaar? Dem ere jo Mand og Hustru nødte

til at dele. Men Ondt og Godt i en høiere Forstand: sørgmodige Timer, smaa ubetydelige Glæder og Duffer; overbære med hinandens Svagheder, sammensmelte i samme Tro paa alt Godt og Skjønt; kun det, synes mig, er Ægteskab; kan det være til uden Kjærlighed?" — Med eet udbrød hun i Zaarer, kysfede Fruens Haand, og sagde med sød, sagte Stemme: "Tilgiv mig, at jeg taler saa hæftigt; jeg kan ikke taale at mine Nærmeste tale ukjærligt om Henning F., og miskjende ham." Hun elsker ham, sagde jeg ved mig selv, og følte alt Blodet stige op i mine Kinder ved denne Tanke. Hr. F. sad hos Maja, han boiede sig ned til hende, og sagde: "Jeg kan ikke tænke paa dette Menneske uden Forbitrelse. Seer, Maja! Jeg er endnu ingen gammel Mand, men seer Du disse graae Haar, som true med at quæle de brune? For dem takker jeg ham." — Med usigelig Ynde slyngede Maja sine Arme om Faderens Hals, vædede de graae Haar med sine Zaarer, og sagde: "O Fader! for min Skyld?" — "Nei mit Barn! det er ikke Din Skyld! Du har handlet skjønt og godt." — "Nei kjære Fader! det har jeg ikke, jeg havde intet Valg." — "Han har dog bedrøvet Dig, min Dige! vær oprigtig!" — Maja smilede: "Ja jeg vill ikke lyve. Det bedrøvede mig i det første Dieblif, men til min Skam vil jeg bekjende, at jeg snart indsaae, hvor megen Deel min saarede Forsængelighed havde i min Sorg.

Det var ogsaa kun et Dieblif; og tro mig, jeg føler nu tilfulde, at alt dette var til mit Bedste, og takker Gud derfor." — Hun elsker ham ikke, tænkte jeg nu. Da hun siden forlod Bærelset, sagde hendes Fader bedrøvet: "Hvor hun forsværer ham, stakkels Barn! jeg veed godt, hun elsker ham endnu!" — og jeg gik hjem i dybe Tanker, ikke klogere end jeg var kommen, og denne Samtale var et Thema som jeg i Aar og Dag uophørlig varierede i mit Sind.

Af denne Scene vil man see, hvor fortroligt man omgikkes mig i min tilkommende Svigersfaders Huus. Ogsaa Maja behandlede mig med udmærket Opmærksomhed, men tillige med den hende eiendommelige Tilbageholdenhed, som jeg, med al min Brede paa den, maatte tilstaae, gjorde hende endnu elskværdigere. En Omstændighed, som jeg ikke kan kalde uventet, viste mig snart de Lænkens Magt hvori jeg havde hildet mig.

Jeg havde ikke glemt mit Løfte til Anton B., men jeg havde stedse havt tusinde Paaskud til at opsætte at udføre mit Forsæt, iblandt andet den store Vanskelighed at faae en Samtale under fire Vine med Maja. Jeg havde imidlertid flere Gange nævnet ham for hende, og hun havde viist megen Interesse for ham, og yttret at hun med Taknemmelighed erindrede den Deeltagelse og Hjælpsomhed han havde viist hende i hendes Morbroders Sygdom og ved hans Død. — Engang da jeg vidste at

Jette og hendes Moder næste Dag skulde tage Deel i en Skovtour, men at Maja vilde blive hjemme, for at være hos sin Fader, der, ligesom jeg, havde undskyldt sig med Forretninger, tænkte jeg at nu havde jeg den bedste Leilighed til at udføre det mig paalagte Verinde. — Den Forvirring hvori jeg geraadede ved den blotte Tanke om at min Mission kunde lykkes, var saa stærk, felig at ingen Minister, hvis Liv og Belsærd staaer paa Spil, kan skjælve mere for at mislykkes i den der er ham betruet. Jo mere jeg tænkte derpaa, jo rimeligere syntes det mig, at Antons hæftige Kjærlighed maatte røre hende, ja det forekom mig endog saa heel sandsynligt, at hun allerede elskede ham. Jeg kaldte det unaturligt og uretfærdigt at fordre af mig selv, at jeg skulde arbeide paa det der vilde bringe mig til Fortvivlelse. — Nu følte jeg først hvor vidt det var kommet med mig. Jeg indsaae alt det Ulyksalige i mit Forhold til disse to Søstre. Min Stilling var paa den senere Tid bleven mig reent utaalelig. Den Gratie som fremlyste af alle Majas Ord og Foretagender, var saa affstikkende mod den Udelicatesse og Smagløshed som udmærkede Jettes, at den Tanke, at jeg hele mit øvrige Liv skulde være Vidne til, ja tildeels Gjenstanden for disse, var mig høist modbydelig. Jeg havde al min Fatning nødvendig, naar hun, som desværre ofte var Tilfældet, vilde, jeg skulde sidde med hendes Haand i min, næsten hele Timer; ja naar hun

endogsaa satte sig paa mit Skjod og slyngede sin Arm om min Hals. Slige Kjærtegn i tredie Mands Paasyn forekomme mig altid upassende. Over al Beskrivelse paaalige vare de mig under disse Omstændigheder og i Majas Nærværelse. Denne sidste syntes ogsaa overmaade undseelig og forlegen derved, og søgte altid at forlade Værelset. Den tosfede Rolle, jeg i slige Dørblikke spillede, bragte mig til Fortvivlelse, og naar jeg i en saadan Stemning uventligt traf mig tilbage, saae Jette paa mig med et Par Dine, hvoraf der lyfte saa megen Forundring og Bedrøvelse over min Udfærd, at jeg maatte føle den største Medlidenhed med denne stakfæls Pige, som Natur og Opdragelse havde nægtet den Gratie der af alting meest behagede mig, og hvis største Ulykke var at være falden i mine Hænder. — Der var intet Paaskud mere til at opsætte vor Forbindelse. Uden egentlig at have forlangt eller faaet mit Samtykke, havde man bestemt vort Bryllup til Begyndelsen af næste Vinter. — Hver Dag saae jeg Fruentimmerne arbejde paa det forhadte Udstyr, som man stedse viste mig og plagede mig med. Mangengang maatte jeg endogsaa see Maja tage Deel i disse Tilberedelser. — Ingen, som ikke har været i en lignende Tilstand, kan forestille sig min Forlegenhed og min Raadvildhed. — Alle disse Lidelser fremstillede sig saa levende for mig, og efter at jeg en heel Nat igjennem havde bestaaet en frygtelig

Kamp med mig selv, fandt jeg først Hvile i den Tanke, at jeg paa nye vilde reise bort og rive mig paa nogen Tid løs fra alt hvad som omgav mig. En Leilighed dertil var just i dette Dieblik forhaanden. Denne vilde jeg af alle Kræfter bestræbe mig for at gribe, og da jeg var saa lykkelig at være yndet af mine Foresatte, haabede jeg at naae mit Dnske. — Jeg besluttede nu, samvittighedsfuldt at udføre min Vens Orinde, og derpaa at fjerne mig saasnart som muligt, overladende den truende Fremtid til de raadende Stjerner.

Da jeg næste Dag kom ind til Maja, sad hun ene ved sit Arbeide. Den umiskjendelige Fornøielse, hun viiste ved at see mig, havde nær kuldkastet alle mine gode Forsætter. Med saa stor Forlegenhed, med saa bankende Hjerter, som om jeg talte for mig selv, kom jeg endelig frem med mit Anliggende. Maja, der med spændt Forventning havde fæstet sine Øine paa mig, slog dem til Jorden, da hun endelig begreb min Tales Indhold, og rødmede saaledes at ikke blot hendes Ansigt blev overgydt med et Purpurskær, men ogsaa den deilige Hals, ja Bryst og Arme, som vare bedækkede af den klare hvide Kjole, skinnede med en Aftenglands igjennem det tynde Tøi. — Jeg kunde høre mit Hjerter slaae. Efter et Diebliks Taushed svarede hun alvorligt: "Det gjør mig meget ondt! jeg har aldrig drømt om at være elsket af Hr. B., og jeg kan ikke elske ham." — Jeg

havde taget hans Brev frem, og rakte hende det; hun gjorde ingen Bevægelse til at modtage det. — "Vil De dog ikke i det mindste læse hans Brev, som han har skrevet til Dem af sit Hjertes Fylde, saa vare hans egne Ord." — Hun gjorde en Bevægelse til at udstrække Haanden, men pludselig betænkende sig, sagde hun: "Nei! jeg kan ikke læse dette Brev. Han har skrevet det, siger De, af sit Hjertes Fylde; det vilde han vist ikke gjort, om han ganske havde kjendt mine Følelser. Nei, han skal ikke udøse sit Hjerte for En, der ikke kan optage hans Ord med samme Sindelag, hvormed de ere skrevne. Jeg beder Dem, sig ham dette, og sig ham at han i dette mit Afslag at modtage hans Brev, maa see et Beviis paa min Agtelse og mit Venkskab." — Den Siinhed, som laae i disse Ord, den vndige Værdighed, hvormed de bleve fremførte, den Glæde jeg følte ved at erfare at hun ikke elskede Anton, alt dette henrev mig saaledes, at jeg var nær ved at kaste mig for hendes Fødder, da lykkeligviis hendes Fader i det samme kom hjem. Maja var overmaade forstemt, som jeg aldrig før havde seet hende. Hr. H. bad hende efter Sædvane om at synge og spille. Hun undskyldte sig, og leverede mig en Bog, hvori hun bad mig at læse for hendes Fader og hende. Hun saae ikke op fra sit Arbeide, og talte meget lidt den øvrige Deel af Aftenen. — Den næste Dag vare disse Skyer forsvundne fra hendes himmelsklare

Uafsyn, men det forekom mig i lang Tid, som om hun stedse undveeg mig. Det smertede mig, og jeg kunde ikke afholde mig fra at fordobble min Opmærksomhed for hende i en saadan Grad, at hendes Stedmoder syntes at fatte Mistanke til mig, og lod mig føle den med megen Bitterhed. Jette derimod var ubekymret; det kom slet ikke i hendes Tanker, at hendes offentlig trolovede Brudgom kunde have nogen anden Følelse eller Billie end den der var hende behagelig — en Mening der var dobbelt forunderlig i en Familie, hvor et Exempel paa det Modsatte var ganske nyt og friskt. "Det veed jeg," sagde hun ofte: "min Kjæreste og jeg, vi elske, ved Gud! hinanden, og det tilgavns."

Den stakkels Anton, som jeg med Posten havde maattet oversende sin Kurv, skrev strax tilbage, og mod min Forventning med temmelig Rolighed. "Hvor kunde jeg vente," skrev han, "at en saadan Engel skulde kunne elske mig? Det har jeg aldrig vovet at haabe. Jeg ønsker blot at hun vil taale min Kjærlighed, tillade mig at leve for at virke til hendes Lykke og Tilfredshed. Jeg vil finde mig i ethvert Offer; jeg vil ære og ansee hende som en Søster, blot hun vil skænke mig sin Haand, bære mit Navn, lykkeligsgjøre mig ved sin Nærhed og tillade mig at haabe, med Tiden at kunne vinde hendes Hengivenhed. Dette Haab kan jeg ikke slippe. Jeg har ingen anden Tanke. — Det Eneste, som kunde gjøre Ende

paa disse Forhaabninger, var Bished om at hun elskede en Anden. — Det falder mig undertiden ind, at om jeg var vis paa dette, og alt Haab var ude, saa vilde jeg faae No.”

Da Anton ønskede, at jeg skulde meddele Maja disse hans Ytringer, gif jeg — Benfak tilgive mig det! — med langt lettere Hjerte end sidst, men søgte i flere Dage forgjæves Leilighed til at tale ene med hende. Endelig fandt jeg et Dieblik hvori jeg leverede hende dette Brev, og med saa Ord bad hende læse det. Allerede næste Aften, leverede hun mig det ligeledes ubemærket tilbage, tilligemed et lille forseglet Brev fra hende, med Udskrift til Anton. Det besynderlige Indtryk, som dette gjorde paa mig, kan jeg ikke beskrive. Et Brev fra Maja! i mine Hænder! Jeg betragtede den smukke Haandskrift, det lille røde Segl. Jeg syntes, jeg misundte Anton, at hans Navn var skrevet af hendes Haand, at hun henvendte sine søde Ord til ham. Det kostede mig næsten Overvindelse at stille mig ved dette Brev og bringe det, indlagt i nogle Ord fra mig, hen paa Posthuset. Det faldt mig aldrig ind at jeg om saa Dage skulde see det igjen. Den næste Post bragte mig nemlig et Svar fra Anton, der begyndte med disse Ord: ”Læs indlagte Brev”... Jeg gjenkjendte strax Majas Haand, og lod mig det ikke siige to Gange. Jeg greb det bejærligt og læste Følgende:

"Deres Ven har meddeelt mig Deres sidste Brev til ham, og jeg har læst det, med megen Taknemmelighed for Deres Godhed, med Forundring over Deres Følelser for en saa ubetydelig Pige, og med Smerte over ikke at kunne gjengælde den Hengivenhed, De ytrer for mig. At jeg, for at berolige Dem, gjerne vilde gjøre ethvert tilladeligt Offer, derpaa vil jeg strax give Dem et Beviis ved at gjøre Dem en Tilstaelse, som virkelig koster mig Overvindelse. De siger, at dersom De var vis paa at jeg elskede en Anden, da troer De, at De vilde faae No. — Velan! jeg elsker virkelig en Anden, men Omstændighederne ved denne Kjærlighed ere saadanne, at den aldrig kan blive andet end hvad den er: en stille Følelse der blot lever i mit eget Hjerte, og ikke har mindste Indflydelse paa noget andet Væsen. Men da jeg fast har besluttet, aldrig at ægte en Mand, jeg ikke elsker, saa følger heraf at De heller aldrig skal see mig i en Andens Arme, og jeg forsikker Dem, at den Kjærlighed hvormed De har bæret mig, er i enhver Henseende langt mindre ulykkelig end den, jeg her betroer Dem. — Saameget har jeg allerede erfaret i Modgangens Skole, at jeg veed, hvorledes man kan gjøre dens Byrde taalelig, og jeg haaber derfor, at denne heller ikke skal fordærve mit Liv. I det jeg siger dette, er det mig en stor Trøst at tænke: at hvad der er mu-

ligt for en stakkels Pige, maa være let for en Mand som Dem." —

Min første Følelse ved at læse disse Linier, var en saa rasende Ekinsyge paa den ubekjendte Lykkelige, hvis Billede levede i Majas stille Hjerte, at jeg som en Af-sindig foer op og ned ad Gulvet, overladende mig til den Helvedsqual som fortærede mit Indre. — Endelig tog jeg Antons Brev, som jeg endnu ikke havde læst. Han forbandede sin Kjærlighed, alle Fruentimmer og især sin Medbeiler, om hvem han sagde: "at Jorden var for lille til paa eengang at rumme ham og denne hans bittere Fiende." Hans Naseri gjød Vand i mit Blod. Jeg skammede mig over min egen Hæstighed ved at see hans. I det første Diebliks Smerte havde han med sit sædvanlige Gilsind skrevet dette Brev, og, hvad som var værre, uden videre Betænkning sendt mig Majas, hvis Indhold han ikke havde Ret til at betroe noget Menneſke. Jeg maatte næsten lee ad det grove Selvbedrag der havde forledet ham til at søge Fred i en Dplysning der saaledes bragte ham i Harnisk. — Jeg læste atter Majas Brev. Saa ganske skildrede disse simple Ord denne elskværdige Pige. Hvilken ædel Character udtalte sig ikke i hver Linie! hvilken Siinhed og Bærdighed, hvilken forstandig Vestræbelse efter paa eengang at trøste en ulykkelig Elsker, og tillige betage ham alt Haab! — Alle mine Sorger forsvandt i den rene

Nydelse af at beundre den Elskede, i salig Glæde over hendes Fuldkommenhed.

Jeg blev udreven af disse Betragtninger ved et Bud, som bragte mig den længe attraaede Befaling til ufortøvet at reise i det Vrinde, som jeg havde søgt om Tilladelse til at udføre. — Denne Ordre forekom mig som et Himmelsbrev. Den opsatte mit Bryllup, rev mig for en Tidlang ud af mine trykkende Forhold, og gav mig Frihed til at tænke mig om og stræbe at gjenvinde min Sindssro. — Hvad vil jeg her? sagde jeg ved mig selv: Maja elsker en Anden, og jeg bør kun være hendes Ven og Broder. Jeg vil bestræbe mig for at ansee hende for et overjordisk Væsen, en Engel som ikke maa være Gjenstand for en jordisk Kjærlighed. Ak! et saadant Væsen er hun jo virkelig. Være og beskytte hende vil jeg, paaskjønne at dette kan blive min Lod, og at denne Lykke og hendes Faders Venskab kan give mig Erstatning for det Tornefulde i min Forbindelse med denne Familie.

Jeg vil ikke omtale de Scener af Graad og Omfavnelser, Kramper og Besvimelser, som min uventede Reise forarsagede Jette, hendes Moder og endogsaa de ofte omtalte Veninder. Ved min brave Svigerfaders Hjælp rev jeg mig løs fra alt dette, omfavnede ham hjerteligt, trykkede et varmt Kys paa den ganske tause Majas Haand, og fjernede mig hurtigt fra hende og min

Sødeby, omtrent paa samme Aarstid som jeg i Sjøen var kommen tilbage til den.

Min Reise og mine Foretagender vare yderst heldige. Jeg bestræbte mig af al Formue efter at gjenvinde min aandelige Frihed. Jeg udrettede med største Zver hvad jeg havde paataget mig, overlod mig til min Kjærlighed for Kunst og Videnskab, tog Deel i allestags Udspredeiser og Forlystelser. Kort sagt, al den Modgift for Videnskab, som jeg nogensinde havde forestilt mig virksom, brugte jeg ærligt; men naar jeg undertiden meente at være paa Helbredelsens Vej, indtraf der altid en eller anden ringe Ting, der bragte mig ganske tilbage i den Kredss, jeg havde forladt, som f. Ex. en Yttring i et Brev fra Hjemmet, en Melodie hørt tilforn under andre Omstændigheder, en Lighed, ofte meget fjern, med det Billede som syntes mig det yndigste, en Drøm, eller Gud veed hvad alle de smaa Elfskovsguder hedde, som Amor udsender for at holde Vagt om hans Slave og forhindre dennes Undvigelse.

Efter otte Maaneders Forløb vare mine Forretninger tilende, og jeg kunde ikke opsætte at reise hjem. Jeg kom hjem — jeg troer uforandret, og fandt alting uforandret. Det var i alle Maader, som om jeg slet ikke havde været borte.

Saa Dage efter min Hjemkomst var det min Fødselsdag. Saamange Erindringer fra min Barndom og

Ungdom klæbede ved denne Dag i Aaret. — Jeg var forunderlig tilmode, og især var Erindringen om min afdøde Broder ret bleven levende hos mig. For at forebygge alle mig ubehagelige Ophævelser, havde jeg ikke nævnet for min nye Familie at det var min Søselsdag. Dog syntes mig at jeg havde en vis barnagtig Lyst til at gjøre mig den behagelig, uden at jeg dog vidste hvorledes det kunde skee. Om Aftenen da jeg sad i min sædvanlige Kredss, hørte jeg Maja spille og synge i Gaalen, hvor hendes Fader sad hos hende. — Det var første Gang siden min Hjemkomst at jeg hørte disse søde Toner. Jeg søgte strax en Anledning til at forlade det Bærelse hvori jeg var med Fruen, Jette og Veninderne, der denne Aften vare meget talrige og havde særdeles travlt. Jeg satte mig ubemærket ved Pianofortet, og overlod mig ganske til den længe savnede Nydelse, uforstyrret at see og høre den hulde Gjenstand for alle mine Ønsker. — Det forekom mig, som om hun var bleven blegere og endnu finere end tilforn; som om et lille melancholisk Træk, der ofte svævede om hendes Mund, var mere kjendeligt. Jeg havde mange Gange tænkt, at naar hun sang, udtalte og udtrykte hun et Sværmeri, en Rigdom af Kjærlighed, som ellers aldrig var at bemærke hos hende, saa at min Nydelse ved hendes Sange tildeels bestod i den Illusion, hvori jeg blev hensat ved Digterens elskovsfulde Ord paa hendes Læber. Jeg

syntes ofte, de henvendte sig til mig, ledsagede af hendes skjønnne Toner.

Det var en smuk Sommeraften. Solen gik ned ligesom Vinduet, og kastede sine rødlige Straaler paa den Skikkelse, der for mig var den skjønneste i Verden. Mogle af disse Straaler faldt ogsaa paa min Fido (som stedse laae paa samme Sted, hvor jeg først fandt den), og de oplyste paa en græsselig Maade dens døde Glasvine. De besynderligste Tanker opstode hos mig. Min Trofskab mod Jette lignede jeg engang ved denne Hund. Disse Ord syntes mig prophetiske. Da levede den. Nu laae den der ubevægelig, paa en ziirlig Pude, og stirrede paa mig, som et Billede paa den Trofskab, der ikke havde Liv og Sjæl, og hvortil jeg daarligen havde forpligtet mig. — Maja sang just Claras Romance i første Act af Ludlams Hule. Dette Musikstykke har altid forekommet mig som et Mønster paa en Romance. Det Romantiske, det Sværmeriske deri havde stedse grebet mig paa en særegen Maade. Ogsaa Ordene gjorde i Aften et dybt Indtryk paa mig. — Saaledes var jeg selv kommen tilbage, med revne Seil, fra at op søge Kjærlighedens D. Da Sangen var tilende, sagde jeg: "De udelader noget, troer jeg. Der staaer jo i denne Romance: "Dog vil ei Hjertet slippe med Ankeret sit Haab." — Maja bladede i Roderne. "Det staaer ikke her," sagde hun, "saa maa der være et Vers

udeladt." — "Det er meget slemt af den som har gjort det," svarede jeg, "thi det er en meget smuk Tanke." — Maja svarede intet, men sang nogle andre Ting. Hr. S. havde imidlertid forladt Værelset. Vi vare ene. Hun gjorde Mine til at reise sig. Jeg greb hendes Haand, takkede for hendes Sang, og henreven af min Stemning, gjentog jeg uvilkaarligt, halv sagte, i det jeg trykkede denne Haand til mine Læber: "Dog vil ei Hjertet slippe med Ankeret sit Haab." Maja rødmede og sagde, som i Spøg: "Det maa Hjertet dog have gjort, thi her er hverken Anker eller Haab." — Neppe vare disse Ord udtalte, førend den sørgelige Betydning, der laae i dem, greb os begge. Vi saae paa hinanden og taug. Maja blev siddende, lod den høire Haand løbe over Tasterne paa Claveret, og gjentog ubevidst i svage Toner Efterspillet af hiin skønne Romance. "Kjære Maja!" sagde jeg med bevæget Stemme: "Det var ilde: spaaende Ord De der sagde til mig, og det paa min Fødselsdag! — Ja det er virkelig sandt! det er min Fødselsdag!" — "Og det har De fortiet for os!" udbrød hun. — "Tal ikke derom," svarede jeg: "Ingen uden De skal vide det. Seer De! Jeg har hverken Fader eller Moder, min Broder har jeg ogsaa mistet. De ere alle borte, som gjorde mig denne Dag kjær. Jeg er ikke i Lune til at tale om den til Noget. De har helligholdt den med Deres skønne Sange, Aftenen

har jeg nydt herligt. Jeg kunde næsten ønske at jeg havde helligholdt denne Dag for sidste Gang." — Til min Forbauselse brast Maja i Graad. Hun lagde den høire Arm paa en Kant af Instrumentet, skjulte sit Ansigt med den, og græd stille. — Jeg greb hendes venstre Haand, trykkede den til mit Bryst, til mine Læber, til mine taarefulde Dine. Om hendes Haandled bar hun et Armbaand med en Jernlaas, hvori der var afbildet en Amor. Ganske smeltet af hendes Taarer, bøiede jeg mine Knæ uvilkaarlig for hende. "O Maja!" sagde jeg, "tilbedeligste af alle Piger! giv mig dette Armbaand til en Gave paa min Fødselsdag. Det skal følge mig i Liv og i Død. Giv mig dette Billede af den lille Gud, der saa grunt har leget med mit stakkels Hjerte! Giv mig det til Erindring om denne uforglemmelige Time!" — Maja reiste sit Hoved, aftsørrede sine Taarer, saae paa mig med milde alvorlige Blikke, og sagde: "Nei, ikke dette Billede, et bedre Tegn skal være Dem en Erindring om Deres Søster Maja;" og i det hun løste et lidet, med Rubiner indfattet Kors af sin Ørering, tog hun min Haand, lagde det deri og sagde: "Dette Tegn er det Anker, som Hjertet ei skal slippe;" hvorpaa hun reiste sig og forlod Bærelset. Jeg blev ene tilbage. Jeg kysfede det lille Kors, stak det til mig, og ikke ifstand til at blande mig i det øvrige Selskab, gik jeg et Dieblik ind til det, gjorde en kort

Undskyldning, og ilede hjem, salig beruset, rystet til det Junderste af mit Bæsen, og ikke istand til anden Tanke end den: "Maja elsker mig! Det er mig som hun elsker! Lad nu komme hvad der vil! Intet kan mere nedtrykke eller ydmyge mig!"

Den næste Morgen kom Hr. H. op til mig, for med kjærlig Bekymring at spørge til mit Befindende, da jeg Aftenen i Forveien havde foregivet en pludselig Upasselighed som Grund til min hurtige Vortgang. — "Jeg savnede Dem ret," sagde han, "da jeg kom ned til de Andre, og de stakkels Pigebørn sad saa stille og forladte, thi jeg var i meget slet Humeur. Jeg har ellers en god Bane til at forstille mig i saa Henseende, men iastes vilde det ikke lykkes." — "Er der hændet Dem noget Ubehageligt, kjære Fader?" (saaledes havde jeg længe kaldt ham, mere af inderlig Hengivenhed og efter Døttrenes Exempel end i Betragtning af vort tilkommende Forhold). — "Nei," svarede han, "der er intet hændet mig, min Sorg er blot Frygt for at det Værste vil hælde mig. — Ja det Værste for mig! det at see min Maja sænkes ned i sin Moders Grav." — En Gysen gennemfoer mig. Han vedblev: "I Aftes var hun igjen saa bleg; hun lignede saa ganske min yndige Hustru i hendes sidste Dage. — De maa selv finde hende forandret. Det er tydeligt at hun sørger, at en hemmelig Orm fortærer min lille Rose. Afvigte Vinter, da

De var fraværende, da skulde De seet, hvor ofte hun søgte Leilighed til at sidde ved Claveret i Skumringen, til det var ganske mørkt, og naar vi da fik Lys ind, kunde Enhver see, hun havde grædt. — Nei Gud forlade Henning S.! jeg ønsker ham intet Ondt, men han har forgiftet hendes skjønne Ungdom.” — Min Forvirring og Smerte ved disse Ord, som jeg troede bedre at forstaae end han selv, betog mig i første Dieblik Mælet, og inden jeg kunde fatte mig, bleve vi afbrudte.

Da jeg var bleven ene, syntes det mig klart, hvad Nei jeg nu havde at tage: Maja elskede mig! Kjærlighed til mig var den Orm, som fortærede den Rose, hvortil hendes ædle Faders Skjæbne var bunden. Her var intet Valg, tænkte jeg; al Betænkelighed maatte vige for den eneste Nødvendighed at redde den Elskede. Min Beslutning var tagen. Jeg vilde gjøre hendes og Jettes Fader til mit Hjertes Fortrolige; ingen ædlere Ven kunde jeg ønske mig, ingen der bedre forstod og formaade at hjælpe mig. — Paa den Tid af Eftermiddagen, som han pleiede at tilbringe i sit eget Værelse, gik jeg i dette Forsæt til hans Huus. Jeg bankede paa hans Dør, den var lukket. Jeg gik nu ind i Salen, hvor jeg til min Forundring fandt Jette ganske allene siddende i en Krog. ”Moder er ude; Maja ligeledes,” sagde hun med en Stemme, hvori Graaden var kjendelig. Jeg saae paa hende, hun var ganske forgrædt.

Paa min Forespørgsel, fremførte hun følgende Ord, afbrudte af hæftig Graad og Hulken: "Moder har tidt og mange Gange sagt til mig, at Du elskede mig ikke rigtig; men jeg har aldrig villet troe det, da Du for Gud og alle Mennesker er min Kjæreste, og jeg ikke kan troe noget Ondt om Dig. Men i Nat har jeg drømt saa livagtig, som det virkelig var skeet, at Fader kom og bragte mig et Brev fra Dig, hvori der stod . . . af samme Indhold som Hennings Brev til Maja, da han brød med hende. — Jeg har grædt den hele Nat i Søvn, og dersom den Drøm gik i Opfyldelse, og Du kunde være saa haard imod mig, saa vilde jeg da bede Gud, at lade mig stakkels Pige døe, thi jeg skjattede slet ikke mere om at være i denne onde Verden." — Hvorledes jeg blev tilmode ved denne Tiltale, er umuligt at beskrive. Uden at sige et Ord, tog jeg Jettes Haand, kysede den, og ilede ud af Huset. Jeg gik med saa hurtige Skridt, som om jeg vilde undflye den forfølgende Nemesis. Jeg vidste ikke, hvorhen, og kom først til mig selv, da jeg befandt mig langt uden for Byen. Jeg gik omkring lige til efter Midnat, sønderreven af tusinde smertelige Følelser, blandt hvilke den smerteligste var bitter Misforntielse med mig selv. — En Omstændighed var imidlertid inderuffen, og en ny Smerte, som jeg var langt fra at ane, ventede mig.

Næste Morgen kom Hr. H. igjen til mig. Hans Ansigt var som forklaret. "Kjære Ven!" sagde han, "De tog igaar saa hjertelig Deel i min Bekymring; idag maa De dele min Glæde. Hvorfor var De ikke hos os iafte, og var Vidne til vor Overraskelse? Som vi sidde i vore stille Tanker, flyver Døren op, og et Mandnesse kommer farende ind; han iler hen til mig, næsten kvæler mig med sit Favntag, og kaster sig for Majas Fødder med en Strøm af Taarer og usammenhængende Ord. De har vist alt gjættet, at det var Henning F. Tænk Dem vor Forundring. Han er ikke gift! Der er kommen en Kurre paa Traaden mellem ham og hans Kjæreste paa Religionens Begne, thi hun er catholsk. — Maja vidste nok af hans Breve, at der var noget saadant i Veien, men hun er altfor tro og taus til at lade Nogen ane, hvad han betroede hende. Hun havde imidlertid længe ikke hørt fra ham, tænkte, alting var jævnet, og drømte mindst om hans Komme." — "Hvad vil han da nu?" spurgte jeg, neppe istand til at fremføre disse Ord. — "Hvad han vil? Naturligviis vil han, som enhver anden Synder, have Tilgivelse og Naade. — Og i Sandhed! Han er en angerfuld Synder. Hans fordums Kjærlighed til min Datter synes opvaagnet med dobbelt Hæftighed." — "Og Maja?" — "Neppe havde jeg Mod til at gjøre dette Spørgsmaal. — "Ja, Maja forundrede mig rigtig nok," svarede han:

”Hun blev overmaade glad ved at see ham igjen, men ellers tog hun just ikke imod ham med saa stor Henrykkelse, som den forlorne Søns Fader i Evangeliet. Og da Henning, som er hæftig og uden al Forstillelse, strax trængte ind paa hende, at hun skulde love ham at fornye deres fordums Forbindelse, svarede hun alvorligt: Ikke saaledes, Henning! At slige Løfter ikke ere Spøg, det have vi begge erfaret. Imorgen tales vi ved under fire Dine. — Da han saae bedrøvet paa hende, rakte hun ham Haanden, og sagde: Kom til mig imorgen tidlig, gode Henning! Kjære Ven, og Broder! Vi have meget at tale om. Der er hændet meget siden vi saaes. Og hermed tog Samtalen en anden Bending. De kom til at tale om hans salig Fader, og græd begge.” Hr. H. tog sit Uhr op: ”I denne Time er han hos hende, og det maatte gaae til med Gandens Kunst, skulde saa smuk og elskværdig en Mand ikke forstaae at vinde en Pige, som i Grunden elsker ham, og har sørget saameget for hans Skyld. — Men Gud bevares! hvad fattes Dem, bedste Ven? De bliver jo saa bleg som et Liig.” — Hvad jeg svarede, veed jeg ikke. Kun saameget veed jeg af Resten af Samtalen, at jeg maatte love at komme til Middag, og ogsaa indfandt mig.

— Nu stod han da for mig, denne forhadte Medbejler. — Hvor han var smuk! — Hvilket Udtryk af Kraft og Godmodighed! hvor aabenhjertig! hvor varm og hjer-

telig! — Det var mig umuligt at hade ham; min Ekin-
 syge blev maaskee stærkere, jo mere jeg lagde Mærke til
 hans Fortrin, men de hadelige onde Følelser forsvandt
 ved den Modtagelse, han viste mig, den oprigtige, lige-
 fremme og dog fine Maade, hvorpaa han omgiffes mig
 og alle. Heller ikke gav Maja mig Anledning til Ekin-
 syge. Der var i hendes Diekast, i hendes Tone imod
 mig noget — jeg veed ikke at forklare det — noget saa
 sødt, undseeligt, — noget, fort sagt, som nærrede mine
 stolte Tanker fra forleden Aften. Henning derimod om-
 giffes hun, som om hun var hans Søster. Hun var
 mindre tilbageholden mod ham, end mod nogen anden
 Mand, og dog var der intet Erotisk — om jeg saa maa
 udtrykke mig — i hendes hele Væsen imod ham. De
 sagde ogsaa Du til hinanden, og da Jette bemærkede:
 at det havde de jo ikke gjort tilforn, svarede Maja: "Jo
 som Børn vare vi Duus. Efter flere Aars Fraværelse,
 da vi saaes igjen som Boyne, sagde vi ikke mere Du
 til hinanden. Men i vor sidste Adskillelse have vi igjen
 fornyet vort Barndoms gode Forhold." —

Jeg kunde ikke nægte for mig selv, at vor Kreds
 betydelig havde vundet ved Hennings Nærværelse. —
 Jo oftere jeg saa ham, jo mere forundrede jeg mig
 over det Originale i hans Character, der paa eensgang
 syntes at udmærke sig ved en høi Vresfølelse, en bes-
 stemt Retfærdighed, og en stor Vetsindighed, et mandigt

Mod og en næsten quindelig Blødhed. Hans Skjønhed og fine Cæder gjorde ham til en Yndling af det smukke Kjøn, og det lod, som om det var ham umuligt at modstaae nogen Fristelse, som mødte ham fra denne Kant. — Den Opmærksomhed og Artighed, som han viste Fru H. og Jette, indtogte disse aldeles for ham, saa Jette daglig udbrød i de Ord: "Gud! hvor Henning er sød!" — I vor daglige Kreds geneerte han sig ikke med sin Veilen til Maja; nei han lagde endogsaa Beslag paa vor Mellemlhandling, for at naae sit Maal, medens Maja bestandig gik af Veien for Samtaler af denne Natur.

En Aften, da vi alle fortrolige sadde om Bordet, kom Henning til at sige: "Det hele Nar, da jeg stod Vagt ved en Klostermuur." — Da Jette yttrede, at han aldrig havde fortalt os den rette Sammenhæng med hans afbrudte Giftermaal, svarede han utvungen: "Det er snart fortalt. — Min Beatrice og jeg vare virkelig forlovede, og vort Bryllup bestemt. Vi elskede hinanden til Raseri, og ingen af os tænkte paa at der var noget som kunde adskille os, da vi havde hendes Forældres Samtykke, og Majas Udelmodighed havde forskaffet mig min Faders. — Hendes Fader var en Franskmænd, han havde ikke havt noget imod at jeg var Protestant. Hans Forretninger skulde om kort Tid føre ham til Paris, der skulde jeg ægte Beatrice. Men hen-

des Moder var fraværende, hun var en Romerinde, og da hun fra sin Fødeby kom hjem til Florents, hvor vi alle vare, og hun erfarede at jeg var, hvad hun kaldte en Kjætter, oprørte hun Himmel og Jord, og med sin Skriftefaders Hjælp gjorde hun Datteren Helvede saahedt, at da der intet Haab mere var om at omvende mig, reiste hun hemmelig bort med Moderen; og da hendes Fader og jeg reiste efter dem, fandt vi min arme Beatrice som Novice i et Kloster ikke langt fra Rom. Jeg var som en Afsindig. I et heelt Aar har jeg tilbragt det meste af Natten ved denne Klostermuur, uden anden Trøst end den at høre paa en fattig Munks gudelige Formaninger. Ved Penge og Løfter havde jeg formaaet denne Broder, som gik ud og ind i Klosteret, til at bringe nogle saa Ord fra mig i Beatrices Hænder. Jeg fik ikke mindste Svar derpaa, førend hun, efter et heelt langt Aars Forløb, ved denne Klosterbroder sendte mig et lille Brev, hvori hun underrettede mig om, at hun næste Dag tog Sløret. Hun sagde mig et sønderrivende Farvel, og — tænk dig min Smerte, kjære Maja! — hun skrev, at hun ved Bod, og ved at vie sit Liv til Himlen, vilde affone mine Synder, og stræbe at tilkæmpe mig den Salighed, hvori hun haabede, vi skulde mødes. — Tænk Dig blot! — for mine Synder, sit hele Liv indsluttet til Bod og Bedring! den skønne Pige, som selv ingen Synder havde at af-

sone!" — Ved disse Ord trillede Zaarerne ned ad hans Kinder. Maja tog hans Hand, og saae ham ind i Dinene. "Seer Du, min kjære Henning! Din Beatrice, hende er det, som Du endnu elsker, ikke mig, og deri har Du Ret." — "Nei, min Maja!" sagde Henning smilende: "Ingen er for mig hvad Du er, Du har alt som en lille Pige taget Dig Skylden paa for mine Synder, Du har som Voxen hemmelig solgt af Dine Smykker, for at betale min Gjæld, da jeg havde spilt Pharao, og ikke turde sige det til Fader. — Du har — og denne sidste Velgjerning kan kun Gud betale Dig — Du har tilgivet, at jeg kunde forlade Dig, Du har forsonet mig med min Fader. Hvad skulde der blevet af mig, om han var død uden at tilgive mig? Hans sidste Ord til mig, da jeg reiste, vare: Om jeg maa døe, medens Du er borte, saa lev Du for at gjøre min Maja lykkelig! — Jeg er saa bange nok — (her nærmede han sig hemmelighedsfuld til Maja): Gamle Bergstrøm skriver til mig, at han ofte om Natten hører Noget gaae, livagtig som med Faders Gang og med hans Støvler, som knærke, fra hans Bærelser til Dine, og ofte i Drømme synes mig".... Hr. H. afbrød ham leende: "Maa! der har vi den svenske Overtro!" — Jette dreiede Samtalen, i det hun spurgte Henning hvorfor han ikke, for at redde sin Elskede, hellere havde antaget den catholske Religion? — "Ussværg mit Lands Tro!"

raabte Henning forundret: "og om jeg kunde været saa umandig, hvorledes skulde jeg da kunnet begaae mig i mit Regiment mellem mine Kammerater?"

I et saadant fortroligt og dog spændt Forhold havde vi en Tidlang levet. Meer end hundrede Gange havde jeg isinde at aabne mit Hjerte for Majas Fader, men et Blik paa Zette, en, som mig syntes, altfor kjærlig Yttring til Henning af Maja, denne unge Mand's Fortin, alt dette kastede mig i min gamle Raadvildhed og Uvirkksomhed, hvorover jeg mangengang fortvivlede og foragtede mig selv.

Midt i alt dette blev jeg overrasket ved Anton B's Komme. Han var som ude af sig selv. — "Nei," raabte han i vor første Samtale: "Lad Maja vælge hvem hun vil, men ikke denne flau Dreng, som engang har kastet et saadant Klenodie fra sig; og det vil han gjøre ved enhver Leilighed. Nei denne lille Helgen skal ikke falde i en Libertins urene Haand. Derfor er jeg kommen her. Det skal ikke skee, førend de have lukket mine Dine." — Saaledes vedblev han, og først efter at have udstøt sin Vrede over mig, der nægtede at indføre ham i Hr. H's Huus, naar han ikke var fornustig, blev han efterhaanden roligere, og vi aftalte, at jeg den næste Dag skulde bringe ham derhen. Jeg blev derfor yderst forundret, da jeg om Aftenen traadte ind i Fru H's Sal, og det Første, mine Dine faldt paa,

var Anton B., som sad hos Maja ved Theebordet, næsten vendte Nyggen til Henning, som var hans Sidesmand, og saae ud, som om han havde Feber. — Han havde ikke kunnet oppebie den næste Dag, men havde introduceret sig selv, som en gammel Bekjendt af Maja og hendes Onkel.

Gode Exempler anprises ved hver Leilighed. Jeg troer, de slette ere endnu virksommere til Næstens Forbedring. Den raae Hæstighed, hvori Anton gjorde sig skyldig, var den bedste Advarsel for mig, naar min Skinnsyge undertiden vilde gjøre mig uretsfærdig og i ond Lune. Anton, som havde Aand nok til at indsee sin Elskedes Fortrin, Hjerter nok til at elske, havde ikke Selvbeherkselse, ikke Dannelselse nok til at omgaaes en saa farlig Medbeiler som Henning; og denne, som var ung og hæstig, havde paa sin Side ikke mindste Medlidenshed med en ulykkelig Elsker, thi som en saadan viste Anton sig strax mod sin Willie. — Det var virkelig latterligt, at see den Maade, hvorpaa de hilste hinanden, naar de traf sammen, den Mine og de Manerer, hvor med de gave Plads for hinanden, naar den Ene stod den Anden iveien. — I alle slige Ting havde Henning det bedste Spil, da hans Skjønhed og Anstand hjalp ham; medens derimod den stakkels Anton gjorde en latterlig Figur med sin indædte Brede, der bestandig truede med at bryde løs. En ulykkelig Moralisering oversaldt

ham som en Krampesygdom, en bestandig Stiklen paa frivole Forbindelser, Letsindighed, og deslige. Henning paa sin Side tog Anledning til at forbande de tamme Bjerne, de Paatrængende, dem som ubudne blande sig i andres Sager o. s. v. Maja sjernede sig ved slige Scener, Jette derimod syntes at finde en inderlig Opmuntring og Glæde ved at beskue Hennings selfabelige Overlegenhed baade i Ondt og Godt. De to Medbeilere vare i deres gjensidige Forbittrelse ganske som en ulmende Ild, der kun behøver mindste Pust for at bryde løs.

En Aften da jeg troede, alle Fruentimmerne vare ude, vilde jeg gaae til Hr. H. for at holde ham med Selskab. — Folkene sagde, at Fruen Maja var bleven hjemme hos Herren, og at de andre Herrer vare ogsaa deroppe. Længe før jeg kom Døren nær, hørte jeg en stor Allarm indenfor, og da jeg traadte ind, saae jeg Maja sidde bleg og skjælvende, og hendes Fader, ligeledes ganske forfærdet, forgjæves bestræbende sig for at stifte Fred mellem Henning og Anton, der som to Ræsende stode mod hinanden. De syntes midt i en heftig Ordstrid. ”Jungen har mindre Ret her end De selv, min Herre!” raabte Anton, ”De som troløs og grusom har forladt og fornærmet denne Engel.” — ”Og dog, min Herre,” raabte Henning, ”dog staaer jeg færdig til med Liv og Blod at forsvare hende mod Deres Paatrængenhed, og forsægte min Ret til hende med min sidste

Blodsdraabe." — "De Ord ere velkomne," udbrød Anton: "De er Militair, jeg har ogsaa viist at jeg kan føre Vaaben. — Behag at nævne Vaabnene og Tid og Sted. Jeg er færdig." — "Det er jeg med," sagde Henning: "Tiden kan være strax, Stedet kan De bestemme. Vi tage vore Tjenere med, andre Vidner behøves ikke. Pistolerne skal afgjøre, hvilken af os To der ikke seer den næste Morgen." — Maja foer op, slog begge Armene om Henning og sagde med skjælvende Stemme: "Henning, er dette Din Kjærlighed? dette Din Tak for min søsterlige Trofskab?" — Hans Kæseri syntes i samme Dieblisk stillet, han førte hende til hendes Stol, hun kunde neppe holde sig vpreist; han faldt paa Knæ for hende, og sagde: "Søde Maja! sig et Ord! sig at Du tilgiver mig! at Du vil blive min, og alting skal være glemt. Jeg rækker da denne Herre min Haand til Forlig." — "Ogsaa jeg, min Frøken!" sagde Anton, "ogsaa jeg vil række Haanden til Forlig, dersom De erklærer Deres troløse Elsker for nærmere til Deres Haand og Hjerte, end den Mand der i flere Aar aldrig har havt anden Tanke end Dem, som aldrig glemmer Dem, hvis første og sidste Kjærlighed De er." — Maja skjulede sit Ansigt i sine Hænder. Hendes Fader tog hende i sine Arme, løstede hende op af Stolen, og trykkede hende til sit Bryst; hendes Hoved sank ned paa hans Skulder. "Min Maja!" sagde han:

min Yndling! al min Glæde i Livet! hør Din stakkels Faders Stemme. Kan Du see disse ellers brave Mænd for Din Skyld at dræbe hinanden? Vil Du give Dig selv og Dine til Priis for Verdens Dom? Ræk een af Dem Din Haand. Og staaer det i Veien for Henning, at han engang var ubestendig, saa lad mig gaae i Forbøn for Din Ungdomsven, som elsker Dig! See! tilføiede han, idet han pegede paa Maleriet over Elaveret: hans Fader seer paa Dig, og beder for ham." Med en Martyrs Afsyn, med Blikke som man med rette kunde kalde døende, løftede Maja sine Dine op til sin Morbroders Billede, vendte sit Ansigt med ubeskrivelig Bedrøvelse til sin Fader, og gjorde en Bevægelse, som for at række Haanden mod Henning. — Nu kunde jeg ikke længere udholde det. — Jeg foer hen imellem dem, rev Maja af hendes Faders Arme, greb hende i mine, og raabte med en Kraft, som forbausede dem alle: "Nei aldrig! aldrig skal denne Haand bortgives ved Tvang! Tilbage, I Rasende! Jeg har ogsaa en Arm til at forsvare denne Pige, og et Hjerte, hvorigjennem Veien skal gaae til hendes." — Maja støttede sig til mig, hun saae op til mig med et Udtryk, som intet Ord kan beskrive; og som om hele Jorden forsvandt for os, omfavnede vi hinanden, og vore Sjæle og Læber sammensmeltede i et eneste saligt Kys. — Maja rev sig løs af mine Arme, og ilede udaf Døren. Vi andre stode tause, og

saae paa hverandre. Forvirret greb jeg min Hat og gik. De Andre stode som Støtter. Da jeg var kommen ud paa Gaden, mærkede jeg først at Anton havde fulgt mig. Vi gik ved Siden af hinanden, uden at tale et eneste Ord. Først da vi vare ved min Gadedør, sagde han med næsten taareqvalt Stemme: "Jeg seer nok, hvordan det hænger sammen. Jeg kan ikke beklage mig over Dig. Du har tjent min Kjærlighed, uagtet Du selv . . . Farvel, stakkels Menneſke! — Jeg reiser hjem endnu i Nat; Du skal snart høre fra mig." Med disse Ord trykkede han min Haand, og sjernede sig med hurtige Skridt.

Jeg vil gaae til Maja og udsolde mit Hjerter for hende med klare og tydelige Ord; hun skal affige min Dom. Med disse Tanker ilede jeg næste Morgen til Maja, til den Tid, jeg vidste, hun pleiede at være ene, og mod Sædvane gik jeg lige op til hendes egne Værelser. En Pige kom mig imøde med sagte Trin, og hviskede, at Frøken Maja havde været syg iafteſ, og sov endnu, da Herren havde forbudt at vække hende; Fruen og Frøken Jette vare heller ikke opstaaede endnu. — Jeg skyndte mig bort, og udelig til enhver Forretning, drev jeg omkring den lange Formiddag. Da jeg kom hjem i mit Logis, sagde man mig, at Hr. H. havde været der og spurgt efter mig, og desuden en ung Herre, som jeg af Beskrivelsen sluttede, ikke kunde være nogen Anden end Henning. Jeg gik tilbage til Hr. H's Huus.

Man sagde mig, at Fruen og Frøken Jette toge mod Sengen; de vare oppe hos Frøken Maja, der var falden i Besvimelse og var meget syg.

J største Urolighed forlod jeg Huset. — Saa Skridt derfra kom Henning aandeløs efter mig, greb mig i Armen og sagde: "Tillad at jeg gaaer hjem med Dem, jeg har et Par vigtige Ord at tale med Dem." — "Gjerne, min Herre!" svarede jeg hastig, ventende mig en Udfordring. Saa snart vi vare indenfor min Dør, kastede Henning Hatten langt fra sig, faldt mig om Halsen, kyskede mig og udbrød med hjertelig Glæde: "Nu kjære Broder! Nu glæd Dig (jeg maa sige Du til Dig, thi nu ere vi Brødre), alting er godt! Du er fri, jeg er Jettes Brudgom." — Med største Forbauselse saae jeg paa ham. Han vedblev: "Hvor jeg har været blind! ja jeg bliver et Mønster paa en Vegtmand! Da jeg iaftees saa pludselig fik Dinene op, tog jeg strax min Beslutning. Jeg betroede mig til min Onkel Hr. H. Han forlangte ikke bedre. Han omfavnede mig, og sagde: Nu erkjender jeg i Dig Din ædle Faders Søn. — Imorges gif jeg til min Tante og Jette. Jeg fortalte dem reent ud den forrige Aftens Tildragelse, og, jeg veed ikke — jeg belagde mine Ord saa vel, at Jette og jeg besluttede at træste hinanden, og hun — som mig synes, med stor Glæde — omfavnede mig som sin Brudgom. See her! hendes Fader skulde levere Dig dette

Brev — men Maja bekvæmede, da jeg maaskee alt for stormende kom farende med denne Nyhed, og da hendes Fader nødig vilde forlade hende, tog jeg Brevet for at bringe det i hans Sted. — Jeg beder for Næsten tusinde Gange om Forladelse, fordi jeg bringer en Kurv. Jeg haaber, Du modtager den og bærer den med Gratie.”

Hermed leverede han mig et Brev fra Jette, hvori hun ophævede vor Forbindelse, ønskende mig forresten alt Held og Lykke. Min Overraskelse og Glæde var saa stor, at jeg sjælvende neppe kunde holde Brevet, og maatte sætte mig ned. — ”Saa! nu bekvæmer han med!” raabte Henning. I det samme traadte Hr. H. ind. Han omsavnede mig inderligt. ”Min Fader!” sagde jeg, ”er det muligt? Vil De virkelig give mig Deres Maja? Og Du, Henning! Ven! Belgjører! hvorledes skal jeg takke Dig? — Men har Du ikke af Udelmodighed gjort Dig selv og Jette ulykkelige?” — ”Ulykkelige?” raabte han: ”da maatte jeg være en jammerlig Karl, om jeg var ulykkelig over at ægte saadan en smuk og god Pige; og skulde Jette blive ulykkelig? Nei meget lykkelig skal hun blive. Jeg skal bære min lille Hustru paa mine Hænder. Og Maja! min englelige Søster! kunde jeg gjøre mindre for hende? Lev Du, for at gjøre min Maja lykkelig! det var min Faders sidste Ord til mig.” — ”Kommer, mine kjære Søner!” sagde Hr. H., ”de vente os hjemme.”

Da vi traadte ind i den Sal, der saa ofte havde samlet os, gik Hr. S. et Dieblif bort, og kom derpaa tilbage med begge sine Døttre, een ved hver Haand. Maja var bleg og bar en hvid Kjole, Jette blussede og bar en rød. "Her," sagde han, "bringer jeg den røde og den hvide Rose. De skulle ikke længer opvække Strid mellem deres Riddere."

Die Geschichte der Philosophie ist ein weites Feld, das sich über Jahrhunderte erstreckt. Sie beginnt mit den griechischen Philosophen wie Sokrates, Platon und Aristoteles, die die Grundlagen der westlichen Philosophie legten. Im Mittelalter wurden diese Lehren durch die Scholastik weiterentwickelt, wobei Thomas von Aquin eine zentrale Figur war. Die Renaissance brachte eine Hinwendung zur Natur und zur menschlichen Vernunft, was in der Aufklärung des 17. und 18. Jahrhunderts gipelte. Philosophen wie Immanuel Kant und Georg Hegel suchten nach allgemeinen Prinzipien der Vernunft und der Geschichte. Im 19. Jahrhundert wurde die Philosophie durch die Naturwissenschaften und die Sozialwissenschaften beeinflusst, was zu einer kritischen Reflexion über die menschliche Existenz führte. Die Philosophie des 20. Jahrhunderts, insbesondere die Existenzialisten wie Søren Kierkegaard, Friedrich Nietzsche und Martin Heidegger, beschäftigte sich mit der individuellen Erfahrung und dem Sinn des Lebens. Heute ist die Philosophie weiterhin ein lebendiges Feld, das sich mit den Herausforderungen der modernen Welt auseinandersetzt.

Die Philosophie ist eine Disziplin, die sich mit den grundlegenden Fragen des menschlichen Daseins beschäftigt. Sie fragt nach dem Wesen der Wirklichkeit, nach der Natur der Vernunft und nach dem Sinn des Lebens. In der Antike wurde die Philosophie als "Liebe zur Weisheit" (philosophia) definiert, was die Suche nach Wahrheit und Erkenntnis darstellt. Die griechische Philosophie legte den Grundstein für die westliche Tradition, indem sie die Vernunft als das höchste Mittel zur Erkenntnis betrachtete. Platon betonte die Idee der Welt der Ideen, während Aristoteles die Verbindung zwischen Theorie und Praxis betonte. Im Mittelalter wurde die Philosophie durch die Theologie geprägt, wobei die Scholastik die Lehren der griechischen Philosophen mit dem christlichen Glauben versöhnete. Die Renaissance brachte eine Hinwendung zur Natur und zur menschlichen Vernunft, was in der Aufklärung des 17. und 18. Jahrhunderts gipelte. Philosophen wie Immanuel Kant und Georg Hegel suchten nach allgemeinen Prinzipien der Vernunft und der Geschichte. Im 19. Jahrhundert wurde die Philosophie durch die Naturwissenschaften und die Sozialwissenschaften beeinflusst, was zu einer kritischen Reflexion über die menschliche Existenz führte. Die Philosophie des 20. Jahrhunderts, insbesondere die Existenzialisten wie Søren Kierkegaard, Friedrich Nietzsche und Martin Heidegger, beschäftigte sich mit der individuellen Erfahrung und dem Sinn des Lebens. Heute ist die Philosophie weiterhin ein lebendiges Feld, das sich mit den Herausforderungen der modernen Welt auseinandersetzt.

Drøm og Virkelighed.

Kjære Læser! Dersom Din Vej undertiden i en mørk og stormfuld Vinteraften har ført Dig igjennem Nyhavn, saa vil Du vist sande med mig, at denne Gade under disse Omstændigheder er et melancholsk Sted i vort ellers lyse og smukke Kjøbenhavn. Den dunkle, aldrig af Solen og sparsomt af Mennesker besøgte Charlottenborgsilde, de af Skibsfolkene forladte Skibe, kun bevogtede af en uheldig Skibshund, hvis Luden og Klynken ledsages af de i Stormen bragende og knagende Maaster, og besvares med det hæse Skrig af en og anden forsulten Krage, som opholder sig i det øde Tougværk, — alt Dette meddeler Stedet et særegt og uhyggeligt Præg.

I en saadan December-Aften ilede jeg forstemt gjennem denne Gade, som jeg i lang Tid hemmelig besøgte. Det er desværre vistnok silde, tænkte jeg ved mig selv, idet jeg ilede hen til en af de saa Lygter, hvis dunkle Lys svævede for Vinden, for at see paa mit Uhr, hvad Klokken var. — Det var gaaet istaa! — Fortre-

delig fortsatte jeg min Bei. — ”Jeg foregav hjemme, at jeg gik paa Comedien,” sagde jeg til mig selv: ”bare den ikke ser længe siden er forbi! Hvad maa min Onkel tænke? Han bad mig komme hjem, naar det første Stykke var ude, for at spille et Parti Schack med ham. — Det er dog høist utaknemmeligt af mig, at vise ham saa liden Opmærksomhed, ham som er saa god imod mig, ham der siden mit trettende Aar har været mig i Faders Sted. Han er stille og indsluttet i sig selv; man kommer undertiden til at ansee ham for mørk og streng. Mod mig har han dog ikke været det. Nei tværtimod! Jeg troer virkelig at han elsker mig høit. Jeg seer ofte, hvorledes hans Dine hvile paa mig, ret med faderligt Velbehag. Hvor gavmild er han ikke imod mig! hvor galant, kunde jeg gjerne sige, hvor overbærende! — Ja rigtignok! Vidste han de Veie, jeg her gaaer paa Havde han været Vidne til den Samtale, hvorfra jeg kommer! . . . nei! det tilgav han mig ikke! Det er just det Punct, hvori han er streng . . . O Himmel! Comediehuset er lukket og mørkt, Alting forbi . . . og hvad er det Klokkeren slaaer paa Ho, vedvags, Uhret? — Elleve! Du gode Gud! Er det muligt at Tiden kan gaae saa hurtigt ved en saa lidet opbyggelig Samtale?” —

Under denne og lignende Monologer kæmpede jeg mig igjennem Stormen over Kongens Nytorv, og naaede

endelig min Onkels Port. Sagte, som Den der har en ond Samvittighed, ringede jeg paa. Den gamle Portner kom ud med Nathue paa, med et Lys i Haanden og med sin sure Mine. — "Herren er gaaet til sengs," sagde han: "jeg skulde bede Dem gaae et Dierblik op til Fuldmægtig G. Han venter paa Dem." — I eet Spring var jeg ved den gamle G's Dør, der i det samme blev aabnet, da G. fulgte en Herre ud, i hvem jeg strax gjenkjendte min Ungdomsven og fordums Skolekammerat, Lieutenant Wilhelm G., der med høj Latter modtog mig. "Naa er Du der? Jeg vilde værdet paa, at Du ikke var kommen hjem inat." — Jeg afbrød ham, idet jeg vendte mig til G., og spurgte: "Har min Onkel ventet paa mig?" — "Nei," svarede han: "Herren har den hele Aften lukket sig inde i sit Cabinet." — "Hvorledes!" raabte jeg ængstelig: "er han syg?" Den gamle G. blinkede ad mig med en Mine, der bød mig tie, og sagde i en langtrukken Tone: "Nei, han fik nogle uventede Forretninger." — Wilhelm begyndte nu: "Naa det var en lang Comedie, Du var paa i Aften. Det var nok en Tragedie, for det er gjerne de længste. — Jeg vilde havt den Ære at besøge Dig. Jeg huskede ikke paa, at Du maaskee var i et Grinde i en af Byens Udkanter. Ja" — vedblev han, idet han vendte sig til G., "De skulde bare vide hvad De har for en Lovelace i denne unge Herre. Har De no:

gensinde hørt tale om den smukke Lise, der tjener hos Justitsraad M's i Nyhavn? Jeg har været dødelig forlibt i hende, og behandlet hende med al den Courtoisie, som nogen Stuepige kan forlange. Jeg kommer af og til i M's Huus, men uagtet jeg veed, at hun ikke har gaaet ti Skridt for min Skyld, saa gav jeg hende dog fem Rigsdaler forige Nytaar. Det var saagu nok for en stakkels Lieutenant. Men tiltrods for dette og flere deslige Offere paa hendes Alter, har dog min gode Ven Hr. Julius B., som der staaer, aldeles stukket mig ud, og erobret hendes Hjerte, og hvad endnu bedre er, hendes hele nydelige Person." — Det var mig umuligt at standse hans Talestrøm, ihvor ubehagelig den end var mig. Men den gamle G. udbrød endelig med Forsærdelse: "Gud see i Naade til os! Mine unge Herrer! hvad er dette for Historier? Gud bevare Dem Begge for de onde Veie!" — "De onde Veie?" afbrød Wilhelm leende: "Nei, paa gode Veie; det er paa min Sjæl det Værste ved Historien." — "Wilhelm!" raabte jeg hæftigt: "jeg beder Dig" . . . "Naa naa!" sagde han: "bliv ikke vred! God Nat! imorgen kommer jeg til Dig."

Neppe var jeg alene med den gamle G., førend han begyndte at udsritte og formane mig. — Jeg nægtede haardnakket alting, og bad ham blot at sige mig hvad der havde bevæget min Onkel til saa ganske mod

sin Sædvane at lukke sig inde hele Aftenen. G. fortalte mig nu, at der var kommet Bud fra en Svigerinde af min Onkel, en Frue W., som jeg ikke kjendte, med Efterretning om at hendes Søster var død. — Denne Søster var min Onkels fraskilte Kone, som jeg heller aldrig havde seet, da hun havde forladt hans Huus, førend jeg betraadte det. Hendes Navn blev aldrig nævnet i min Onkels Omgivelse, og jeg var saa godt som ganske ubekjendt med de Omstændigheder, der havde adskilt disse Ægtefolk. — Den gamle G. talede nu for første Gang til mig derom. "Skulde De troe det, gode Julius," sagde han: "Hr W. fik ordentlig ligesom en Rystelse, da der kom Bud om hendes Død? Dette Bud kom, ligesom De var gaaet. — Han svarede Frue W's Tjener: ""Imorgen skal jeg komme til Deres Frue."" — Forresten sagde han ikke et Ord. Jeg saae, hvordan han blev tilmode, og talte til ham, men han svarte ikke. Jeg gif min Bei, og da jeg en heel Time efter kom ind i Dagligstuen, sad han der saagu i Bælmærke. Jeg lod strax bringe Lys, og hvad mener De vel? jeg kunde tydelig see, han havde grædt. — Hvad synes Dem! — Grædt! — for det flette Fruentimmer! — Dersom jeg turde sige det, saa er det dog en stor Svaghed af ham. Derpaa lukkede han sig inde i sit Cabinet, og sagde at han ikke vilde see nogen i Aften. Naar De

kom, skulde jeg sige, at han havde nogle vigtige Papirer at ordne." —

Efterat G. endnu med mange Udraab og med Rysten paa Hovedet havde beklaget Menneskenes Svaghed og Daarlighed, fik jeg ham endelig til at fortælle mig noget om denne ubekjendte Tante, hvis Død havde, som det syntes, forsonet den fornærmede Ægtemand, men ikke den uvedkommende Moralist. "Seer De," sagde han: "Jeg er nu altid paasærde Dag og Nat, altid opmærksom i min Principals Tjeneste. De veed selv, at jeg gaaer og pusler langt ud paa Natten, for at see om Alting er i Orden i Huset, alle Døre lukkede, alt Lys og Ild slukket. Hver Nat gaaer jeg ned i Comptoiret og søler paa alle Skuffer og Pulte, om de ere ilaas. Man kan ikke være forsigtig nok; Ulykken sover aldrig; derfor maae Menneskene være aarvaagne. — Det kan nu være en tolv Aar siden, saa havde Deres Onkel Hr. B. nogle meget byrdefulde Forretninger i en Commission hvori han var, i et Stervboe, og dette holdt ham ofte ude af Huset til silde ud paa Aftenen. Nu maa jeg sige Dem, jeg havde altid havt megen Mistanke til vor unge Huusfrue; thi jeg mærkede nok, af hvad Slags hun var. Naar hendes Mand var ude, kom der unge Herrer i Bisster, og der var især Een, som daglig gik ud og ind, tidlig og silde. — Dette tog til, som alt Ondt, og naar jeg nu, som

sagt, saadan gik og rodede omkring ud paa Matten, naar Hr. B. var kommen hjem, og var gaaet tilfjængs, og Alting var stille, saa mærkede jeg, at der var Ugler i Mosen. Der blev hvistet og tisset hist og her, jeg hørte tydelig, at Bagporten gik op og i. Du gode Gud! hvad jeg sørgede over alt dette Uvæsen! hvad det maatte træde mig, at man bedrog min gode Principal, der havde viist sig som en Belgjører og Ven imod mig: og jeg tænkte ved mig selv, at et Fruentimmer, som hans Kone, fortjente at henrettes. I lang Tid gik jeg og grublede paa, hvad jeg skulde gjøre. Det kom mig for, som jeg selv var i Ledtog med de onde Mennesker, da jeg kjendte deres Bedragerier, og dog taug. Men en Nat fangede jeg paa min Sjæl en Karl, og det i Comptoirer! Hvordan han var kommen der, maa vor Herre vide, men jeg var ikke seent, jeg lukkede ham inde, og kaldte paa Herren med de Ord: ”Der er en Tyv i Comptoirer.” Deres Oncle stod op strax. Den lange Arrestant forlangte at tale ene med ham. Det gik ganske stille af. Hr. B. lukkede ham selv ud af Porten. — Morgenen derpaa gik han meget tidlig ud, og tog sine Pistoler med sig. Hvad jeg leed, til han kom igjen, kan Ingen forestille sig. Han kom stille, og, Gud ske Lov, uskadt hjem. — Fruen var imidlertid fjørt ud med sin lille Datter, som kun var et Aar gammel. Hun kom aldrig mere hjem. Jeg hørte af Rygtet,

at det forbandede Menneske, som jeg havde lukket inde i Comptoiret, laae længe syg af sine Saar, som han havde faaet i en Duel. Deres Onkel sagde aldrig mindste Ord om Noget af alt det, nævnede aldrig Kone eller Barn. Men han lukkede sig inde ligesom i Aften, sad som en Støtte, var saa stum, at han mangengang skrev paa en Seddel, hvad Ordres han vilde give mig i sine Forretninger, blot for at slippe for at tale. Havde det Levnet været længe, saa troer jeg, at jeg selv havde faaet en Tæring af Sorg. Men saa var vor Herre saa god at sende en ny Ulykke, som blev til vor Lykke; og det var Deres gode Faders Død. Hr. B. elskede denne Broder, som sig selv. — Da der kom Brev fra Jylland, at han var død, blev Deres Onkel overmaade bedrøvet. Han gik op og ned ad Gulvet, og vred sine Hænder, og græd; men saa talde han, Gud ske Lov! og sagde til mig: ”Min Broder efterlader sig en Søn paa en tolv, tretten Aar. Den stakkels Dreng er fader- og moderløs, min Broders Pengesager ere i Uorden. Jeg vil selv reise til Jylland, for at bringe Alting i Rigtighed, og hente Drengen. Han skal være min Trøst.” — Det var midt om Vinteren, Reisen var overmaade besværlig, og han blev temmelig længe borte; men da han kom igjen, var han som et andet Menneske. Noget taus og alvorlig havde han nu altid været. Men De var, som han selv sagde, hans Trøst — og derfor, gode

Julius, har jeg elsket Dem, som De kunde høre mig selv til, og jeg gjør saa endnu og vil elske Dem alle mine Levedage; thi min Principal gaaer mig for alle Ting i Verden, og hvad der er hans, synes mig er mit."

Den gamle Mand's troskyldige Fortælling, hans mig velbekjendte inderlige Hengivenhed for min Onkel rørte mig lige saa meget, som hans uchristelige Streng-
hed mod den stakkels Tante mishagede mig. Hun var nu død, og kunde Intet fremsføre til Undskyldning for sin Ungdoms Forvildelser. — Det var langt ud paa Natten, jeg gik tilsæns uden at kunne sove. Mine egne Sorger og Forlegenheder beskæftigede mine Tanker. Jeg overlagde hos mig selv, hvad Forholdsregler jeg skulde gribe, til hvem jeg skulde betro mig; thi Nogen maatte jeg indlemme i min Hemmelighed, da jeg selv aldeles ikke vidste Besked om Sager af denne Natur. Jeg var kun 23 Aar gammel, og ikke synderlig bekjendt med Verden. Min Onkel var streng i et eneste Punct, nemlig i Kjærligheds-sager; hvad jeg kunde vente af den gamle G., havde jeg for saa Dieblikke siden havt nye Beviser paa. — Efter at have overveiet alle Omstændigheder, beslattede jeg at vælge min føromtalte Ungdomsven Lieutenant G. til min Fortrolige. I ham vilde jeg i det mindste ikke finde nogen streng Dommer. Han var meget letfindigere end jeg, men ærlig og langt mere beva-
ndret i Verdens Gang, ogsaa tre Aar ældre; og i den

Alder, hvori vi befandt os, gjøre tre Aar en betydelig Forskjel.

Den næste Morgen, da jeg vilde gaae ind til min Onkel, sagde man mig, at han allerede var gaaet ud, og strax efter fik jeg det belovede Besøg af Lieutenant S. Han sparede mig al Forlegenhed med at begynde min Bekjendelse, thi efter at have udrettet en ubetydelig Commission fra en sælleds Bekjendt, gik han strax over til den Materie, som jeg vilde tale med ham om. "Du milde Gud!" raabte han: "Hvordan er det, den smukke Lise seer ud? — Jeg var i Forgaars hos Jusfits raad M's. Fruen skammer sig ordentlig ved at lade hende komme ind i Stuen i hendes nærværende Tilstand. Er det Dig, som hun takker for denne smukke Taille?" — "O Wilhelm!" udbrød jeg: "erindre Dig vort Barns døms Benskab, og lad mig finde Trøst hos Dig i min Nød! Jeg er ulykkelig over den Uret, jeg har begaaet mod den skønne, uskyldige Lise. Gastes tilbragte jeg flere Timer paa Gaden, inden hendes Herskab tog ud, og jeg kunde komme til at tale med hende. Og da jeg endelig opnaaede denne Lykke, hvilken Aften tilbragte jeg da hos hende! — Hendes Taarer, hendes Bebreidelser, gik mig gjennem Sjælen. Hendes Condition skal hun forlade til Nytaar; der er ikke tre Uger til, og hendes Medkomst kan heller ikke være langt borte. Hvad skal jeg gjøre? Hvad raader Du mig? Alt hvad jeg eier,

mit Liv, mit Blod vil jeg give for at erstatte min Brøde imod hende." — Wilhelm loe. "Tal ikke i saa høie Toner om en Ulykke, der er saa almindelig, og ikke værre end den!" sagde han: "Der er et stort Huus i Amaliegaden, hvor Lise kan finde Plads, som saa mange tusinde Andre. Den Ting er let arrangeret. Du veed, min Broder er medicinsk Candidat, og besinder sig netop for Dieblikket der. Han er en tør Fyr, det Modsatte af mig, men taus og paalidelig. Jeg skal tale med ham. Mangen smuk Pige er gaaet ind ad den Port med Taarer, og gaaet ud af den med et let Sind, som en net lille Amme. Det kan Lise og, saa gjøre." — "O Gud!" raabte jeg: "Min Lise, min elskede Pige en Amme! Nei umulig kan jeg længere taale at vide hende i et saa ydmygende Forhold, som det at tjene." — "Hvad vil Du da gjøre?" spurgte Wilhelm: "Har Du Penge til at etablere hende som en Dame? thi saa affindig er Du da vel ikke, at Du tænker paa at ægte hende?" — Disse Ord lode mig ret føle min uheldige Stilling. Med Glæde havde jeg ægtet denne Pige, men jeg var aldeles afhængig af min Onkel. Hans Godhed satte mig vel istand til rigelig at kunne bestribe alle de Udgifter, som hendes Tilstand for Dieblikket kunde kræve; men til at sikke hende en behagelig Fremtid, saae jeg ingen Udvei. Jeg maatte derfor blot indskrænke mig til det Nærmeste, og aftalte med Wilhelm,

at han ved sin Broders Hjelp skulde forskaffe Lise et eget Børelse paa Fødselsstiftelsen, hvilket hun strax kunde tiltræde, naar hun forlod sin Condition, og bad ham sørge for, at al mulig Omsorg og Bequemmelighed blev hende til Deel, og at den strengste Tausshed iagttoges. Ud det sidste loe han, og sagde: "Man skulde troe, naar man hørte Dig tale om denne lille Tjenestepige, at det var en Prindsesse eller en Grevinde, hos hvem Du havde gjort Din Lykke." — Imidlertid lovede han alt hvad jeg forlangte; og hvormeget hans Tone ved denne Leilighed end oprørte min Følelse, saa takkede jeg dog Gud for denne Ven. Endnu samme Formiddag fik jeg Leilighed til at underrette Lise om de Foranstaltninger jeg til hendes Bedste havde truffet; og den Glæde, hun ytrede derover, trøstede mig vel overordentlig, men forundrede mig tillige; thi det var som om hun nu ikke havde det Ringeste mere at sørge over.

Da jeg ved Middagsbordet traf min Onkel, foreskom det mig som om der var foregaaet en Forandring med ham. Der var noget Blidt, noget Beemodigt i hans Ansigt og i hans Tone, Noget som jeg hidtil kun i sjeldne Dieblikke havde seet hos ham. — Med intet Ord nævnedes han imidlertid hvad der var foregaaet; og tale til ham om hvad der laae ham paa Hjertet, turde jeg ikke. Det gjorde mig ondt, og for første Gang var den Tanke mig rigtig klar, at med al den faderlige

Godhed, han viiste mig, og al den sønlige Hengivenhed, jeg bar for ham, manglede dog det Bedste i Kjærlighed: Hjertets frie og utvungne Udgydelse. En gammel fransk Skribent siger: "Man taler saa meget om Folk, som have Hjertet fuldt af sømme og kjærlige Følelser, men som ansees for kolde, fordi de mangle Ord til at udtrykke deres Følelser. Det er ikke sandt; de have ikke disse Følelser; ellers vilde de nok finde Ord til at udtrykke dem med." Jeg tilstaaer, at jeg er af samme Mening, og troer, at denne Regel kun vil finde saa Undtagelser; i det mindste tør jeg paaftaae, at ingen Verdens Herlighed er saa meget værd, som de kjærlige Ord, der ligesom gode Genier omsvæve os, og lette Sorgerne med en Balsam, hvis Lægedom aldrig slaaer feil. Schiller siger: "Salig Den, hvis Læber Hermes har løst;" og ikke forgjæves var denne Gud en almindelig Huusgud hos de Gamle, thi i Sandhed, Ingen forstjønner det huuslige Liv som han. — Hvad min Onkel angaaer, saa troer jeg at han i det mindste for endeel var en Undtagelse fra den ovenomtalte Regel. Han var det i dobbelt Henseende: Udenfor hans huuslige Kredse var han netop en Yndling af den ovenomtalte Gud, thi som Advocat var hans Belsættelse bekjendt. Men hjemme kunde der hengaae hele Uger, uden at han talte ti Ord; og milde trøstelige Yttringer kom yderst sjelden over hans Læber. Men Kummer og Bitterhed mod Skjæbnen havde ogsaa til-

luffet disse. Han havde ikke blot elsket sin Kone, men havt stor Agtelse og Tillid til hende. Ligesom man ikke kan græde, naar man er meget beklemmt og angst, saaledes kunde han ikke tale om den dybe Krænkelse, han havde lidt i sit nærmeste og kjæreste Forhold. Han formaaede ikke at vende sine Tanker fra denne ulykkelige Sag, og heller ikke at svække Indtrykket ved at tale derom. Dette betog ham Lyst og Mod til at give nogen som helst Bølelse Lust. Døden, som forsoner og jævner Alt, havde nu opvaakt en Gnist af den gamle Kjærlighed. Gastes havde han grædt, idag havde han for første Gang besøgt sin Datter. Noget saa Elskværdigt var udbredt over hans hele Væsen, at jeg hæftigt ønskede at turde tale til ham om hans Hjertes Anliggender, og meget let kunde bleven bevæget til at betro ham mine. Saadanne lykkelige Dieblikke ere ligesom et Stjerneskud. Vi troe, de tilsiige os vort Ønskes Opfyldelse; det er, som om de vinkede til os, at vi skulde skynde os at gribe det, men vi formaae ligesaa lidt at gribe dette, som dem, og de vende aldrig mere tilbage.

I flere Dage saae jeg min Onkel kun flygtig. Han var, som det lod, meget beskæftiget. Af den gamle G. erfarede jeg en Dag, at min ubekjendte Tante blev begravet, at hendes unge Datter var meget bedrøvet, og at dennes Fader, der ikke havde seet hende, siden hun var et spædt Barn, var ubeskrivelig indtagen af hende.

og tilbragte hele denne Dag i hendes Selskab. Den næste Morgen lod min Onkel mig kalde til sig. Han havde ganske det samme bløde, elskværdige Udtryk, som hiin Middag, bad mig sidde hos sig, og sagde: "Du veed, kjære Julius, at jeg siden Din gode Faders Død har stræbt at erstatte Dig hans Tab, og det glæder mig, med Sandhed at kunne sige, at Du har opfyldt alle mine Forventninger. Jeg har anseet Dig, og anseer Dig stedse som en Søn. Jeg selv har med stor Fornøielse veiledet Dine Studeringer; Du har med Være bestaaet den juridiske Attestats, og det har altid været min Plan, at Du skulde engang i Tiden indtage min Plads, og blive en anseet og dygtig Advocat, som jeg selv smigrer mig med at være. Mine Forretninger tiltage daglig, og jeg bliver daglig ældre. Min brave G., der er lige saa indskrænket som trofast, tragter ikke høiere end at leve og døe, som min Comptoirbetjent. Jeg ønsker derfor, at Du fra nu af skal være min Medhjælper, og efterhaanden arve saavel mit Arbeide, som dets Løn." Han udviklede nu med den ham egne Klarhed, hvad han ønskede af mig, og de høist ædelmodige Vilkaar, som han tilbød mig. Aldrig kunde Noget komme beleiligere. Jeg kyskede hans Haand med den varmeste Taknemmelighed. Han afbrød mig smilende: "Vi ere endnu ikke færdige, Du skal faae noget Bedre at takke for." — Han gjorde mig nu Regnskab for sin Formues Tilstand;

jeg erfarede, at den var meget betydeligere, end jeg havde tænkt; og han underrettede mig nu om nogle vigtige Forholdsregler, som hans Kones Død gjorde nød- vendige. Derpaa sagde han: "Du indseer nu, at min Formue tilhører min Datter, men Du er mig ligesaa kjær som en Søn, jeg kan ikke taale den Tanke, at jeg Intet skulde efterlade Dig. Dertil kommer endnu en Betragtning: Jeg kjender Verden og dens Forsøvelser. Ingen af Jordens Elendigheder er saa indgribende i vor Skjæbne, saa ødelæggende for Sjæl og Legeme, som de uværdige Forvildelser, man kalder Kjærlighedshistorier. Jeg troer, at intet kan bevare et ungt Hjerte fra disse, uden en tidlig knyttet Forbindelse med et reent og elst- værdigt Bæsen. Jeg ønsker derfor at sikke Din og min Datters Ro og Lykke, ved allerede nu at bestemme Eder for hinanden, og beder Dig at ansee hende som Din Forlovede. Det er ingen ringe Gave, jeg vil give Dig i min Laura. Hun er endnu kun et Barn, og hendes Skabning og Ansigtstræk ere ikke udviklede, men hun bliver indtagende, thi hun ligner En, der var meget smuk og fortryllende. — Der er intet sparet paa hendes Opdragelse, og hvad som især taler for denne: Hun er opdraget af sin Tante Fruen W., der af alle er erkjendt som en i Ordets rette Forstand dannet Dame og en Værd for sit Kjøn." — Hvorledes jeg blev tilmode under denne Tale, behøver jeg ikke at sige. Min Onkel

saar stivt paa mig, og sagde med en Stemme og en Mine, der kunde gjøre det varmeste Blod til Is: "Du svarer ikke!"

Med uhyklet Varme takkede jeg ham for hans faderlige Kjærlighed, men tilføiede: "Tro mig, jeg føler Værdien af det De vil skjænke mig, men desmere bør jeg frygte for at misbruge Deres Godhed. Deres Datter er kun tretten Aar. Er det ikke betænkeligt, saa tidligt at bestemme hendes Livs Skjæbne? Hvor kan jeg haabe at vinde og beholde hendes Tilbøielighed? Der vil jo gaae mange Aar hen, inden hun kan blive min." — Noget formildet svarede min Onkel: "At disse Aar maae hengaae, inden hun bliver Din Kone, er netop det, jeg betragter som en Fordeel for Eder Begge. — Hun skal ikke vide det Mindste om min Hensigt med hende. Du derimod skal danne hende efter Dit eget Ansigt, efter det Ideal, Du gjør Dig om Din tilkommende Hustru. Min Laura har et blødt, et elskende Hjerte. Det vil være Dig let at vinde dette. I sin Uskyldighed vil hun troe at elske Dig som en Ven og Broder, medens hendes Hjerte hænger ved Dig, som ved en Brudgom; og denne tidlige Kjærlighed vil gjøre hende utilgængelig for Coquetterie og Erobringssyge, denne værste Gift, som Slangen indaandede i det qvindelige Bryst, til Menneskeslægten's Fordærvelse. — Nu? vil Du være min Søn?" — Han rakte mig Haanden; jeg trykkede den

til mine Læber. "Deres Søn," svarede jeg, "det er jeg, uden at besidde Deres Datter." — Han trak Haanden fra mig, bukkede for mig, og sagde: "Nei, min unge Herre! Det bliver De ikke!" — Med lynende Dine, sammenknæbne Læber og en Mine, hvis Bitterhed altid, naar jeg saae den, var mig en Rædsel, tilføiede han: "Geneer Dig ikke! jeg har ikke udspeidet Dine Beie; maaskee har Du allerede truffet et bedre Balg." — Taa: verne kom mig i Dinene. — Han saae det, bød mig atter Haanden, og sagde formildet: "Nu velan, see først min Laura! Den himmelske Godhed, der lyser ud af hendes Dine, kunde vel smelte et haardere Hjerter end Dit."

Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Frue W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Bert i Huset, og hans Moder modtog mig med største Velvillie. Jeg saae nu Laura, og fandt i hende en lille Pige med lange smalle Arme og hele den usormelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der stille Varet fra den vorne Jomfrue. Hendes lille runde barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgebragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to

tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Dine, de smalle, sorte Dienbryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesisk Figur, som sad paa et Consol i samme Bærelse, og rystede paa Hovedet. — Jeg vidste ikke om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Varn. — ”I Sandhed,” sagde jeg ved mig selv: ”Man maa være hendes Fader, for at troe at hun nogenstunde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende og min blonde, blomstrende Lise!” — I det jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saae op til mig. — Min Onkels Ord, at en himmelsk Godhed lyste ud af hendes Dine, faldt mig ind. — ”Det er sandt!” tilføjede jeg i mine Tanker: ”saadanne Dine saae jeg aldrig før; og vilde man blot ikke tvinge mig til at ansee denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid.” — I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Frue W's, og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endstjøndt dette Huus var mig en Affky. Frue W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spøer af fordums Skjønhed; hendes Bæsen var fuldkomment frit for al Tvang og Affectas

tion, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun talede med mig eller henvendte sine gennemtrængende Diekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvener, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og geneerte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misforøielse, lige saalidt som han nævnede sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. —

Nytaarsaften indfandt jeg mig til bestemt Tid i Nyhavn med en Kareth, som jeg lod holde nogle Huse fra Justitsraad M's Gaard. Min Lise kom med en Bylt under Armen, fulgt af en Kone, som bar en lignende. Denne Kone, der var af Profession, hvad man pleier at kalde en Kenderfjerling, havde undertiden gaaet Vrinder til mig fra Lise. Det geneete mig, at hun uden Omstændigheder sprang op i Bognen til os, og tog Plads paa Forsædet. Imidlertid fik jeg snart Andet at tænke paa. — Den stakkels Lise var saa udmattet af det meget Arbeide, hvormed hun i de sidste Dage havde været plaget, og befandt sig saa ilde, at hun græd og neppe kunde taale Bognens Bevægelse. Konen trøstede hende

i påbelagte Udtryk og med plumpe Bittigheder, hvoraf hun selv skoggerloe. Endelig naaede vi Fødselsstiftelsen, jeg ringede paa den store Port, bad Portneren kalde paa Candidat S., og overgav min grædende Patient i hans Hænder. Da jeg kom hjem, foregav jeg en stærk Hovedpine, lukkede mig inde, og tilbragte det Dieblif, da det forsvundne Aar gjør Plads for et nyt, med et beklemmt Hjerter og tunge Anelser, der ikke bedroge mig, thi min Skjæbne verlede med Aaret.

Klokkerne havde neppe begyndt at ringe til Høimesse paa Nytaarsmorgen, førend den mig forhadte Nendekjerling fra iastes stod for mig med et Budskab, der vel var stiftet til at forsoner mig med Overbringeren. Hun meldte mig nemlig, at Lise havde født en Søn, og at Moder og Barn befandt sig vel. Jeg betalte det lykkelige Budskab rigeligere end min Kasse tillod, og kunde neppe oppebie, at Aarets første korte Dag skulde vige for Tusmørket, paa det jeg under dettes Slør, indsvøbt i min Kappe, kunde snige mig ud til Lise. Med hvilken Henrykkelse modtog den unge Fader sin førstefødte Søn! Med Glædestaarer kysfede jeg hans lille Ansigt, hans smaa Arme; jeg knælede for Moderens Seng, trykkede hendes af Arbeide og Kulde mishandlede Hænder i mine, og svor en hellig Eed, at intet Offer skulde være mig for stort, naar jeg derved kunde forskaffe hende en bedre Fremtid. — Da jeg gik derfra, var jeg som

beruset af Glæde. Det var, som om at alle Stjerner blinkede lykønskende ned til mig. Nu syntes Lises og min Fordindelse mig hellig, og med et Slags Stolthed sagde jeg til mig selv: "Jeg er ikke længer en Ungling, men en Mand og Fader, som det paaligger at beskytte sin Arne."

Jeg tilbragte denne Aften hos Frue B., hvor min Onkel allerede længe havde ventet mig. Min glade Stemning lod mig glemme alt det som ellers var mig piinligt i dette Huus. Jeg var friere og ventligere end sædvanlig, og min Onkel sendte mig glade og opmunrende Dietkast. Ved Bordet rakte han sig over til mig med sit Glas, og sagde: "Paa et lykkeligt Aar og vore stille Ønskers Opfyldelse." — Jeg søgte at skjule, hvor smerteligt disse Ord virkede paa mig. — Vi gik hjem sammen. Paa Veien talte vi slet intet, men idet han vilde gaae ind i sit Cabinet, og jeg bød ham Godnat, vendte han sig i Døren og sagde: "Min Søn, har Du intet mere at sige mig?" — Jeg greb hans Haand, trykkede den til mit Bryst, og sagde: "Min dyrebare, over alting ærede Fader! lad mig være Deres Søn og Deres Datters trofaste kjærlige Broder. Det vil jeg være til min sidste Time, men mere kan jeg ikke." — Han rev Haanden med Hæftighed fra mig, sagde Godnat, gik ind ad sin Dør, og slog den ilaas efter sig. — Da jeg næste Morgen vilde gaae ind til ham, tog han

ikke imod mig. I flere Dage undveeg han mig kjendelig. Jeg saae ham kun ved Middagsbordet. Her sad jeg som paa Naale, thi han saae aldrig til mig, sagde aldrig et Ord til mig, henvendte sig undertiden til G. med en eller anden enkelt Ytring, og naar jeg talte til ham, svarede han mig ikke engang. Min Stilling var yderst paaenlig.

Om Aftenen besøgte jeg Lise og min Søn; da glemte jeg alle Sorger. Lise forekom mig langt smukkere end nogensinde. Hun var mild og kjærlig, og naar jeg saae hende med det elskede Barn ved Brystet, forekom hun mig, som et yndigt Madonnabillede. Undertiden kom den omtalte Kone og bragte mig Bud og Efterretning fra hende. En Morgen da hun gik ned ad Trappen, hørte jeg hende tale med Nogen. Jeg havde belavet mig paa dette Tilfælde, og undervettet hende om, hvad hun i saa Fald skulde sige. Jeg lagde derfor ikke videre Mærke dertil. Men en halv Time efter blev jeg kaldt ned til min Onkel. Han gik op og ned ad Gulvet, var ganske bleg, og kunde af indædt Harm neppe tale. Jeg blev stum af Skræk ved dette Syn. — Endelig sagde han med afbrudte Ord, at han havde kaldt Lisens Sendebud ind til sig, og med Trudsel og Penge bevæget hende til at tilstaae alting. Han overøste mig med de bitterste Bebreidelser, nævnede baade mig og den stakkels Lise med de frygteligste Navne, og jeg var

nær ved at forglemme den Erbødighed, jeg skyldte ham, da han til Lykke befalede mig strax at gaae op paa mit Bærelse og ikke forlade det, førend jeg havde modtaget hans nærmere Befalinger. Efter nogle Timers Forløb kom G. op til mig. Jeg har i senere Aar ofte med taknemmelige Følelser erindret mig den Scene, jeg i dette Dieblik oplevede. Den gamle Mand's Godmodighed og næsten faderlige Godhed for mig stred paa en rørende Maade med hans Erbødighed for min Onkel og hans egne strenge Grundsætninger. — "Jeg kommer," sagde han, "som et Fredens Sendebud. O kjære Julius! lad ikke en gammel Mand gaae bedrøvet fra Dem." — Han overrakte mig et Brev fra min Onkel, hvori denne koldt og kort sagde mig: at den Forbindelse, der havde været hans kjæreste Dnsse, var her ikke mere Spørgsmaal om; hans Datter var for god til blot at nævnes i en Sag, som denne; men at han gjentog det fordeelsagtige Tilbud, han havde gjort mig i Henseende til hans Forretninger, og vilde stræbe, efterhaanden at overvinde det modbydelige Indtryk, min senere Opsørsel havde gjort paa hans Sindelag imod mig; men alt dette paa det ufravigelige Vilkaar, at jeg frasagde mig al videre Forbindelse med det uværdige Kreatur, som havde fanget mig i sine Garn. Han vilde paatage sig at sørge for Barnets Opdragelse og skaffe Moderen en god Condition i en af Provindserne. Kun maatte jeg helligt

love, aldrig at erkjendige mig enten om den Ene eller den Anden af dem. Afslag jeg derimod at underskrive disse Wilkaar, da sønderbrød han ethvert Baand mellem os, og befalede mig at forlade hans Huus jo før jo hellere. For min afdøde Faders Skyld havde han givet G. Ordre til at udbetale mig to tusinde Rigsdaler til Afsted. I dette Tilfælde sagde han mig da herved Farvel. "Men," tilføiede han: "Dersom det nogensinde kunde falde Dig ind at vanære mit og Din afdøde Faders Navn ved at ægte det pøbelagtige Qvindfolk, for hvis Skyld Du bryder alle ældre og hellige Baand, da skal min Forbandelse følge Dig." Nogle kolde Formaninger om at vende tilbage til min Pligt sluttede det Hele. — Jeg er overbevist om at min Onkel intet ønskede høiere, end at forlige sig med mig; men vist er det, at om han havde ønsket det Modsatte, kunde han aldrig grebet kraftigere Forholdsregler end et Brev som dette. — Jeg tog strax et Stykke Papiir, og skrev derpaa: "Jeg vil ikke gjøre mig uværdig til min Faders Navn ved at forlade mit eget Barn og dets Moder. Deres Huus derimod skal jeg forlade inden Aften." Forgjæves bøn faldt den gamle G. mig, om dog i det Mindste at betænke mig til næste Dag. Jeg var ubøielig, og saa nødig han end vilde, maatte han tage min Seddel og gaae.

Med en ubeskrivelig Blanding af Trods, af Fortvivlelse og af Glæde over den Frihed, som vinkede mig, begyndte jeg strax at pakke mine Sager sammen. I dette Dieblik blev jeg overrasket af Wilhelm S. Hans Belvillie imod mig under de sidste Tidens Trængsler havde givet ham en høiere Plads i mit Venfskab, og jeg betroede ham strax, hvordan Sagerne stode. Han yttrede sin Forsærdelse over den Yderlighed, hvortil alt dette var kommet. Han kjendte lidt til Frue W. og Laura. "Du er gal!" sagde han; "den lille Pige vil om fire Aar være nydelig, det er jeg vis paa, og til den Tid er Din Lises Skjønhed udentviol i stærkt Aftagende. Jeg forstaaer mig paa Fruentimmer; Skjønhed; det gjør Du ikke. Vær fornuftig! Skyd ikke selv Din Lykke fra Dig! Jeg kom netop i Dag for at bringe Dig en god Tidende. Min Barndoms stikkelige Lege-kammerat, nuværende hæderværdige Skomagersvend Hans Christen, som Du maaskee erindrer, har alt længe baaret en dydig Kjærlighed til Lise; og den er endnu saa stærk og saa ædelmodig, at han under Dags Dato har skrevet hende til, og tiltrods for alt hvad der er skeet, tilbudet at ægte hende, og antage Dit Barn, som sit eget. Han var hos mig imorges, og betroede mig sit Forsæt, hvori jeg ærligt bestyrkede ham. "Saadan en smuk Pige, som Lise," sagde han, "maatte man holde noget tilgode." — "Hvorledes!" raabte jeg op:

bragt: "Er det Dig, Wilhelm, en Mand af Ære, der kan gjøre mig et saa affkyeligt Forslag? Saadan er Jeres Moral, I vise Verdensmænd! Den uskyldige Pige, der har opofret Alt for min Kjærlighed, skulde jeg kaste i Armene paa den Første den Bedste? En Anden skulde mit Barn kalde Fader, skulde maaskee lide en haard Behandling, faae en slet Opdragelse?" — "Ak!" sagde Wilhelm, "disse Følelser er jo vel i sig selv gode og rigtige, men de ere her ikke paa deres Sted." — "Hvorfor?" udbrød jeg: "fordi Lise er en simpel Mands Datter, og har redelig ernæret sig ved at tjene? Ikke sandt? Derfor kan jeg handle grusomt og letsindigt imod hende? Det er smukke Grundsætninger!" — "Nei," svarede han, "ikke derfor, men fordi hendes Dannelse, Opdragelse, Bænen, kort sagt, hendes hele Væsen ikke passer til Dig, derfor skal Du — ikke handle grusomt og letsindigt imod hende, thi hun kan blive lykkelig med en Mand, der i den Henseende er det Modsatte af Dig"..... "I med Jeres Dannelse!" raabte jeg: "Et ædelt Væsen har mere Dannelse af Naturen, end alle Eders Kunster ere istand til at frembringe." — "Ja," svarede Wilhelm rolig: "jeg har vel baade læst og hørt, og jeg troer det og, at der gives Naturer, der ligesom opdrage sig selv, og forstaae sig paa Ting, man ikke begriber hvorfra de kjende; men af det Slags Folk er Lise vist ikke. Hun er smuk, jeg var selv lidt forlibt i hende; men Forstan-

den skulde hun ikke berøvet mig, ihvor det end var gaaet." — Fornærmet paa min Lises Begne, svarede jeg med Brede: "Bedøm ikke en Person, hvis rene Bæsen Du er alt for fordærvet til at fatte. Jeg haaber, tiltrods for al Eders Blisdom, at række Lise min Haand for Alteret." — Wilhelm tog sin Hat, og svarede med den Holbergsske Replique: "Du est en ung Mand, Frands!" — hvorpaa han forlod mig.

Denne Samtale havde endnu forhøjet min Exaltation til en saadan Grad, at jeg besluttede at ægte Lise og sige hende det endnu samme Aften. Jeg skyndte mig ud at forskaffe mig et Logis, og fandt efter Adresseavisen et Par smaa nette Bærelser i et stille Huus, hvilke jeg strax leiede. — Derpaa ilede jeg ud til Lise, uagtet det var høilys Dag, ved hvis Skin jeg aldrig tllforn havde besøgt hendes nærværende Opholdsted. Hun sad oppe, og saae meget fornøiet ud. "Vil De see," raabte hun til mig: "jeg har faaet et meget pænt Brev, som jeg vil vise Dem." — Hun rakte mig det. — Det var det omtalte Brev fra Skomagersvenden. Med glødende Dine gjennemløb jeg det. — "Hvorledes, min Lise?" raabte jeg: "Du kan uden at oprøres læse et saa uverdigt Tilbud? Jeg tænkte, Du vilde hellere vælge Døden, end en saadan Fornedrelse, end den Qual at forlade mig og berøve Dit Barn sin virkelige Fader. — Elsker Du mig da ikke?" — Lise saae forundret paa mig, der-

paa brast hun i Graad, og sagde: "Gud bevars! det veed De jo nok, at jeg elsker Dem. Men De er jo et ungt Menneske og raader ikke rigtig for Dem selv. De har jo kostet mange Penge paa mig i denne Tid, og viist Dem god og honnet imod mig; saa jeg har havt det rart herinde og langt anderledes end Andre, mine Lige; det sige ogsaa Alle; men De kan dog vist ikke saadan blive ved at sørge for mig og Barnet; nu derimod gjør Hans Christen mig dette Tilbud, som jo er al Værd, og saa tænkte jeg, De vilde blive fornøjet deraf." Jeg kunde ikke udholde at høre mere. Jeg afbrød hende med en Strøm af Vebredelser og Forsikringer om aldrig at ville forlade hende, aldrig at kunne taale den Tanke, at see hende i en Andens Arme. Lise var ganske forstræffet: "Herre Gud! sagde hun: "jeg holder jo slet ikke af Hans Christen. Det er jo ikke et saadan pænt Menneske som De. Han har jo ogsaa kun Lidt; men jeg vilde nødig give Barnet fra mig eller sætte det ud; og det maatte jeg jo, dersom jeg igjen skulde tage ud at tjene." — Disse Ord for mildede mig aldeles. "Min elskede Lise!" raabte jeg: "nu forstaaer jeg Dig! Det er Moderkærligheden, Du vilde ofre Dit Livs Lykke." — Uagtet jeg nu saaledes trostede mig selv og den bestandig grædende Lise, var der dog i hendes Uttringer ved denne Leilighed Noget der ligesom dæmpede den berusede Sindstemning hvori

jeg var kommen, og nu, forenende sig med en halv ubevidst Grefrygt for min Onkel, holdt mig tilbage fra det nylig fattede Forsæt at tilbyde Lise at ægte hende, — en Tanke der, som jeg følte, aldrig var opstaaet i hendes Sjæl. Derimod fortalte jeg hende kortelig hvad der var foregaaet mellem min Onkel og mig; men sagde hende tillige, at jeg nu var istand til at forsørge hende og vort Barn, at jeg vilde leie Bøvelser til hende, og sætte hende i en lykkelig Stilling. — Hun bedrøvede sig ligesaa oprigtig over den første Efterretning, som hun glædede sig over den anden. ”Ja det forstaaer sig,” sagde hun, ”naar De vil gjøre mig saa lykkelig, saa kan jeg jo sagtens være fornøiet.” — Med tusinde Kjærtegn bad jeg hende nu om at ansee sig som min Kone for Gud og for os selv, og hun maatte love, for Fremtiden at sige Du til mig, hvortil hun aldrig tilforn havde været at formaae.

Jeg takkede i dette Dieblik min Skjæbne, der ved en tilsyneladende ulykkelig Vending havde viist sig gunstig imod mig, ved at gjøre mig det muligt at sørge for Lises og min Søns Fremtid. Mine Planer i denne Henseende vare ikke urimelige. Jeg byggede ikke paa de mig lovede to tusinde Rigsdaler, som paa en Rigdom, der aldrig kunde faae Ende. Jeg byggede mere paa en langt bedre Rigdom, nemlig mine Sprogkundskaber og mine juridiske Studier. Ved Informationer haabede jeg at

kunne ernære mig og Mine, og ved Hjælp af den lille omtalte Capital kunde jeg bosætte Lise og have et Tilskud i de første Aar. Jeg var ikke, som mange Andre i min Alder, uvant med at omgaaes Penge, da min Onkel tidlig havde vænnet mig til selv at besørge endveel af mine Udgifter med en vis Sum, som han dertil havde bestemt mig.

Jeg gik nu hjem til min Onkels Huus, for at lade mine faa Sager flytte. Den gamle G. sad paa mit Kammer. Han holdt en Portefeuille i Haanden. Med vaalt Stemme sagde han til mig: "I denne er de to tusinde Rigsdaler. Skal jeg række Dem den? Eller maa jeg give Hr. B. den tilbage? O kjære Julius! tænk paa den Dag, da han fulgte Dem ind i dette Værelse." — Disse simple Ord, de Erindringer, de gjenskalde, brød mit haarde Sind. Jeg brast i Graad. G. omfavnede mig med Henrykkelse. "De giver efter, bedste Julius! Maa jeg føre Dem til Deres Onkel?" — "Nei, gode G.," sagde jeg: "De Vilkaar, han forelægger mig, kan jeg ikke underskrive." — "Ak!" svarede G.: "De veed nok, hvor bestemt han er. Kun paa de Vilkaar vil han see Dem igjen." — "Saa giv mig Portefeullen," svarede jeg rast. Jeg greb den, kaldte en Karl ind, som skulde bære mit Tøj, leverede ham det, omfavnede taus og hjertelig den gamle G., og forlod Huset, uden at see mig tilbage. Jeg fulgte med

Karlen til mit nye Logis. Det var allerede ganske mørkt. Jeg fastede mig paa en Stol, og blev længe siddende, sønderreven af de stridigste Følelser. Endelig kom min Bertinde, en godmodig, aldrende Kone, og spurgte, om jeg ikke befalede Lys. Jeg modtog hendes Tilbud, og lod mig tillige bringe Pen og Blæk, og tilskrev nu min Onkel et Brev, der i Sandhed bar Præg af den Stemning, som Erindringen om hans fordums Kjærlighed havde opvakt hos mig. Jeg takkede ham for al hans Godhed, ogsaa for hans sidste Velgjerning, og lovede tilsidst, ikke at foretage mig Noget, der kunde gjøre mig uværdig til at være — hvad jeg i det mindste i mit Hjerte stedse vilde blive: hans Søn. — Nei, sagde jeg ved mig selv, jeg vil ikke trodse ham. For det første vil jeg ikke ægte Lise. Tiden, haaber jeg, skal forsone ham baade med hende og mig, og jævne denne Sag, som saa mangen anden. Jeg sendte Brevet til min Onkel endnu samme Aften, og følte mig derved overmaade lettet.

Allerede næste Dag leiede jeg en smuk lille Leilighed til Lise. Deels af en Følelse for Belansthændighed, der var fast indgroet i mit Væsen, deels da jeg haabede at kunne modtage nogle Informationer hjemme hos mig selv, faldt det mig ikke ind, at ville boe hos hende. Jeg forsynede hendes lille Bolig med alle Fornødenheder, indrettede den smukt og zjurligt, skaffede ved min Bertindes Hjælp en ung Tjenestepige til hendes og Barnets

Opvartning, og besørgede, at hun daglig fik Maden tilbragt fra en Restauration, saa at hun ret kunde nyde et roligt og sorgfrit Livs Behageligheder. Saasnart hun kunde forlade sit nærværende Opholdssted, førte jeg hende og Barnet i Triumf ind i hendes nye lille Rige, hvor jeg selv haabede at skulle tilbringe lykkelige Timer. Lise var meget fornøiet, og takkede mig ret hjerteligt. Dog følte jeg et Slags Misfornøielse over at min nette huuslige Indretning mindre syntes at glæde hende, end den Omstændighed, at Vinduerne i hendes ene Bærelse vendte ud mod et Torv. Den megen Passage og Bevægelse paa Gaden behagede hende i en saadan Grad, at hun strax satte sig ved Vinduet, og neppe vilde tage det Indre af sin Bolig i Dietsyn.

En ganske ny Periode begyndte nu for mig, og med denne følte jeg ogsaa nye Kræfter at udvikle sig hos mig. Selvraadig havde jeg grebet ind i min Skjæbne, jeg følte Nødvendigheden af at bestaae i den med Ære. De Pligter og det Slags Lyksalighed jeg selv havde valgt mig, vare begge Dele over min Alder; det var derfor intet Under, at jeg i kort Tid virkelig blev meget ældre end mine Aar. Fra mine første Studenterdage havde jeg havt den Lykke at vinde en stor Gunst hos et Par Professorer. Ved disse Mænds Hjælp fik jeg snart saa mange Informationer, at mine fleste Timer vare besatte, deels udenfor Huset med Sprog; Underviisning,

deels hjemme med Manuduction af nogle unge Mennesker til juridisk Attestats. Denne nye Virksomhed var mig behagelig, og jeg drømte mig ret et Liv efter mit Ønske: Dagen tilbragt med Arbeide og Studeringer, og Aftenen i paradisisk Ro hos et elsket Væsen, til hvis finere Dannelse jeg ogsaa haabede at kunne bidrage. Men min Drøm gif kun halv i Opfyldelse: Dagens Arbeide erholdt jeg rigtig, men Aftenens Ro og Glæde bleve langt fra ikke saa paradisiske, som min ungdommelige Phantasie havde afmalet dem.

Det varede overmaade kort, førend jeg i min huuslige Lykke traf mange Anstødsstene. Jeg var for Exempel fra min første Barndom vant til streng Orden og Reenlighed; min Onkels Huus var yderst elegant. Det var mig derfor en Affky, naar jeg kom ind til Lise, at møde den allerforfærdeligste Atmosphære, at see Barnets Linned hænge ved Kaffelovnen, Brød, Smør, Flasker, Klæder, Altting ligge omkring hinanden, ligesom Lam og Tiger i en Uskyldigheds; Stand der forener det Allerfiendtligste. Heraf fulgte desuden, at alt hvad jeg af nette Meubler og deslige havde anskaffet, snart var fordærvet og stygt. Jeg havde aftalt med hende, at jeg hver Aften vilde nyde mit sædvanlige Aftensmaaltid, en Kop Thee, i hendes Selskab. — Jeg satte Priss paa denne lille Nydelse, og havde forsynet hende med det Fornødne i denne Henseende. Men næsten aldrig kunde

jeg opnaae at dette lille Maaltid var tilrede, naar jeg kom, og endnu mindre at det kom frem med den Reenlighed og Pænighed, uden hvilke jeg hellere vilde undvære det. At give hende Smag for en vis Stiirlighed i saadanne Ting, var umuligt. Ligeledes forstod hun aldeles ikke at beskæftige sig; og som en Følge heraf, blev Tiden hende utaaalelig lang. Den hele Dag sad hun ved Vinduet, med Barnet paa Skjødets, uden at fordrive Kjedsomheden med nogetsomhelst Arbeide. Naar jeg kom om Aftenen, klagede hun over at hun kjedede sig, at jeg saa lidt var hos hende. Naar jeg da raadede hende til at more sig med Haandarbeide, svarede hun: "Herre Gud! skal jeg da slide og slæbe? — Jeg tænkte, at nu skulde jeg faae saa gode Dage." Da vor Samtale om Aftenen tidt gik istaa, prøvede jeg at bringe Bøger med, og læse dem for hende; men hvormeget jeg end stræbte at indrette disse efter hendes Fatte: Evne, vilde det dog ikke lykkes at opvække hendes Interesse for dette Slags Nydelse. Hun var aldrig vant til at læse; Skriftsprogget var som et fremmed Tungemaal for hende, hvoraf jeg næsten maatte oversætte hver Sætning i en hende forstaaelig daglig Tale. Hiin mig saa kjære Tidsfordriv blev saaledes kun en Plage for os begge. Desuden havde den nye Stilling, hvori hun befandt sig, næsten forvandlede hende; hendes Dnsker og Fordringer vare af en ganske anden Natur end tilforn. Den Bessedenhed og den

Tilbageholdenhed, der klædte hende saa godt, vare reent forsvundne.

Vinteren var nu forbi. Den smukke Narstid begyndte. Hun bad mig om Penge til at kunne anskaffe sig en bedre Garderobe. Jeg fandt dette Ønske saa naturligt, at jeg allerede længe havde betænkt at forekomme det. Jeg leverede hende en rigelig lille Sum hertil, og glædede mig ved Tanken om at see hendes Skjønhed forhøiet ved en bedre Klædedragt. Men aldrig kan jeg glemme, hvorledes jeg blev tilmode, da jeg en ulykkelig Søndag Formiddag, en smuk Sommerdag forresten, kom op til hende, og saae hende pyntet som en Dame. Jeg havde aldrig seet hende uden i den Dragt, som nettes Tjenestepiger almindeligviis bære her i Kjøbenhavn, og der synes mig at være i høi Grad, hvad man kalder klædelig. Nu derimod var hun i en broget, overdreven, isinesfaldende Pynt, der dannede en saa skjærende Contrast til det Slags Skjønhed, hun besad, at man kunde sige, at denne tilintetgjordes derved. Hendes Gang, hendes Hænder og Fødder, mange smaa Ufsjønheder, som aldrig tilforn havde stødt mig, toge sig paafaldende ud til dette Costume. Indtryk af denne Natur blive lettelig til en Gift for Kjørligheden, og jeg raader Enhver at ansee dem for vigtigere, end man gjerne vil tilstaae sig selv. Men en endnu langt værre Anstødssteen mødte mig samme Dag. Lise forlangte af mig, at jeg skulde

gaae ud at spadserere med hende, og hjælpe hende at bære Barnet. Dette Forslag satte mig i den yderste Forlegenhed. At vise mig offentlig med hende, forekom mig upassende; hun var ikke min Kone. Jeg søgte en retmæssig Undseelse ved at trodse den offentlige Sædelighedsfølelse. Her i Byen kjende næsten alle Mennesker hverandre. Det geneerte mig at møde mine Bekjendte og maaskee — hvad der var endnu værre — min Onkel, der havde et Lyststed i Nærheden af Byen, hvor han, især om Søndagen, pleiede at opholde sig. Hendes Personlighed og den latterlige Figur, hun gjorde i sin Pynt, havde naturligviis ogsaa Deel i min Ulyst til at seie hende. I dette Lys havde jeg endnu aldrig seet mit Forhold til hende. Men paa den anden Side, hvor haardt vilde det ikke være at nægte hende Opsyldelsen af hendes Bøn? Jeg samtykkede da paa det Vilkaar, at vi gik ud af Byen til et ganske eensomt Sted. Men det var tvertimod Lises Mening. Fredriksberg; Have, Sommer; Theatret paa Vesterbro var hendes Onskers Maal, og da jeg bestemt afflog at følge hende til et af disse Steder, blev hun saa vred, som jeg aldrig havde seet hende, græd høit, og hulkede, rev sit Tøi af sig, swoer med en drøi Eed, at hun ikke gik af Stedet i Dag, sagde, at jeg skammede mig ved hende, at jeg havde gjort hende ulykkelig, og mere Saadant.

Jeg gik taus afveien for Stormen. Til et saadant Uveir havde jeg ikke før været Vidne, skjøndt jeg vel anede, at noget Sligt undertiden brød løs; thi den nette unge Tjenestepige, jeg havde antaget til hende, fik i den første Maaned sin Afsked; tre eller fire andre havde siden den samme Skjæbne; og i lange Mellemrum, naar hun slet ingen Pige havde, kom den før omtalte Kendes Kjerling, hvis Navn var Marthe, og forrettede dennes Tjeneste. Fortredelig herover, yttrede jeg engang min Forundring over, at hun, som selv havde været i en saadan Stilling, kunde være saa streng mod sine Piger, men da svarede hun mig: "Skal jeg nu faae det paa min Tallerken, at jeg har været en Tjenestepige?"

Om Aftenen paa denne uheldige Dag kom jeg imidlertid igjen til Lise; men da fandt jeg hende sengeliggende. Den mig forhadte Marthe gik med min stakfæls Dreng paa Armen. Han kjendte mig, rakte sine smaa Arme ud efter mig, og for første Gang følte jeg ret levende, hvilken Trøst dette lille Væsen kunde være mig. — Næste Aften var Lise elskværdigere end hun længe havde været. Hun saae nydelig ud, klædt i sin simple daglige Dragt. Hun havde mod al Sædvane ryddet op i Stuen, dækket Theebordet, og syntes ved Mildhed og Kjærlighed at ville erstatte mig den forrige Dags Ubehageligheder, hvilke jeg ogsaa aldeles forglemt

for Diebliffet, men desværre ikke saaledes, at det bittre Indtryk jo blev tilbage, som en Braad der plagede mig.

Jeg overlagde nu, hvorledes jeg skulde forskaffe Lise et Selskab, der i mit Sted kunde tage Deel i hendes smaa Fornøielser. Mit Valg faldt paa min Vertindes Datter, en anstændig, stille Pige, som det lykkedes mig at bringe i Bekjendtskab med hende. Men denne Glæde varede kun kort. Lise kaldte denne stakkels Pige en Snærpe, en Spidslærke; og de skiltes snart ad, som Uvenner. Hvor ugjerne jeg end saae det, maatte jeg dog nu finde mig i, at hun besøgte sine gamle Bekjendte, og gik ud i deres Selskab. Mellem disse var der imidlertid Folk af saa slet en Tone, at det engang hændte sig, da jeg en Aften længe havde siddet i hendes Værelse og ventet hende med Urolighed, at hun kom hjem med BARNET paa Armen, ganske bleg og forstyrret, med en haltende Fod og sønderrevne Klæder, hvorefter hun paa mine Spørgsmaal fortalte mig, at hun havde været i Besøg hos en Altapper, hvis Kone var hendes Veninde; der var kommet Gæster, og var opstaaet Slagsmaal, og da hun i denne Tumult vilde flygte med BARNET, var hun bleven traadt paa Foden, og havde faaet sine Klæder revne itu. Paa mine Bebreidelser i denne Anledning svarede hun imidlertid fromt og ydmygt: "Men du min Gud! skal jeg da aldrig have nogen Fornøielse? Jeg er ikke god nok til at gaae med Dig, og Du siger,

jeg er for god til at gaae til de Andre. Skal jeg da altid sidde allene?" — Ved denne og lignende Uttringer, der maatte røre Enhver, ved sin Skjønhed og en vis naturlig Mildhed lykkedes det stedse denne stakkels Pige at afvæbne min Misfornøielse, og oplive en Gnist af den gamle Kjærlighed. — Jeg følte det skjændende Misforhold imellem os, det Forkeerte i vor Forbindelse, og sagde til mig selv: "Jeg har gjort en dum Streg, det er vist; men jeg vil bære Følgerne som en Mand."

Sandheden er altid beroligende. Da jeg først ret klart indsaae det Ulykkelige i mine Forhold, bar jeg dem med større Taalmodighed, og fandt lettere paa Midler til at gjøre Byrden mindre trykkende, baade for mig selv og hende, der ogsaa bar sin Deel af den. — Det var mig af høieste Vigtighed, ikke selv aldeles at gaae tilbage i intellectuel Henseende. Jeg blev derfor Medlem af et Selskab, hvor man især beskæftigede sig med Læsning. Her tilkragte jeg de Timer af Dagen, som jeg havde tilovers fra mine Forretninger. Mine gamle Bekjendte søgte jeg ikke; men i det omtalte Selskab og med en og anden af mine unge Manuducender nød jeg ofte en dannet Samtales Behagelighed. En fortrolig Ven var jeg ikke saa lykkelig at besidde. Wilhelm S. saa jeg aldrig. Han gik sine egne Veie, og jeg for min Deel snarere undveg end søgte ham, af Frygt for de Spørgsmaal og Bemærkninger, jeg ventede mig af ham.

Hver Aften tilbragte jeg hos Lise. Al Illusion var forsvunden af dette Forhold; men Bane, Erindring og enkelte Glimt af Ungdoms Kjerlighed oppustede dog endnu undertiden den næsten udgaaede Ild. Saaledes vare tre Aar forløbne. Min lille Søn, som jeg havde givet min Onkels Navn, og kaldet Fredrik, var imidlertid opvoxet til et ualmindelig deiligt og elskværdigt Barn, der allerede viiste en for en tre Aars Dreng usædvanlig Lyst og Nemme til at lære. Her havde min gode Skjæbne givet mig en Trøst og en Erstatning, hvorom jeg aldrig havde gjort mig nogen Forestilling. Naar jeg kom om Aftenen, stod han allerede længe i Vinduet, for at see efter mig, om det end var bældmørkt. Han fysi mig imøde, slyngede sine Arme om min Hals, bedækkede mit Ansigt med sine Kysse, og saae mig ind i Øinene med sit klare uskyldige Blik. I hele Timer kunde jeg more mig med ham allene. Jeg lærte ham Bogstaver, samt Viser og Melodier, hvilke han strax sang efter mig, fortalte ham Historier, bragte ham Billeder, og kort sagt, dette Barn var det lyse Punct i min Tilværelse.

Min økonomiske Forsætning havde hidtil været taalelig, og vilde have været langt bedre, dersom Lise havde været ordentlig, paapasselig, og ikke saa godt som underholdt den omtalte Rendejerling og et Par andre af samme Slægt, der bestandig havde sin Gang hos hende. Til visse Tider fortjente jeg endeel, til andre derimod

ikke tilstrækkeligt. I dette sidste Tilfælde hjalp jeg mig endnu bestandig med det, jeg endnu havde tilbage af min Onkels sidste Foræring. Men denne Capital var nu næsten forsvunden, en Omstændighed der var saameget mere beklagelig, som Lise saae en ny Medkomst imøde. Hun fødte atter en Søn, men befandt sig langt slettere end første Gang, og var længe meget syg. Jeg gjorde alt hvad der stod i min Magt for at lindre hendes Tilstand, og udtømte i denne sorgelige Tid mine sidste Resourcer. Hun kom sig endelig noget, men hendes Helbred som hendes Skjønhed tog af Dag for Dag, saavel som vor tarvelige Velstand. Fra dette Tidspunct af blev min Farning sat paa haarde Prover. Lise kjendte ikke mere den ringeste Selvbeherkselse; hendes grændseløse Utaalmodighed i legemlige Lidelser, hendes Hæstighed, hendes overdrevne Fortvivlelse ved det mindste Savn, den overordentlige Mangel paa Reenlighed og Orden med hendes egen Person og alt hvad der omgav hende, gjorde hendes Hjem saa modbydeligt, at kun Medlidenhed med hende og Kjærlighed til mine stakkels Børn kunde bevæge mig til at tilbringe alle mine Af tener paa et saa uhyggeligt Sted. De Bøvelser, hun hidtil havde beboet, vare blevne hende opsagte, og jeg havde været heldig nok til at træffe et andet ret behageligt Logis, der havde den Fordeel for hende og Børnene, at være paa et frit og soelklart Sted, men i en Udkant af

Christianshavn. Den Aften, jeg førte hende herud, var saa ubehagelig, som muligt; thi uagtet hun selv havde seet disse Værelser, og været enig med mig i at vælge dem, var hun saa foreviolet over den Stilhed og Ensomhed, som hun her mødte, at hun græd, overøste mig med Bæbreidelser, og endte med at blive syg.

Det vilde være et ligesaa vidtløftigt, som utaknemmeligt Arbejde, om jeg vilde forsøge paa at beskrive al den Kummer, al den Anstrengelse, hvormed jeg kæmpede i tre lange Aar. Jeg arbejdede usfortrøden, jeg nægtede mig for min egen Person ethvert nok saa uskyldigt Ønske, der kunde formindske den Indtægt, hvormed jeg skulde ernære den Familie, i hvis Skjød kun de værste Scener ventede mig. Mine Børn, især den lille Fredrik, var min eneste Glæde og Opmuntring. Disse Uskyldige, Pligt og Skaansel vare nu de eneste Baand der bandt mig til deres Moder.

Det var paa sjette Aar siden jeg forlod min Onkels Huus, da jeg en smuk Aften først i August vilde gaae min daglige Gang ud til Christianshavn, og tog Veien over Langebro. Den milde, varme Aften, den kjølige Lustning fra Søen, det stille Hav, belyst af den nedgaaende Sol, det muntre Syn af de mange Baade, som med hvide Seil og raske Søfolk i røde uldne Trøier glæde hen ad den stille, blaae Vandflade, virkede opmuntrende paa mit af Befymring som oftest sløvede Sind.

En glad Anelse ligesom hviskede til mig i den friske Søvind. Med Et bemærkede jeg noget foran mig et Selskab af tre Personer: en velklædt Herre, der førte en, som det syntes, aldrende, tættilsløret Dame, og ved Siden af denne et ungt Fruentimmer, hvis Figur og Klædebragt tildrog sig min Opmærksomhed. Der var Noget i hendes Skabning der var ualmindeligt og erindrede om de Former, vi beundre hos Antikerne; hendes Kjole var saa skinnende hvid, at den syntes at lyse med en egen fra den selv udgaaende Glæde. Hun bar over den et kostbart, broget Shawl, som hun, da Veiret var varmt, havde ladet falde ned over den ene Skulder, saa det dannede som et Gevant, og viiste saaledes den ene Side af en sneehvid Hals, som forhøiedes af en lille sort Haarlok, der stjal sig frem under den simple, kun med et grønt Baaud prydede Orraahat. Det var saalænge siden at nogen qvindelig Skabning havde interesseret mig i mindste Maade, at jeg maatte lee af mig selv, over den Følelse, hvormed jeg fulgte denne Ubeskjendtes Spøer. — Ved Enden af Broen mødte det forudilende Selskab et Optrin der standsede baade det og mig: En Arbeidsmand sad paa et Stykke Tømmer nær ved Broen, og saae ned paa Jorden, som om han søgte mellem Stenene, idet han vendte Ryggen til en halvvoxen Dreng, der med lydelig Graad omsavnede en hvid Puddelhund, som bar et Stykke Tong om Halsen,

og havde, som det syntes, været ude at svømme, da Vandet strømmeviis flød ned af den. Drengen henvendte sig til den omtalte Mand og sagde hulkende: "O! Fader! vær dog barmhjertig! Du seer, Vorherre vil spare Caro's Liv." — "Sludder har vi nok af," svarede Manden tørt. Den ældre Dame vendte sig til Drengen, og spurgte om Grunden til hans Sorg; og han fortalte nu, at hans Fader, som der sad, havde kastet Hunden ud, med en Steen om Halsen, for at drukne den, men at Stenen var løsnet ved Hundens Fald i Vandet, saa den var svømmet iland, og havde strax søgt hen til Drengen, der elskede den høit. "Men nu," tilføiede han grædende, "vil Fader binde en anden Steen om dens Hals, og kaste den ud igjen." — Manden nærmede sig, med sin Hue i Haanden, og sagde: "De gode Madammer skal ikke bryde sig om hvad den dumme Dreng vaaser for dem. Det er min egen Hund; det gjør mig selv ondt at drukne ham, men han maa daran." — "Hvorfor det?" spurgte den fremmede Herre. "Herre Jesus!" svarede Manden: "Er det Liden til at holde Hunde? Min stakkels Kone ligger syg, og Knægten, der staaer, gaaer paa Arbeide. I midlertid er Bæstet gaaet ud i Kjøkkenet, og har spist vor fattige Middagsmad. Kan vi have Raad til at sulte, for at føde en Hund?" — Drengen udbrød hulkende: "Den stakkels Caro havde ikke faaet Mad hverken igaar eller idag." —

Nu vendte den unge Dame sig til Manden, og sagde med en Stemme, hvis Solvflang usigelig behagede mig: "Hvad vil De have for Hunden? Jeg vil gjerne kjøbe den." — "Na Gud bevares, lille Jomfrue!" svarede han: "Hun maa have den for flet intet." — "Nei!" sagde hun, "jeg vil give en Rigsdaler for den, men saa er den min, og ingen maa gjøre den Fortred." — Derpaa tog hun en lille rød Tegnebog frem af sit sammenviklede Lommetærklæde, og rakte den omtalte Kjøbesum til Manden, der var meget taknemmelig. Derpaa sagde hun til Drengen: "Tag nu Hunden hjem med Dig, jeg sætter den i Kost hos Dig. Kom med den til mig hver Løverdags, saa vil jeg betale Dig Kostpenge for den." — Hun nævnede nu sin Adresse. Det var en Gaard i Nærheden af min Onkels. Drengen overraste hende med Taksigelser, og den Gamle mumlede i Skjægget: "Saadant et Umælende har bedre Lykke end en Anden." — Under denne lille Scene stod jeg som fastnaglet et Par Skridt bag det omtalte Selskab, hvoraf Alle vendte mig Nyggen. — Med Et dreiede den unge Dame sig om, som for at kaste endnu et Blik over Havet. O hvilket ubeskrivelig elstværdigt Physiognomie! Hvilke Dine, hvis dunkle Glæds paa eengang sunklede som Stjerner, og lyste af en forunderlig Mildhed! — Hun stod lidt stille, og saae ud over Broen, saa jeg fik Tid til at betragte hende. Hendes overordentlige Hvidhed,

saaledes som man undertiden finder den hos stærk brunette Fruentimmer, forhøiedes af de coralrøde Læber; og den lille Nørelane; Næse klædte godt til det fine ovale Ansigt, og gav noget Piquant til det umiskjendelige Udtryk af Godhed og Fromhed, som hvilede over det Hele. Hun forekom mig saa bekjendt, og dog var jeg vis paa aldrig tilforn at have seet hende. — "Man siger," sagde jeg til mig selv, "at vor Skjtsengel, naar den aabenbarer sig, er os bekjendt, skjøndt vi aldrig med legemlige Dine saae den. Skulde jeg troe den forunderlige, lyfsalige Følelse, som i dette Dieblif gjennestrømmer mig, saa maa jeg paa denne Bro, ligesom svævende mellem Himmel og Jord, have mødt min gode Engel, der aabenbarer sig i Trængsels Tid, og byder mig at troe og haabe." — Alle disse Betragtninger, ja selv den lille Scene med Hunden, optog naturligtvis kun et ringe Moment i Tiden. Med Et faldt min Ubekjendtes Dine paa mig, og hendes liliehvide Ansigt, der hidtil kun oplivedes af et blegt Rosenkjer, blev overtrukket af en høi Purpurrødme. Hun vendte sig til sine ledsagere, der ogsaa havde staaet og seet ud over Stranden, og sagde nogle sagte Ord. De dreiede dem begge om til mig. Herren nævnede mit Navn, og strax gjenkjendte jeg Wilhelm S. og Frue W. De traadte hen til mig, og talte til mig som til en gammel Ven, Frue W. endogsaa med en Hjertelighed, som jeg aldrig i fordums Dage havde

bemærket hos hende. Hun presenterede mig min skønne Ubekjendte, og sagde: "Kjender De ikke Deres Cousine Laura? Hun gjenkjendte strax Dem." — Jeg veed hverken hvad jeg svarede eller hvad jeg tænkte. Mit Hjerte slog, saa jeg neppe kunde trække Aanden. — Vi gik. Wilhelm gav Frue W. Armen, og jeg nød den Lykke at gaae bagefter dem, ved Lauras Side. I det første Dieblik taledes vi ikke et Ord. Vi traadte ind i den lille Allé, som løber langs med Borden. Under dens smukke skyggesfulde Træer fattede jeg mig, og i det jeg vendte mine Bine til det yndige Bæsen, der svævede mig saa nær, vovede jeg at indlede en Samtale. "Er det muligt!" udbrød jeg: "Det er min lille Cousine Laura, som jeg her seer for mig? — Og jeg er saa lykkelig at De gjenkjender mig?" — Med en vis Undseelse tænkte jeg i dette Dieblik paa min luslidte Kjole, paa mit af Sorger og mangt et Savn afblegede Udseende. — Jeg tilføiede med sagte Stemme: "Det er saa længe siden vi saaes!" — "Ja," svarede hun, "næste Nytaarsdag bliver det sex Aar, siden De sidste Gang besøgte os, men den Aften er mig saa levende, som det var igaar. Jeg tænkte ikke, at De saa snart var reist saa langt bort." — Jeg vidste ikke hvad jeg skulde svare. — Reist bort? Var det Delicatesse af hende, at bruge en saadan Bending, eller havde min Onkel saaledes besmykket vort Venskabsbrud? — Laura vedblev

at tale til mig i saa trøstelige Udtryk, med saa sød en Stemme, saa huldfulde Biekaft, at det forekom mig, som om en aandelig Balsam flød gjennem mit hele Væsen. Jeg fik endogsaa Mod til at spørge til min Onkels Befindende. "Ak!" svarede hun: "min stakkels Fader er vist bleven meget ældre, siden De saae ham. Jeg troer at Deres Nærværelse var nødvendig til hans Tilfredshed." — "O Gud!" udbrød jeg: "De glæder og bedrøver mig usigelig. Men hvor skulde dog min Onkel kunne savne mig, da han har Dem?" — "Jeg forsikker Dem," sagde hun alvorlig: "Hans Datter har neppe kunnet erstatte ham Tabet af hans Søn." — Vi vare nu ved Hjørnet af Gaden. — Jeg vaagnede som af en Drøm, og bød Laura og hendes Ledsagere Farvel. De gjorde Mine til at gaae op paa Christianshavns Bold. Men i det Frue W. sagde mig Farvel, spurgte hun mig om min Adresse, og tilføjede forbindtligt: "Man slipper ikke saa ganske ustraffet fra at være kommen hjem til sit Fædreland og have opholdt sig der incognito for sin Familie." —

Jeg blev staaende ved Hjørnet, og saae dem gaae op paa Bolden. Wilhelm hjalp Laura hendes Shawl om. Han bøiede sig til hende, og talte med hende, medens de gik. En Følelse af Skinsyge greb mig. "Ak!" sukede jeg: "Der gaaer han ved hendes Side, som var bestemt til at vandre gjennem Livet ved min!

Jeg Ulyksalige! jeg Daare! jeg stod ved Himlens Porte, og lukkede dem selv for mig! Ofte har jeg sagt til mig selv, at jeg haardt havde bødet for min Ungdoms Daarskab. Nei, den Straf var ringe imod den, jeg i dette Dieblif maa udstaae, ved paa den ene Side at see mit tabte Paradiis, og paa den anden den Afgrund, hvori jeg har styrtet mig." — Jeg rev mig løs, og gif hen mod Lises Bolig, idet jeg bestandig gav min Smerte Lust i fortvilede Klager for mig selv. "Hvor fornedret føler jeg mig i dette Forhold, hvori Letfindighed og lav Sandselighed have styrtet mig! Forbandet være den ulyksalige Time, der første Gang førte mig til det hemmelige Stævnemøde i Nyhavn!" — Ligesom jeg sagte udtalte disse Ord, kom min Fredrik ud paa Gaden, og løb mig med Glæde imøde. Jeg løftede ham op, og kyskede ham med usigelig Kjærlighed og Beemod. "Gud tilgive mig min Fortvivlelse!" sagde jeg sagte: "Du være takket for dette Varn!" — Hans yngste Broder, min lille Johannes, kom ogsaa nu ud af Gadedøren, for at møde mig. Med ham paa Armen og min Fredrik ved Haanden, gif jeg ind i Huset. Jeg brast i Graad, og maatte staae lidt paa Trappen, og fatte mig, inden jeg var istand til at gaae ind til Lise.

Den næste Dag og mange følgende Dage havde jeg den hæftigste Lyst til at besøge Wilhelm S., for at tale om Laura. Jeg var ofte ganske nær ved hans Lo:

gis; men mit bedre Jeg hvistede da til mig: "Vend om! — hvad vil Du der? Hvad maa han tænke? Og hvorfor vil Du trykke Pilen dybere i dit Hjerte?" — Undertiden tænkte jeg: "Det er dog en ubeskrivelig Lykke at elske saaledes som jeg elsker hende. Allene denne Selselse hæver mig jo i mangt et Dieblif over alle jordiske Sorger. Seer jeg hende ikke hver Nat i Drømme? Hvad vil jeg mere?" — Det Værste var at jeg ogsaa om Dagen gik som i Drømme, at mine Informationer bleve mig et utaaleligt tungt Arbeide; at jeg endog var adspredt ved min kjæreste Bestjæftigelse, den at undervise min Fredrik, saa at han ofte med den Selvtfredshed, hvormed Børn gjerne irettesætte de Ældre, sagde til mig: "Fader Du er slet ikke opmærksom."

En Morgen, da jeg sad ene paa mit Bærelse, blev jeg overrasket ved et Besøg af Wilhelm S. Han kom, sagde han, som en Ambassadeur fra Frue W. og Laura, for at bede mig besøge dem i Aften. Med en Blanding af Glæde og Forlegenhed stammede jeg: "Men hvor kan jeg? — — Hvad vil min Onkel sige? — — Hvor kan det passe sig?" — "Ja," svarede han, "det har jeg ogsaa sagt, men naar Fruentimmer engang have faaet et Indfald, saa kan ingen Djævel bringe dem fra det. Din Cousine er en elskværdig Sværmerke. Siden hun saa Dig igjen forleden, er hendes lille Hoved opfyldt af de sentimentale Ideer, som altid spørge deri. Hun

siger, at det forekommer hende som om hun havde indtaget en Plads i sin Faders Hjerter, hvilken kun halvt tilhørte hende; at Du er hende en kjær, en dyrebar Broder; hun maa forlige Dig med Din Onkel, for hans egen Noligheds Skyld, thi han har vist Uret imod Dig; et Ansigt, saa ædelt som Dit, kan ikke skjule en utaknemmelig Sjæl; og meget Mere af samme Skuffe." — Wilhelm sagde alt dette med en fortredelig Tone og Mine. — Jeg sølte mig i den tredie Himmel. — Dog opstode mange Betæneligheder hos mig. "Beed Laura," spurgte jeg, "den Grund, hvorfor hendes Fader har forstødt mig?" — "Nei!" svarede han: "Din Onkel, der aldrig taler om hvad der gjør ham ondt at tænke paa, har foregivet, at Du mod hans Villie var gaaet til Søes, for at gjøre en Reise langt ud i Verden, og at han derfor — for at bruge hans egne Ord — lod Dig seile Din egen Sø. Laura har flere Gange spurgt om Efterretning fra Dig, indtil hun endelig mærkede, det var en Materie, som hendes Fader ikke vilde indlade sig i." — "Hvor er det muligt," udbrød jeg, "at intet Rygte om hvad der er skeet har naaet hendes Øre? Og endnu mere at Frue W. skulde være i samme Bildfarelse?" — "Det er dog saa!" svarede han: "Den hele Historie er kun lidt bekjendt, især i Frue W's Cirkel, hvor Du neppe blev seet, før Du strax forsvandt. Desuden er Frue W's Huus blevet meget stille i de senere Aar. Hendes

ældste Søn er gift, og boer ikke mere hos hende; den yngste, som er Søofficier, reiser, og kommer hjem, og reiser igjen i sit Kald. Hun boer nu med Laura saa Huse fra Din Onkel. De fleeste Aftener komme der nogle saa af de gamle Venner. Jeg har ogsaa faaet min Gang der. Din Onkel er en daglig Gjæst." — "Men," afbrød jeg ham, "hvad vil han sige, naar han træffer mig der?" — "Jeg har netop i Commission fra Damerne," sagde han, "at lade Dig vide, at iasten og hver Onsdag Aften er han der ikke, formedelst nogle Forretninger eller jeg veed ikke hvad. Frue W. sagde, at hun og Laura vilde tale med Dig. Jeg kunde ikke nægte at gaae Deres Grinde." — Med bankende Hjerter lovede jeg at komme. — Wilhelm forekom mig saa usædvanlig alvorlig. — "Er Du altid saaledes," sagde jeg, "jaa er Du meget forandret, siden forrige Tider." — "Ikke saa forandret, som Du," svarede han: "Jeg har ikke sat mit gode Humeur overstyr; men man er ikke af Stok og Steen; der gives Ting, som nok kan gjøre En lidt betænkelig." —

I den bedste Stads, jeg kunde skrabe sammen af min fattige Garderobe, med det omhyggeligste Toilette, jeg i mange Aar havde gjort, vandrede jeg om Aftenen til Frue W's Huus, og nærmede mig undseelig og glædedrukket denne Dames Hjem, der for sex Aar siden var en Gjenstand for min Afsky. Nu følte jeg mig der som

i Elysium. Laura og hendes Tante behandlede mig med Stinhed, og viiste mig en Fortrolighed, som om vi havde været gamle Venner. Det var, ligesom de havde en Uret imod mig, som de vilde gjøre god igjen. Frue W. talte uforbeholdent, men med største Delicatesse, om mit Forhold til min Onkel. "Jeg veed vist," sagde hun, "at ingen kunde vise min Svoger en større Belgjerning, end ved at føre Dem tilbage til ham. Tillad en gammel Kone at tale moderlig frit til Dem: De havde Uret i at reise fra ham imod hans Villie".... "Ak Tante!" afbrød Laura: "jeg er vis paa, at der ogsaa var Uret fra min Faders Side.." — "Det være som det vil," sagde Tanten: "hvad der engang er skeet, kan ikke gjøres ugjort. Men sig os blot, kjære Fætter, hvad Midler mener De selv, at vi kan anvende for at bringe en Forsoning tilveie? Hvad tør vi sige Deres Onkel fra Dem?" — "O min bedste Tante! sig ham, at jeg bønfaller om hans Tilgivelse, at jeg haardt har bødet for min Ungdoms Daarlighed, og føler Værdien af hvad den har berøvet mig." — "Er der intet," sagde Frue W., "som jeg kan fortælle ham om Dem?" "Intet," svarede jeg, "som er værdt at høre: en Lidelses- og Bodshistorie." — "Maa jeg sige ham," gjentog hun, "at De for Fremtiden vil rette Dem efter hans Onsker?" — Jeg slog mine Dine til Jorden. "Han vil intet ønske," svarede jeg sagte, "der kunde stride mod min

Overbeviisning og Samvittighed." — Fruen W. og Laura saae paa mig, og taug begge. "Nu," sagde Fruen: "Vi ville ikke overile os, men benytte hvert gunstigt Dieblif. Jeg haaber, at Alting snart skal saae et godt Udfald." — Hele denne lykfsalige Aften vare vi ganske ene, og det Samme var Tilfældet paa alle de følgende, som jeg tilbragte der i Huset. Damerne aftalte med mig, at jeg hver Onsdag paa samme Time skulde besøge dem.

Disse Onsdags Aftener bleve nu den Sundhedsbrønd, hvoraf jeg i flere Uger øste Kraft og Glæde for de øvrige syv Dage i Ugen. Jeg fik nyt Liv og Mod til at bære min Modgang og udrette mit Arbeide. Allerede om Tirsdagen var jeg let som en Fugl ved Tanken om at den næste Dag var Onsdag. Heller aldrig blev min glade Forventning skuffet; thi Laura og hendes Tante vare begge saa frie for Luner, saa livlige, at intet Skjont eller Godt nogensinde fandt dem fraværende eller forstemte. Var der ogsaa undertiden et tungsindigt Sløer over deres Samtale, saa blev den derved kun alvorlig, men aldrig mat eller fortredeelig. Laura var af Naturen overmaade munter. Hendes uskyldige og stedse gratisse Overgivenhed var saa meget mere fortryllende, som der i hele hendes Væsen tillige var et sødt Sværmeri og en hos hendes Kjønn sjelden Enthusiasme for alle de høiere Ideer, som besjæle Menneskeheden. Desuden var

der i hendes Omgang noget saa Mildt, saa Velgjørende, saa Beroligende, Noget som Ingen kan forestille sig, der ikke selv har følt den Fred, som et saadant qvindelig Bæsen formaaer at bringe i en menneskelig Sjæl.

— En Aften talte vi om den første Gang vi saae hinanden. Jeg forundrede mig og skammede mig i Stillehed over de Følelser, som beherskede mig ved dette vort første Møde. Laura sagde da: "Det var Juleaften; den skulde den Gang ikke helligholdes, saaledes som ellers, thi min Moder var nylig død, og jeg var ogsaa bedrøvet, og havde grædt meget samme Morgen. Min Fader kom om Formiddagen, gav mig nogle smaa Foræringer, og sagde: Jeg skal i aften bringe Dig min Julius; modtag ham som en kjær Broder. — Jeg gjorde mig den Forestilling, at denne Julius, om hvem min Fader tilforn havde talt, var en Dreng paa min Alder. Jeg var hidtil ganske Barn, og glædede mig til en Legekammerat. — Da jeg nu saae en voksen Herre staae for mig, blev jeg saa undseelig, at jeg ikke turde sige et Ord til Dem. Dog syntes mig, jeg var stolt af at have Dem til Broder. Til Nytaar havde jeg forsærdiget nogle smaa Nytaarsgaver til min Fader og Tante; jeg brodeerte nu ogsaa i Hast en lille Portefeuille til Dem. Men den var ikke smuk, og da De om Aftenen kom til os, kom jeg Dem imøde med den i Haanden; men idet De saae paa mig, oversaldt der mig en saadan Forvir-

ring, at jeg ikke turde overlevere Dem min ringe Gave, men beholdt den stiltiende. Siden da vi ikke saae Dem mere, fortrød jeg inderligt at jeg ikke havde givet Dem denne lille Erindring om mig. Jeg glemte den i mange Aar, indtil jeg tilsidst tog den selv i Brug. Større Værd var den i Sandhed heller ikke værd. Jeg kan endnu vise Dem den; Deres Navn staaer i den." Med disse Ord fremtog hun den lille røde Portefeuille, som jeg hiin Aften paa Broen havde seet i hendes Hænder. Med en Begjærlighed, som om Verdens Herlighed indsluttedes i den, bønfuldt jeg Laura om at skænke mig den, thi ogsaa denne, tænkte jeg, var bestemt for mig, ligesom hun selv, og min Ufjærlighed har forskjærfset den som hende. Med den hende egne, simple Forbindelighed svarede hun: "Meget gjerne! Dersom en saa ringe Ting som denne kan være Dem behagelig, er den til Deres Tjeneste." — Hun udtog nogle faa Smaating af den, og rakte mig den. Jeg vovede for første Gang at kysse hendes Haand, og da jeg kom hjem, blev jeg siddende og betragtede min Portefeuille, som en Gjerrig beskuer sin Rigdom. Ved at gjennemseøge dens smaa Gjemmer, fandt jeg et lille Stykke Papiir, der lod til at være et Mønster, klippet ud af Noget hvorpaa der var skrevet nogle Tal, nogle faa usammenhængende Ord og Navnet "Laura," hendes Navn, vistnok skrevet med hendes egen Haand! — Jeg vil ikke beskrive det

Afguderi, jeg drev med disse Skatte. Det ungdommelige Sværmeri, som jeg ganske overgav mig til, lærte mig tilfulde, at jeg aldrig havde elsket, aldrig mere kunde elske, som jeg elskede denne engang forsmaaede Pige.

Allerede i October havde nu et pludseligt koldt og haardt Veir afløst en usædvanlig varm Sommer. Jeg havde lagt Mærke til, at mine smaa Dreng endnu bare deres tynde Sommerklæder, og havde flere Gange leveret Lise nogle Penge til at anskaffe dem noget af det nødvendigeste Vintertøj. Da jeg en Aften, som sædvanlig, kom ud til dem, fandt jeg dem begge meget forkjølede. Min Fredrik gik med tynde forrevne Strømper i Skoe, der neppe fortjente dette Navn. Paa mine Erindringer i denne Henseende, svarede Lise: "Na Kjællingeri! Det er ikke værdt at vænne dem saa fiint. De kan jo blive inde i den varme Stue, men Fredrik, han han render ud og ind, den lede Dreng! Der er ikke Raad til at give de Unger Klæder, for den usle Smule, jeg faaer af Dig!" — I denne Tone talte Lise nu altid til mig. Hendes fordums Omsorg for Børnene var ogsaa ganske aftagen; især syntes det, som om hendes Kjærlighed til den lille Fredrik var aldeles gaaet over fra ham til den yngre Broder. Min lille Yndling leed ofte Uret. Det forekom mig, som hans naturlige Mundterhed tog af. Dette var en af mine bitterste Sorger.

Det var midt i Maanedens. Min Kasse var i en meget slet Tilstand, og kunde i de første fjorten Dage ingen Tilvæxt vente. Jeg maatte altsaa mod min Villie optage en Maaned forud i en Skole hvori jeg var Lærer, og ilede næste Formiddag ud til Lise, for at overgive det Mæeste af denne vistnok ikke betydelige Sum i hendes Hænder, paa det Børnene endnu samme Dag kunde faae den nødvendigeste Bedækning mod den kolde Aars-tid. Da jeg nu samme Aften kom igjen, studsede jeg ikke lidet ved det Syn, som Bærelset frembød. Ved Bordet sad Marthe og sov. Ved Siden af hende stod et Lys i en smudsig sort Flaske, og brændte med en lang Tane. Ved dets døsfige Skin saae hendes modbydelige Ansigt ganske ud som det fordreiede Physiognomie af en Her. Bærelset var ganske koldt og næsten mørkt. Jeg hørte nu en sagte Stemme, som hviskede: "Fader! Fader!" — og see! i en Krog paa Gulvet sad mine to stakkels Børn, tæt klyngede til hinanden, som smaa Fugle i Neden, skjælvende af Kulde og forgrædte. — Fredrik holdt den lille Broders Fødder i sit Skjød, og havde bedækket dem med sin Kjole, som han havde foldet over dem, og derved mere blottet sine egne slet bedækkede Been. "Kom hen til os, Fader!" sagde han: "Jeg sidder her og varmer den stakkels Johannes, saa godt jeg kan." Med blødende Hjerter fløi jeg hen til dem. Nu vaagnede Marthe, og rokkede hen til os.

”Madamen er gaaet paa Comedie,” sagde hun, ”med Styrmands;Enken herinde. Hun havde faaet to Billetter af Capitainen, som holder hende, som De nok veed, og saa bad hun Deres Madame med sig.” — Denne Styrmands;Enke var et Fruentimmer, som boede i Huset, og med hvem Lise havde stiftet Vennskab. Det var en Person af tvetydige Sæder, sladderagtig og paatrængende, men huuslig, ordentlig og tjenstagtig, saa hendes Omgang med Lise, saaledes som Omstændighederne nu engang vare, forekom mig altid meget taaleligere end Marthes og de andre Veninders. — Jeg befalede Marthe at gjøre Ild paa Skorstenen, fuge Vand og lægge i Kaffelovnen, hvorpaa jeg ilede til den nærmeste Urtebod, købte Thee og Sukker, fik et andet Sted noget Brød, skyndte mig hjem til mine Smaa, tog dem hver paa sit Knæ, varmede deres smaa Fødder i mit Skjød, la-vede varm Thee til dem, og vederqvægede dem, saa godt jeg kunde. Den lille Johannes bragte jeg selv tilfængs. Fredrik befandt sig alt for vel til at ville gaae til No. Under disse Omstændigheder oplivedes et Puske hos mig, om hvilket mine Tanker længe havde dreiet sig. Jeg havde hændelsesviis erfaret, at en agtværdig Præstefamilie i en af Provindserne vilde modtage et Fruentimmer i Kost, for en meget billig Betaling. Inderliggen ønskede jeg paa denne Maade at fjerne Lise, og ud-rive mig af dette Forhold. Kun vidste jeg ikke, hvor-

ledes jeg uden Haardhed kunde foreslaae hende at stille sig fra Børnene; thi disse vilde jeg for ingen Priis overlade hende; jeg sølte hvert Dieblik, at de baade lesgemligt og aandeligt bleve meer end forsømte hos hende. Jeg beregnede nu hvad jeg ofte havde overtænkt, at jeg med noget Held og med megen Selvfornægtelse kunde bestride de Udgifter, som under en saadan forandret Leveplan gjordes nødvendige.

I disse Tanker blev jeg overrasket af Lise, der kom farende ind, og raabte: "Her er jo en heel Opdækning! Du behøvede slet ikke at tage Dig det saa nær for Børnene. Marthe havde skaarret Mad til dem, og der var ingen Ting iveien. Men nu skal det vel være, som der var skeet en heel Ulykke, fordi jeg engang har havt en Smule Fornøielse." — Ganske koldblodig svarede jeg hende, at jeg undte hende al mulig Fornøielse, men erindrede kun om at Lægen havde forbudet hende at gaae ud i Natte-
 lusten, at hun maatte vogte sig for Afsværling af Temperatur, og at det stormede stærkt iasten. Jeg bad hende drikke noget varm Thee. Hun stødte til Koppen, som jeg bad hende, tog et Stykke Sukker i Munden, satte Tuden af Theepotten for Læberne, og drak saaledes med Begjærlighed. Jeg spurgte nu om Børnernes Vintertøi, hvor til jeg havde bragt Penge. "Det har da ikke en saa forbandet Hast," svarede hun: "de maae vente et Par Dage. Lidt af Pengene har jeg brugt til Vaand og

Handsker. Jeg kunde da ikke gaae paa Comedie, som et Bæst; og nogle har jeg laant Madamen herinde." — Nu kunde jeg ikke tvinge min billige Misfornøielse, og bedreidede hende den ringe Kjærlighed for hendes egne Børn. Men o Himmel! hvilket Raseri greb hende ved mine vel alvorlige men høist moderate Vebreidelser! Som en Furie fløi hun hen imod mig. — "Det klæder Dig godt at komme saadan til mig!" skreg hun: "Du slette Menneske, som har gjort mig ulykkelig i Tid og Ewigheid! Jeg kunde været en lykkelig og ærlig Kone. Jeg har i denne Aften seet Hans Christens Madame. Den Kjærling straalte i Silkepels, og gaaer paa Comedie engang om Ugen. Hans Christen er Mester, og staaer sig godt; ham kunde jeg have faaet, istedet for Dig, Du fornemme Prækker, som loffede mig med søde Ord, og ikke skaffede mig andet end Elendighed. Jeg har sat min Helbred til for dine Ungers Skyld, og nu skal det hedde, at jeg ikke er Moder for dem." — Saaledes gik det fort, med mange Tilføjninger af Eder og Skjældsord. Min Fredrik græd, og skjulte sit Ansigt i min Barm. — "Hold op, Lise!" sagde jeg alvorlig: "Det er nok! Jeg har vist nok Uret imod Dig, men jeg selv har opoffret Dig mere, end Du havde at offere mig." — "Ja," skreg hun: "Gid Satan havde Dine Opoffrelser! gid Du var gift med Fandens Oldemoder, og sørgede for mig og Børnene, som Du burde, saadan

som Capitainen sørger for Madamen herinde! Han er en gift Mand, men det kommer Ingen ved. Hun kan sige, hun er lykkelig!" — Medens Lise vedblev saaledes i en uophørlig Strøm af Ord, som ved deres Hurtighed og det Skrig og den Graad, hvormed de bleve fremførte, vare færdige at qvæle hende, var hun frygtelig at see paa. Hun havde taget sin Pels af. Hun stod foran mig med blottet Bryst og Arme. De magre lange Arme med de store røde knyttede Hænder søgte omkring i Luften; hendes Dine stode stivt i Hovedet; hendes Ansigt var blegt med dunkelrøde Striber, som løb ned ad den magre Hals, hvori Aarerne stode spændte og mørke. — Jeg reiste mig, bar min Fredrik ind i næste Kammer, og lagde ham paa hans lille Seng. Han kastede sig paa sit Ansigt, og græd af Angst. Jeg var bestemt paa strax at udføre min før omtalte Plan. "Hør, Lise!" sagde jeg saa kold, som muligt: "Det maa være sidste Gang at jeg er Bidne til Scener, som denne. Overlad mig Børnene, og" I dette Dieblik lød en Stemme udenfor Døren, og overdøvede min: En Hund udbrød med Gæt i den rædsomste Tuden, jeg nogensinde veed at have hørt. Ordene døde paa mine Læber. Den Overtro, man forbinder med disse Dyrs i sig selv afskyelige Hysten, randt mig i Tankerne, mine Dine faldt paa den udtærede, falmede Skikkelse, der, som berørt af Banvids og Dødens Haand, stod for mig, og det var

mig ikke muligt at udføre mit Forsæt. Heller ikke lod Lise mig Tid til nogen videre Tale. — Hun ffreg omfaps med det frygtelige Accompanement udenfor Døren: "Overlade Dig Børnene? Hvad mener Du? Naaskee Du vilde tage mine Børn fra mig, mine Børn, som ere min eneste Glæde? Naaskee Du vilde kaste mig ud paa Gaden, men det skal blive til Løgn!" . . . Hendes Naseri havde nu naaet sin høieste Spidse, jeg lavede mig til at gaae, da i det Samme en hæftig Hoste overfaldt hende, og til min Skræk styrtede Blodet hende ud af Mund og Næse. Jeg fløi hen til hende, bragte hende til en Stol, kaldte den omtalte Naboerske til Hjælp, og løb til en i Nærheden boende Læge. Jeg var saa lykkelig strax at faae ham med mig, og ved hans Vistand standsede snart de farlige Tilfælde. Jeg tilbragte endnu den største Deel af Natten hos den Syge, og først om Morgenen overlod jeg hendes Pleie til den tjenstagtige Beninde, og ilede hjem, for at nyde den Hvile, der som oftest flyer den, der meest trænger til den.

Den næste Dag begyndte jeg, ligesom den foregaaende, med at gjøre Udveie for Penge, og denne Gang paa en for mig ydmygende og ubehagelig Maade. Derpaa kaldte jeg Lises sædvænlige Læge, den tilforn omtalte Broder af Wilhelm S., til hendes Hjælp, besørgede selv, saa godt jeg kunde, Tøiet til Børnene, og med dette og nogle Forfriskninger til den Syge ilede jeg til

hende. Hun befandt sig langt bedre, end jeg havde ventet. Lægen var der, og erklærede, at al Fare for denne Gang var overstaaet.

Jeg havde den Dag mange Informationer, og kom først i Mørkningen hjem paa mit Bærelse. Jeg var saa ilde tilmode, at jeg ikke engang kunde beslutte mig til at gaae ud og spise til Middag. Jeg satte mig i en Krog ved Kaffelovnsilden, og overlod mig til den nedslagne og bittere Stemning, hvori den forrige Aftens og Nats Begivenheder havde sat mit Sind, og som denne Morgens Fortredeligheder ikke havde bidraget til at adsprede. Da bankede det sagte paa min Dør. Misfornøiet derover, raabte jeg et neppe lydeligt "Kom ind!" og ved Ildens dunkle Lys saae jeg en lille krumbøiet, ganske graa Mand, ligesom en Skygge, træde ind, og med et lille Bux sigte: "Er der Jagen herinde?" — Denne Stemme vakte mig som af en Drøm. Jeg gjenkjendte min gamle Ven, den ærlige G., og kastede mig i hans Arme, som han udbredte imod mig. Den gode Gamle græd af Glæde, kaldte mig med de sømmeſte Navne, og takkede Gud for at have oplevet denne Dag, da det kjæreste af alle Verinder var ham overdraget: det at bringe mig til min Onkel. "Han befalede mig at hente Dem," sagde han, "og han var saa god og saa blødhjertet, da han gav mig den Befaling, at Taa- rerne stode ham i Dinene. Gud velsigne Jomfru Laura!

jeg troer dog rigtig, at hun er bedre end andre Fruentimmer. Det er hende, som har udvirket dette. Hun formaaer alting hos sin Fader. Nu lad os gaae, min kjære Julius!" — Jeg lod mig det ikke sige to Gange. Jeg fulgte ham ufortøvet, og den velbekjendte, i saa mange Aar ubetraadte Port aabnede sig igjen for mig.

Min Onkel omfavnede mig taus, betragtede mig alvorligt og sagde: "Ak Julius! Ingen af os To har dands set paa Roser, siden vi saaes. Jeg veed, Du har lidt og baaret Din Skjæbne, som en Mand." Med en Zunderlighed, som jeg endnu aldrig havde seet hos ham, taledede han med mig, og sagde: "Vidste Du dog, hvor det letter mit Hjerte at see Dig sidde her hos mig!" Min hele Sjæl smeltede ved hans Godhed, og en fortroligere Tone, end nogensinde tilforn, nærmede os til hinanden. Endelig efter at have omtalt det ulykkelige Misforhold, der havde adskilt os, sagde han, at han fornyede de Tilbud, han dengang havde gjort mig, og tilføiede: "Jeg vil give Dig det største Beviis paa min Høiagtelse: Jeg vil reent ud sige Dig, at jeg veed, min Laura elsker Dig. Du har allerede for sex Aar siden gjort et saadant Indtryk paa hendes barnlige Hjerte, at i hele dette lange Mellemrum har Intet kunnet fortrænge Dit Villedde deraf. Du har nu gjort hendes Bekjendtskab; hvorledes behager hun" Jeg lod ham ikke tale ud, jeg gjorde en Bevægelse, der næsten kastede mig for hans

Fødder, jeg trykkede hans Hand til mine Læber, og næsten ude af mig selv udbrød jeg i den første begejstrede Tilstaaelse af min Kjærlighed. Min Onkel syntes næsten at dele min Henrykkelse. Han tog mig med begge Hænder om Hovedet, og kysede mig. Men derpaa saa han mig alvorlig ind i Øinene, og sagde: "Julius! Du be- drager mig ikke, det veed jeg. Hiint uværdige Forhold, er det aldeles brudt?" — "Som et Kjærligheds- For- hold? Ja!" svarede jeg: "I hele Aar førend hiin Dag, da jeg mødte Laura, har ikke mindste Kjærtegn fundet Sted mellem mig og dette ulykkelige Fruentimmer, hvis Skjæbne jeg mod min Villie har fordærvet." — "Gud være lovet!" raabte min Onkel: "Du vil da uden Banz- skelighed indgaae mit søromtalte Vilkaar, at overlade mig Omsorgen for hende og Dit Børn?" — "Nei," svarede jeg: "det vil jeg ikke." — Min Onkel reiste sig hæf- tig, og gik taus op og ned ad Gulvet. — "Hør mig rolig," vedblev jeg: "hør mig, som en Fader, som en Ven. Gud er mit Vidne at det blotte Syn af dette Fruentimmer er mig en Dolk i Hjertet. Jeg vilde ønske at jeg kunde lægge tusinde Mile imellem os. Men jeg har to Børn, som ere fastgroede til mit Hjerte. Hun er deres Moder — desværre! — Jeg kan ikke for Die- blikket rive dem fra hende, thi hun er syg og elendig. Maaskee ere hendes Dage snart talte. Jeg kan ikke overlade Omsorgen for Noget, der saa aldeles er mit,

i nogen anden Haand end min egen, — end ikke i Deres, min Fader! — Himlen veed, hvad jeg har lidt for dette Forholds Skyld, Himlen veed, hvor høit jeg elsker Deres Datter. Jeg gav med Glæde mit hele Liv for en eneste Maaned, hvori hun var min. Der er intet, jeg jo med Glæde vilde ofre for hendes Skyld, uden Eet; Eet er der, som er endnu meer end hun: min Overbeviisning, min Samvittighed, min Pligt, og min Kjærlighed til de Børn, for hvilke jeg skal staae Gud og Menneſker til Ansvar. Kunde jeg forlade disse, hvad Sikkerhed ſkulde jeg da give Dem, som Fader, for Deres Datters Fremtid?" — Min Onkel greb pludselig min Haand, og ſagde: "Det er nok, Julius! Følg mig!" — Han tog ſin Hat og Kappe og gik ud af Bærelſet. Jeg gjorde taus det Samme, uvis om hvad jeg ſkulde tænke. — Vi forlode Huſet, og med bankende Hjerte fulgte jeg ham ind i Frue W's Huus. Han ſtillede mig lige for Laura, og ſagde: "Min Datter! Den unge Broder, jeg engang bragte Dig, bringer jeg Dig idag ſom en Mand. Jeg har opfyldt Dit Ønſke, og med dobbelt Kjærlighed modtaget ham. Opfyld nu Du mit høieſte Ønſke, og omfavn ham ſom Din Brudgom." — Jeg vil ikke prøve paa at beſkrive Lauras eller min egen Overraſkelse, ſaalidet ſom den yndige Blanding af jomfruelig Skræk og frembrydende Kjærlighed, hvormed hun adlød ſin Faders Befaling. — Min Henrykkelse var ſaadan,

at det forekom mig, som om jeg ikke kunde overleve den. Jeg sammenlignede denne Aften med den foregaaende, og da syntes det mig, som om min Tilstand maatte ligne den, hvori en salig, fra Legemet befriet Sjæl befinder sig, ved at opvaagne til det nye og høiere Liv. Men ligesom der, efter Nøgles Theorier om Aandeverdenen, endnu kan være Noget af de jordiske Lidelser og Erindringer, der ikke strax forlader os, saaledes stod ogsaa midt i min Lyksaligheds Paradiis Tanken om Lise og mine Børn, som den nagende Erindring fra Jordlivet, der drager det urolige Gjenfærd tilbage til den Skueplads for hans Lidelser, som han nys forlod.

Jeg veed ikke, om den Glæde, der paa denne Aften lyste af ethvert min Onkels Ord og Miner, var Grunden til den lykkelige Forandring, jeg troede at opdage hos ham; eller om Lauras dannede og milde Omgang havde virket saaledes paa ham i disse forsvundne Aar; men jeg fandt ham langt mere fri og aaben, end i forudoms Dage. — Da vi gik, bad han mig følge et Døgn hjem til sig. — Han gjorde mig endnu samme Aften en betydelig Pengesforæring, og jeg maatte love ham, allerede næste Dag at flytte tilbage, og indtage min gamle Plads i hans Huus.

Saa snart Lise var saa vel, at jeg, uden at befrygte nogen Fare for hendes Sundhed, kunde meddele hende en Nyhed, der maaskee kunde forvolde hende nogen Sind:

bevægelse, underrettede jeg hende om min forandrede Stilling og om mit forestaaende Ægteskab med min Cousine. — ”Vær saa god!” svarede hun koldt: ”Du er hende saamænd vel undt. Men glem ikke Din Pligt mod mig og mine Børn!” —

Min Forlovelsestid var meget kort. Min Onkel, som havde et stort Talent til at drive Alting med Hurtighed, lod i meget kort Tid en Etage i sin Gaard meget smukt istandsætte til os. Det var mig en ubeskrivelig Nydelse at være Vidne til den Glæde, hvormed Laura tog Deel i disse Indretninger. Hendes Fader havde allerede indført mig paa sit Comptoir og i sine Forretninger. Den Indkomst, han heraf tilstod mig, var rigelig. Desuden udbetalte han til Medgift med sin Datter en Deel af hendes Mødrenes Arv; den anden Deel af samme anbragte han saaledes, at Renterne deraf bleve hende udbetalte t. l. hendes egne personlige Udgifter. Alt dette besørgede han med ligesaa stor Fornøielse, som Lethed. Alting var særdigt, og Bryllupsdagen bestemt. Den største Munterhed og den zittrende Forudfølelse af glad Festlighed herskede i vor hele Kreds.

Wilhelm S., som i nogen Tid havde været bortreist, kom nu tilbage, og ilede til mig med et misfor-
nøiet og forvirret Udseende. — ”Er det muligt,” raabte han, ”at Du vil ægte Laura? — I Forhold som Dine vil Du modtage denne uskyldige Piges Haand? Du le-

ver frist væk med en Anden, som hun var Din Kone, har Børn, og er fræk nok" Jeg afbrød ham: "O Wilhelm! tro mig! jeg føler dybt min Uværdighed, og ofte staaer denne Følelse som en Nemesis mellem mig og den englerene Dige, som jeg neppe tør nærme mig. Saa ofte er jeg nær ved at bekjende Alting for hendes; men en billig Delicatsse holder mig tilbage. Jeg er ikke utro, jeg bedrager hende ikke, og jeg haaber, naar engang vor Kjærlighed ved lang Fortrolighed er bleven dobbelt hellig, at jeg da tør sige hende Alt, og føre mine Børn for hendes Fødder. Hun er saa god, hun vil ikke forstøde enten dem eller mig." — Wilhelm mod- sagde mig bittert og hæftigt. "Det er et stiltiende Bedrageri," sagde han: "Laura er for god til at føres bag Lyset." — Jeg maatte med dyb Smerte tilstaae, at Meget af hvad han sagde, var sandt. Keent ud tilstod han mig, at han lidenskabeligt elskede Laura, — en Tilstaaelse, som bedrøvede mig meget. — "Du er skabt til allevegne at gaae mig i Veien," sagde han. — Til min Forundring kom han desuagtet i min Onkels og Frue W's Huus, og beherskede sig selv saa godt, at Ingen kunde mærke nogen Forandring paa ham.

Jeg havde imidlertid ogsaa paa min Side ordnet mine Anliggender. Jeg havde bestemt en vis maanedlig Sum til Lises Underholdning, og gjort Alt hvad jeg kunde, for at tilveiebringe noget mere Orden i hendes

huuslige Tilstand, og et bedre Tilsyn med Børnene. Jeg benyttede mig til dette Pleemed af hendes huuslige og reentlige Naboerske. Dette Fruentimmers nøie Omgang med Lise blev mig ved disse hendes Egenstaber paa en Maade ønskelig, hvor meget den paa en anden var mig imod. Den var en rig Kilde til Fornøielse for Lise, men tillige ødelæggende for hendes Helbred; thi næsten hver Aften tilbragte hun inde hos denne Naboerske, i det Selskab, som denne modtog; eller hun gik ud med hende; og paa begge Maader brød hun bestandig den af Lægen udtrykkelig foreskrevne Diæt, der strengt forbød al Udsættelse for Forkjølelse, Nyden af hidsende Drikke, som Caffe, Punsch og deslige, der bestandig vankede hos Naboersken. Saavel mine, som Lægens Formaninger bleve i denne Henseende aldeles uden Virkning. Jeg havde udtrykkelig betinget mig, at en paalidelig Tjenestepige skulde holdes til Børnenes og hendes Opvartning. De fleste Aftener fandt jeg dem nu alene i denne Piges Selskab, hvilket var meget behageligt, da jeg saaledes blev ene med dem. — Jeg forsømte ingen Dag at besøge dem. Jeg fortsatte min Fredriks Underviisning, og forsødede hans og den yngre Broders Liv med Alt hvad jeg kunde. Saaledes sølte jeg, med Taknemmelighed mod min Skjæbne, hvor besynderligt den havde vendt sig til mit Bedste, og efter saa mange stormfulde Aar begyndte en stille Fred at husvæle min Sjæl.

En otte Dages Tid forinden den bestemte Bryllupsdag kom jeg pludselig ind til Laura, og saa snart jeg kastede Blik paa hende, saae jeg, at hun græd. Uengstelig spurgte jeg om Aarsagen, og for første Gang hørte jeg et kort og umildt Svar fra hendes Læber. Forgjæves bønfuldt jeg om at erfare Grunden til hendes ganske usædvanlige Sindstemning. Hun var kjendelig forvirret, og paastod, at hun ikke havde grædt, men leed af en stærk Hovedpine. Hun greb den første bedste Leilighed til at forlade Bærelset. I et Par Dage var det mig tydeligt, at hun kæmpede med sig selv, for at synes munter, medens hemmelige Tanker beskjæftigede hende.

En Aften, da jeg vidste, at hendes Tante var gaaet allene ud, for at besøge en Syg, erfarede jeg til min Forundring, at Laura ogsaa var ude. Jeg søgte hende inde hos hendes Fader; der var hun ikke. — Kort efter kom hun ind til ham, og sagde, at hun havde besøgt sin Amme, der beboede Kjælderen i det Hus, hvor Frue W. boede. Hun var denne Aften alvorlig, men mild, og Noget — som jeg kunde kalde forklaret, hvilede over hendes hele Væsen. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tænke om alt dette. Naturligviis faldt det mig ind, at Wilhelm eller Rygtet maaskee havde forraadt min Hemmelighed for hende. Jeg besluttede, næste Dag at bryde oververt, og see at faae Lys i denne Sag.

Jeg kunde neppe oppebie den næste Morgen for at ile til Wilhelm. Men man sagde mig i hans Logis, at han var reist paa Landet, og først kom hjem den næste Dag. Henimod Middag gif jeg efter Sædvane et Die: blif ind, at hilse paa min Brud. Hun var ene. Da jeg kom, reiste hun sig, og jeg saae, hun rødmede. Med sin eiendommelige Ynde sagde hun: "Det var just mit Ønske, at De i dette Dieblif maatte komme til mig; jeg vilde gjerne tale fortroligt med Dem." — "Netop dette Ønske fører ogsaa mig til Dem, min bedste Laura!" svarede jeg, paa eengang glad og bange for den Sam: tale der forestod. — Hun bad mig sætte mig ved hendes Side. Jeg mærkede, at hun bestræbte sig for at faae Mod til det, hun havde at sige; hun skiftede Farve, og da hun, for at anvise mig min Plads, rakte mig Haanden, følte jeg at den skjælvede hæftigt. Jeg troer at jeg var ligesaa forvirret, som hun. Det var mig ikke muligt at indlede Samtalen. — Efter et lille Ophold var det, som om Laura samlede alle sine Kræfter, idet hun sagde med nedslagne Øine og skjælvende Stemme: "Til min Trøst vil jeg begynde med at sige, at jeg smigrer mig med at være Dem kjær. Og om jeg er saa lykkelig, saa beder jeg Gud at Deres Godhed for mig maa i dette Dieblif tale min Sag hos Dem, thi min Rolighed berorer paa, hvorledes De vil optage hvad jeg har at sige Dem." — "O min Laura!" raabte jeg overrasket ved

denne Begyndelse: "Tal! Befal over mig! Aldrig har Nogen elsket høiere end jeg elsker Dem, aldrig har Nogen klarere følt et quindeligt Væsens høie Værdighed, end jeg føler Deres. Jeg veed, jeg fortjener Dem ikke, men i det Mindste har jeg Hjerte til at føle det." — Laura saae paa mig med et noget beroliget Blik, og sagde alvorlig: "Har De ogsaa Tro og Tillid til mig? thi jeg føler, at jeg vilde troe Dem, om end hele Verden vidnede imod Dem; et Ord af Dem vilde være stærkere end alle andre Beviser. Kan De forsikre mig om det Samme?" — "Jeg haaber at kunne det," svarede jeg, lidt frygtsom for en Prøve af denne Natur. — "Nu vel," vedblev hun, og hendes Mod syntes at vore, ligesaaameget som mit astog under hendes følgende Replik: "Jeg forsikrer Dem ved den Gud, for hvis Altar jeg haaber snart at skulle staae ved Deres Side, at jeg intet høiere Ønske kjender, end at henleve mit Liv med Dem, at der ikke er paa Jorden nogen Mand, der i mine Øine kan lignedes ved Dem. Men med alt det er det mig umuligt at give Dem min Haand, med mindre De som en Mand af Ære tilsværger mig, ikke at betragte mig som andet end en Søster, ikke at forlange mindste Kjærtegn, som jeg ikke i Andres Nærværelse kunde give en elsket Broder. Afbryd mig ikke, jeg beder Dem. — Jeg kræver Gud til Vidne, at det ikke er af Lige-gyldighed, at jeg fordrer dette Løfte af Dem; nei, af

høi Erbødighed for det Baand, der skal forene os. Jeg kan ikke i dette Dieblif med et ganske frit Hjerte tilhøre Dem, og jeg vil ikke fornærme Dem, ved at skjænke Dem en halv Hengivenhed. — Spørg mig ikke videre! Vils mig saa stor en Lillid; og den Dag vil komme, da jeg skal løse Dem denne Gaade, og da er jeg ganske Deres.” — ”Laura!” raabte jeg, som ude af mig selv: ”Jeg troer at forstaae Dem, man har berøvet mig Deres Høiagtelse. De føler, jeg er Dem uværdig.” — Mine Læber skjælvede, jeg kunde ikke sige Mere. — Laura saae forfækket paa mig. — ”Fat Dem!” sagde hun: ”Jeg forstaaer Dem ikke. Jeg troede, ved min Fortrolighed at have beviist Dem min Høiagtelse.” — En Mistanke af en anden Art opstod hos mig. — ”Et frit Hjerte,” havde hun sagt. — ”Svar mig oprigtigt,” sagde jeg: ”Elsker De mig ikke? O Gud! Kunde det være muligt at et andet Billede trængte sig mellem Dem og mig?” — Hun taug. — ”Nei,” raabte jeg, ”det er umuligt!” — ”Jeg vil svare Dem,” sagde hun stille: ”Jeg elsker Dem, ja jeg elsker Dem. Men et andet Billede trænger sig dog virkelig mellem Dem og mig. Der er et Menneſke, som jeg ikke kan see i Dinene, en Erindring, som jeg ikke kan blive fri for” ”Laura!” udbrød jeg: ”hvad siger De? Har De nogensinde elsket en Anden?” — Hun betænkte sig lidt og sagde undseelig: ”Og om saa var, var jeg derfor strafværdig imod Dem?”

— "O Gud!" udbrød jeg: "Saa er der ingen Uskyldighed paa Jorden!"... "Uskyldighed?" gjentog hun fornermet: "Jeg har intet at bebreide mig." — Jeg stod som forstenet. Min egen Samvittighed tilraabte mig: hvad vover Du at sige? — Efter et lille Ophold vedblev hun med sagte Stemme: "Jeg har tænkt, at De var høimodig nok til at skaane en Følelse hos mig, som maaskee er overspændt, men som jeg saa lidet kan eller vil overvinde, at jeg hellere udsætter mig for min Faders Brede, ja hvad mere er, for at bedrøve Dem og ham, end jeg fuldbyrder vor Forbindelse, uden dette Vilkaar imellem os." — Hun greb min Haand, og sagde med en fortryllende Overtalelsesgave: "O Julius! Giv mig et saa stort Beviis paa Deres Tillid og Tro til mig! — Vær vis paa, jeg skal ikke være det uværdig! Det gjælder min Samvittigheds Fred. Giv mig Tid til at overvinde et Indtryk, som endnu er alt for levende. De kan ikke gjette hvad jeg mener, men tro mig, den Dag skal komme da jeg skal staae reen og klar for Deres Dine." — Hun holdt min Haand, hendes Dine lyste af en saa himmelsk Glæde, de var fulde af Taa- rer. Jeg slog min Arm om hende, og trykkede hende til mig, uden dog at vove at berøre hendes Læber. — "Belan!" raabte jeg: "Enhvert Offer er ringe for Din Tilfredshed, forunderlige, ubegribelige Pige! Du skal stedse være hos mig, Du skal bære min Navn, jeg skal

haabe at vinde Dit hele Hjerte. Det er jo allerede mere end jeg er værd. Jeg er vant til at fornægte mig selv. Belan! jeg lover hvad Du forlanger.” —

Saa Dage derefter stod jeg for Altaret ved Lauras Side. Jeg kan ikke beskrive det Udtryk, hvormed hun løstede sine Dine mod det af de store Bortlys belyste Altarbillede, og derpaa fæstede dem paa mig, i det hun rakte mig Haanden. Der var en saa religiøs Begeistring, et saa sødt Sværmeri, et saadant Udtryk af Kjærlighed i hendes indtagende Ansigt, at jeg i dette Dieblif følte, at denne lille bløde Haand vilde trofast holde fast ved min gjennem alle Livets Skjæbner, og enhver Sorg forsvandt ved denne Tanke.

Jeg havde allerede erfaret, at min Brud havde ladet indrette to eens meublerede Soveværelser ved Siden af hinanden; en Dør, der stod aaben, adskillede dem, og de havde desuden en forskjellig Udgang til en fælleds Corridor. — Jeg havde resigneret mig i denne Henseende, og glædede mig dog ved Forestillingen om, at det elskede Bæsen hvilede saa nær mit Leie. — Da jeg paa min Bryllupsaften kom op i mit Kammer, var Døren til Lauras lukket, og jeg bemærkede desuden at den, inden jeg endnu var gaaet tilfængs, blev sagte, sagte lukket ilaas. Denne Lyd, som jeg siden hørte de fleste Aftener, var mig som et Dolkestik. Det kunde aldrig fal-

det mig ind at aabne denne Dør, men desuagtet var det mig affhyeligt at høre Laasen dreies om.

Derfom jeg sagde, at jeg i mine nye Forhold var lykkelig, saa var det usandt. Og hvis jeg sagde, at jeg var ulykkelig, var det ligeledes en Usandhed. Med Sandhed derimod kan jeg sige: at jeg havde lykkelige og høist ulykelige Timer. Min søsterlige Hustru var i mine Dine et Ideal af qvindelig Fuldkommenhed. Hendes hele Væsen var Kjærlighed. — Med denne omfattede hun alt, hvad der var saa lykkeligt at aande i hendes Nærhed. Intet kunde lignes ved den trofaste Hengivenhed, den Opmærksomhed, hun viste sin Fader, sin Tante, og fremfor Alle mig selv. Hendes huuslige Dyder, hendes Skjønhedsands gjorde vort Huus til et behageligt Tilflugtssted for en lille Kreds af dannede og udmærkede Mennesker, som næsten hver Aften forsamlede sig der. Min Laura var Sjælen i vor Cirkel, uden at hun nogensinde fordrede mindste Hyldest, eller førte Ordet i vore Samtaler. Hendes Spøg var, hvad Spøg skal være, behageligt, opmuntrende, aldrig saarende; hendes Alvor var fuldt af Fornuft og dyb Følelse. En Gave til at trøste, at jævne Ubehageligheder udøvede hun stedse, og de mørke Luner, som endnu af og til gjorde min Onkels Omgang besværlig, forstod hun mesterlig at formilde. I et saadant qvindeligt Væsens Nærhed kan ingen Fortvivlelse eller fortærende Sindslidelse lette;

lig slaae Rødder. Heller ikke tilbragte jeg derfor nogen Dag uden at sove mig i hendes Straalers velgjørende Glands. Ofte følte jeg ligesom et Glimt af inderlig Kjærlighed til mig udlyse af hendes Miner, hendes Ord og Handlinger. Desuden maatte jo vort Forhold, som Ægtefolk, mangengang i Andres Nærværelse forskaffe mig Nydelsen af mange smaa, men dyrebare Fortroligheder: Vi sagde Du til hinanden, gik Arm i Arm ud sammen; og naar jeg kom hjem, rakte hun mig Haanden, undertiden sin Kind; mange huuslige Interessers maatte vi aftale med hinanden. Men paa den anden Side leed jeg af indre, skjulte Qualer, og hvad der fremfor Alt piinte mig, var den gjensidige Forlegenhed og Mangel paa fortrolig Meddelelse, som fjernede os fra hinanden i de Timer, vi befandt os ene sammen. Ogsaa syntes vi begge at undvige disse, som vi under lykkeligere Omstændigheder fremfor Alt maatte have søgt. Jeg kastede mig med største Iver ind i Forretningernes Strøm, og søgte deri deels Udspredelse, deels den Tilfredsstillelse at lette min Onkels Byrder, og glæde ham ved den Lethed, hvormed jeg gik ind i hans Planer og Anskuelser. Men neppe var jeg noget Dieblik overladt til mig selv, førend alle mine Tanker arbeidede sig trætte og matte paa at gjentage, og gruble over hiin ulykkelige Samtale med Laura. Jo mere jeg tænkte derpaa, jo klarere blev det mig, at en fordums Kjærlighed maatte have fundet Sted

i hendes Hjerte i det lange Tidsrum fra vort første Bekjendtskab og til vort sildigere Møde. En Tilbøielighed, tænkte jeg, der efterlader sig en Erindring, som sjermer hende fra den Ægtemand, hun selv siger at hun elsker, hvor sand, hvor dyb maa den ikke have været? Et Menneſke, hun ikke kan see i Dinene, uden at vide med sig selv, at hun er ham tro, hvor høit maa hun ikke have elsket ham? Ja hun maa elske ham endnu, da hun hellere vil bedrøve mig end ham. Og hvem kan det være? Han maae jo leve i hendes Nærhed, da hun taler om at see ham i Dinene. — Min Mistanke vaklede mellem to Personer: Wilhelm S. og hendes Fætter, Søofficeren, Frue W's yngste Søn, der netop var kommen hjem i de Dage da jeg fandt Laura grædende. Denne Fætter var smuk og elskværdig, han havde udmærket sig ved militaire Bravoure, en saa farlig Udkomst til qvindeelig Yndest! Han var Duus med Laura. Han viiste bestandig, hvor høit han skattede denne Cousine, og hun paa sin Side omgikkes ham med stor Godhed, og talte om ham med Barme. Wilhelm gav mig ogsaa Grund til Skinsyge. Jeg vidste af ham selv, at han elskede Laura, og jeg var bleven opmærksom paa, at han undertiden sagde hende et lille hemmeligt Ord, hvorved hun altid blev forlegen, skiftede Farve, og saae fortørnet paa ham. Kort sagt: To af de værste Furiær, der kan fortære et Menneſkes Sind: Uvished og Skinsyge, be-

røvede mig mangen Nats Søvn, og fordærvede mig mangen Dag. Dertil kom endnu Bekymring for mine Børn. Lises Hæftighed og Ufornuft tiltog med hver Dag. Jeg vil ikke engang regne de Udbrud af ondt Lune, for hvilke jeg selv var Gjenstanden, den Bitterhed, hvormed hun overøste mig for mit Giftermaal, med hvilket hun selv engang erklærede sig tilfreds. Jeg kom daglig, men da mine Forretninger og mine nye Forhold gjorde mig det umuligt at komme, som tilforn, hver Aften til en bestemt Tid, overraskede jeg hende ofte ved mit Komme, og blev da mangengang Vidne til de pøbelagtigste Skjænderier mellem hende og Pigen, ja endog med den kjære Naboerke, og til den hæftigste Udsærd mod Børnene, især mod min Fredrik, hvem hun ikke allene slog og straffede for Ungenting eller for de ubetydeligste Feil, men endog søgte at forfærde med Bussemanden og alle slags Skrækbilleder, hvormed hun ophidsede hans levende Phantasi.

En Aften hørte jeg allerede udenfor Døren, at min Yndling skreg og jamrede. Lise slog ham, truede ham med at Bussemanden var i Nærheden, og i det jeg aabnede Døren, raabte hun: "Der er han!" — Barnet foer som fortvivlet imod mig, og faldt besvimet i mine Arme. Scum af Skræk greb jeg ham, og søgte længe forgjæves at bringe ham tillive. Endelig slog han Døren op, men det syntes, som han ledte efter sin Bes-

visshed. Han stirrede vildt paa os, og kjendte os ikke. Lise havde under hele denne Scene skreget og hylet. Hun fastede sig over ham, rev sig i Haaret, slog sig for Brystet, og gebærdede sig som en Ussindig. Naboerksen, den omtalte Capitaine, Pigen og endnu en Kone i Huset vare ilede til ved hendes Skrig. Jeg overlod Om sorgen for Barnet til disse Folk, og løb efter en Læge. Mit Hastværk forvoldte at jeg havde glemt min Overkjole. Det regnede og stormede. Den nærmest boende Læge var ikke hjemme, den næste laae syg. Uden at opholde mig løb jeg lige ud til Vredgaden til Doctor S. Jeg var saa heldig at træffe ham. Jeg tog paa Beien en Drosche, satte mig tilligemed ham ind i den med mine vaade Klæder paa, og gjennempidsket af den kolde Blæst kom jeg endelig ud til Christianshavn, og naaede Lises Bolig. Min Fredrik var ganske kommen sig, han laae i Sophaen, og saae Billeder. Men en ny Patient krævede hurtig Hjelp. Lise havde faaet et nyt Anfald af sin Blodstyrtning, meget hæftigere end det forrige. Det varede til ud over Midnat, inden Doctor S. med al sin virksomme Hjelp kunde faae det standset. Hun sank i en mat Søvn. Lægen forordnede et kjølende Middel for min Fredrik, beroligede mig i Henseende til dette elskede Barn, og tog bort. Da jeg fulgte ham tilvogns, sagde han til mig: "Jeg beklager Dem, Hr. B. De er her i et meget ulykkeligt Forhold, især for en Mand

der nylig har faaet sig en elskværdig ung Kone." — Disse Ord gjorde det allerubehageligste Indtryk paa mit noksom oprørte Sind. Jeg blev endnu en Timestid hos den Syge, og aftalte med Pigen og Naboersken Alt hvad der var fornødent for næste Dag. Min stakkels Dreng laae og sov. Jeg havde Nøie med at rive mig løs fra de veemodige Følelser, hvormed jeg betragtede ham. Endelig ilede jeg hjem gennem Regn og Storm, med et endnu værre Uveir i mit eget Hjerter.

Jeg vilde snige mig ubemærket ind i mit Sovekammer, men idet jeg kom op ad Trappen, kom Laura ud fra vore daglige Værelser. Jeg forundrede mig over at hun endnu var oppe. Jeg fulgte med hende ind i Dagsligstuen. Hendes Stemme og Mine syntes at røbe, at hun var fortrydelig paa mig, og jeg saae tydelig at hun havde grædt. Vi vovede ikke paa nogen af Siderne at spørge hinanden. Med et Slags Forfærdelse saae hun paa mine vaade Klæder og mit hele forstyrrede Udseende. — "Det er et gyseligt Veir!" sagde hun: "Du trænger til at drikke noget Varmt." Med sine lette Fjed fløi hun ud af Døren, og kom strax tilbage med en lille Theekjedel Vand paa en Spiritus; Lampe, Glas og Punsch; Extract. Hun tændte selv Lampen; Tjeneren fulgte hende med tørre Klæder til mig. Hun sagde mig derpaa et kort Godnat, og forsvandt.

Jeg gik tilsæns uden at kunne finde Hvile. De foregaaende Optrin hos Lise, den Stemning hvori jeg havde fundet Laura, og som, idet den syntes at tyde paa en Mistanke imod mig, gav mig Stof til nye Betragtninger, stormede ind paa mine eensomme Tanker. Den hæftige Forkjølelse, for hvilken jeg havde udsat mig, den hede stærke Punsch, jeg havde nydt, alt Dette tildrog mig en Feber, der allerede den næste Dag gjorde mig det umuligt at være oppe, og inden tre Dages Forløb havde denne Sygdom saaledes forværret sig, at jeg laae i en bestandig Feberphantasi, der kun i enkelte lysle Dieblikke lod mig beholde den fulde Brug af mine Sanser. Dog havde Bevisstheden, selv i mine værste Paroxysmer, ikke ganske forladt mig. Jeg kjendte dem, der omgave mig; især var det mig fuldkommen klart, at Laura var meget bedrøvet for mig, og kun sjelden forlod mit Leie. Jeg saae med Glæde, og vidste, at den omtalte Dør mellem vore Sovestue stod aaben hele Natten. Jeg vidste ogsaa, at Laura, nogle faa Dage efter at jeg var bleven syg, havde været fraværende i et Par Timers Tid, for at besøge sin Tante der var upasselig. Jeg var utaalmaadig derover, og hun lovede kjærligt, ikke mere at forlade mig. Alt Dette var mig fuldkommen tydeligt, som ogsaa at der hver Nat vaagede en Sygevogeter hos mig, men at denne sad i en lille Garderobe ved mit Sovestue, medens een af Pigerne,

Tjeneren, eller undertiden den gamle G., afløste Laura, der altid, trods alle sin Faders og (i mine lyse Dieblikke) mine egne Formaninger, tilbragte en Deel af Natten ved min Seng, eller af og til stod op og kom nogle Dieblikke ind til mig. Min Phantasi var imidlertid bestandig opfyldt med tusinde forunderlige Billeder og Forestillinger, hvoraf de fleeste vare ængstelige og blandede med de Tanker, som i den sidste Tid havde behersket mig. Fremfor Alt gjentog sig den sidste Aftens Scener, min Fredriks Fare, min Forbittrelse mod Lise og min Medynk med hende. Meget foruroligede mig desuden den Tanke, at jeg havde lovet, den næste Dag efter hiin ulykkelige Nat at bringe hende Penge, hvortil hun i sin nærværende Tilstand trængte. Min Sygdom havde forhindret mig i at opfylde dette Løfte, og Urolighed derover havde fra samme Dag af særdeles plaget mig. Jeg forlangte flere Gange at tale med Wilhelm, for at bede ham udrette dette Ørinde for mig, men hver Gang han kom, forvirredes mine Tanker, saa han umulig kunde fatte min Mening.

I næsten fjorten Dage laae jeg saaledes. En Aften var jeg ved mig selv, men følte mig dog meget syg. Min Onkel og Laura vare hos mig. Jeg hørte da min Onkel paa det Indstændigste bede sin Datter om at skaane sin Helbred og unde sig No i denne Nat. Jeg forenede mine Bønner med hans. Tjeneren, som skulde

vaage, var tilstede, Sygevogterken havde indtaget sin sædvanlige Plads, og paa vore Forestillinger begav Laura sig til No. Min Onkel sagde mig med inderlig Kjærlighed Godnat, og jeg faldt ogsaa i et Slags urolig Søvn. Ud paa Natten vaagnede jeg i mine sædvanlige Feberdrømme. Dog saae jeg tydelig Lauras aabne Dør, og at Tjeneren sad og sov. Det forekom mig da, som Døren til Corridoren aabnedes, og vor gamle Huuslæge traadte ind. Han nærmede sig min Seng, tog min Haand, følte min Puls, og sagde: "Jeg holder det for min Pligt at sige Dem, at De ikke kan leve. Hvis Noget ligger Dem paa Hjerte, da skynd Dem at ordne det, thi De har kun faa Dage tilovers." — Derpaa gik han til den Dør, hvorfra han var kommen, og jeg saae med Skræk, at Døden, saaledes som man afbilder den, med sin Knokkelhaand aabnede den for ham udenfra, stak sit Dødningshoved frem, og med et fælt Griin bukkede for ham, og lukkede Døren efter ham, ligesom en Tjener. — Jeg vendte Ansigtet bort, og mødte et Syn af en modsat Natur. Laura kom sagte ud fra sit Sovekammer i sin natlige Dragt, indsvøbt i et stort hvidt Shawl. Jeg rakte Hænderne imod hende; hun kom hen til mig, og satte sig paa Kanten af min Seng. Jeg greb begge hendes Hænder, og sagde: "Den gamle Doctor var her, og sagde mig at jeg kun har faa Dage tilovers, inden jeg skal forlade Dig og Livet." — "Nei!"

udbrød hun: "Her har Ingen været, det er en Drøm."
 — "Modsig mig ikke!" svarede jeg: "Jeg veed det bedre, Døden staaer der udenfor Døren, og venter paa mig..... O græd ikke, min Laura! Gjør mig ikke Livet altfor kjær, nu da jeg maa forlade det! Men lad mig benytte de kostbare Dieblkke; — lad mig lette mit Hjerte, ved at skifte for Dig, min Elskede! — Og Du, løs Du mig den Gaade i Dit Forhold til mig, som Du lovede en Dag at løse mig; Dagene ere forbi for mig; lad mig nu nyde i Døden, hvad jeg aldrig nød i Livet, en fortrolig Samtale med Dig!" — "Tal," sagde Laura skjælvende: "Jeg skal svare som for Guds Ansigt. Han see barmhjertig herved i denne sørgelige Time!" — Med en Beltalenhed, en Kraft, hvorover jeg selv forundrede mig, udviklede jeg nu min hele Skjæbne, fra det Dieblik af, da jeg gjorde Lises Bekjendtskab, til denne Time. Jeg forklarede de Motiver, der havde ledet mine Handlinger, anklagede og undskyldte mig selv. Jeg græd ved at omtale mine Børn, og anbefalede dem til Lauras Kjærlighed og Omsorg. Med Taarer og hæftig Bevægelse hørte hun paa mig. Derpaa sagde hun: "O min Elskede! jeg har længe vidst Dit ulykkelige Forhold til Dine Børns Moder. Jeg kjendte det, inden jeg gav Dig min Haand. I det første Dieblik efter denne Opdagelse var det min Hensigt at bryde vor Forlovelse. Men vort Bryllup var nær forhaanden; min

Fader var saa glad. Frygt for at bedrøve ham holdt mig først tilbage. Jeg overbeviste mig om, at Du umulig kunde finde Din Lykke i hiin Forbindelse. Jeg vidste dog, Du elskede mig. Jeg elskede Dig høiere end mig selv. Jeg frygtede for at forstyrre Din Skjæbne, om jeg traadte tilbage, og besluttede at hellige mit hele Liv til at forsøde Dit. Dog var det mig umuligt at dele Dig med en Anden. Min Samvittighed, min Ærbødighed for Ægteskabets Hellighed modsatte sig en saadan Forening. Jeg besluttede at sige Dig Alt, men min egen Undseelse og den Hæftighed, hvormed Du svarede mig, da Du begyndte at forstaae mig, bandt min Tunge. Jeg gav mine Ord en Bending, som om jeg anvendte paa mig selv hvad jeg fra først af havde meent anderledes, og dette Indfald syntes mig en god Indskydelse, som en Følelse af Delicatesse strax burde have indgivet mig, skjøndt det smertede mig at lade Dig blive i den Tro at Kjærlighed til en Anden fjernede mig fra Dig, thi Gud er mit Vidne, at jeg har elsket Dig, fra jeg var et Barn, og aldrig kan elske nogen Anden. Du er min første, min eneste, min sidste Kjærlighed. Jeg har liidt meget ved den bittere Tanke, at Du dog maaskee var mig utro, at Dit Hjerte maaskee endnu hængte ved Din første Elskede. Naar Du gik ud om Aftenen, tænkte jeg, at Du var hos hende; saa lukkede jeg mig inde, og græd. O

Gud være lovet! nu veed jeg, at Du har været mig tro, og kun har elsket mig." — Hun bøiede sig ned til mig, omfavnede og kysede mig. I hvor salig jeg var i dette Dieblif, vovede jeg dog ikke at modtage hendes Kjærtegn. "Min Laura! vogt Dig!" sagde jeg: "maaskee er min Sygdom smitsom. O Gud! om Du blev syg og døde!" — "Ak!" udbød hun: "hvad kunde jeg ønske høiere end at døe med Dig? Men Du kan ikke døe fra mig. Lev, min Julius! Lev for min stakkels Fader, for mig, for Dine Børn!" — Det forekom mig nu, at mine to kjære Drenges stode ved min Seng; at Laura løstede dem op til mig, og lagde mig een i hver Arm. I det Samme udfoldede hun to store, hvide Binger, som hun, idet hun bøiede sig over mig, udbredte over mig og Børnene, og hendes Hoved omgaves af en Glorie, for hvis Straaler jeg maatte luffe mine matte Pine; men fra de hvide Binger udgik en Kjærlighed, lig den, som Lusten og Havet udaandede paa hiin varme Sommeraften, da jeg, efter sex Aars Forløb, første Gang gjensaae hende. Min Feberhede forsvandt, en Duft omgav mig, som syntes at gyde nyt Liv i mine Aarer, og en sød balsamisk Søvn ned-sænkte sin Balmue over mig. Jeg vaagnede først langt ud paa den næste Formiddag. Jeg var fuldkommen ved mig selv, og følte intet Spøer af Sygdom, uden en Næthed, der slet ikke var ubehagelig. Laura og min

Onkel, ogsaa den gamle G., stode ved min Seng. Vor gamle Læge sad, og holdt min Haaud. Han sølte min Puls, ligesom mit natlige Syn havde viist mig ham. "Der er slet ingen Feber mere," sagde han: "Nu er al Fare forbi." Ved disse hans Ord gav Laura et Glædesfrig, og kastede sig med frembrydende Taarer i Lægens Arme, der selv meget rørt syntes at dele de Omstaaendes Henrykkelse. Den forrige Nats Begivenheder stode strax for mig. "Var det en Feberdrøm?" sagde jeg ved mig selv: "Nei, det var alt for levende. Var De her inat, Hr. Doctor?" spurgte jeg. Lægen benægtede det. "Jeg maa da vel have drømt det," vedblev jeg: "Jeg synes, De var her, og sagde til mig, at jeg kun havde faa Dage tilovers." — "Vor Herre bevares!" svarede han: "Begaær jeg saadanne Dumheder i mine Patienters Drømme? Nei saa bedrøvelige Tanker have været langt fra mig. De har jo rigtignok været meget syg, men jeg har dog bestandig havt godt Haab, og Gud skee Lov! det har ikke beskæmmet mig." — "Var Du heller ikke hos mig inat, kjære Laura?" spurgte jeg. "Det vil jeg ikke haabe," udbrød min Onkel: "Laura lovede mig at holde sig rolig, og hvile inat." — Hun svarede: "Jeg har ogsaa hvilet inat, og saa sødt, som aldrig før." — Det var da Altsammen en Drøm, tænkte jeg; og da jeg ogsaa ved nærmere Eftertanke overveiede det

meget Phantastiske: Knoffelmanden, Lauras Binger, mine Børns Nærværelse, og deslige, som havde blandet sig i disse Forestillinger, saa indsaae jeg, at det Hele var een af de mange Feber-Phantasier, som i denne Sygdom havde beskæftiget mig. Desuagtet gjentog jeg i mine Tanker med en usigelig Nydelse min Scene med Laura. "En Drøm," tænkte jeg, "indeholder jo mangen Gang den Virkelighed, som vi med vaagne Sandser forgjæves søge. Lauras Forhold imod mig kan godt forklares paa denne Maade, der aldrig tilforn er falden mig ind. Jeg vil holde mig til denne Forklaring." — Og virkelig denne Feberdrøm indgjød mig nyt Mod, og medvirkede betydeligt til den Hurtighed, hvormed jeg gjenvandt min fuldkomne Sundhed.

Jugen Tid er saa behagelig, som en Reconvalescens under lykkelige Omgivelser. Det er, ligesom om Livet, der var ifærd med at forlade os, vendte tilbage, som en Elsket efter en Forsoning, for med fordoblet Fortryllelse at lade os føle sit Værd. Under denne lykkelige Periode gjorde Laura Alt for at fordrive mig Tiden paa en behagelig Maade. Hun læste for mig, spillede paa Guitar og sang mine Yndlingsfange. Hendes hele Væsen var besjælet af saamegen Glæde, saamegen Kjærlighed, at jeg velsignede den Sygdom, der bragte mig en saa lykkelig Tid.

Uagtet min Tilstand hver Dag blev bedre, var Laura ikke at bevæge til at tage Deel i mindste Adspredelse. Den eneste lille Forandring, hun undte sig selv, var den: at hun ofte mod Aften tilbragte et Par Timers Tid hos sin Tante, der boede kun to Huse fra vort, medens hun tillige besøgte sin Amme, for hvem hun bar stor Godhed.

Samme Dag jeg havde faaet min Fornufts Brug tilbage, lod jeg Wilhelm komme til mig, og bad ham gaae til Lise med en Guld Penge, som han selv maatte udtage af mine Gjemmer. Han kom snart igjen, og sagde mig, at Lise havde modtaget Pengene, men tilføjet, at hun aldeles ikke havde været i nogen Forlegenhed, da hendes Brodersøn, en Sømand, som var kommen tilbage fra en lang Reise, havde forsynet hende rigeligt med hvad hun behøvede. Det forekom mig, som han bragte mig dette Bud med en kjendelig Forlegenhed. Jeg blev bange for, at der var tilstødt mine Børn noget Ondt, som han vilde skjule for mig. Men da jeg yttrede dette for ham, svarede han: "Hvor kan Du falde paa Sligt? Nei tvertimod, Børnene blomstre som Roser, men Moderen er meget svag. Dersom jeg forresten seer forlegen ud, som Du siger, saa er det kun en toset Undseelse over at møde Din Kone, naar jeg kommer fra at have gaaet et saadant Grinde for Dig."

Saa snart jeg havde Lægens Tilladelse til at gaae ud, var min første Gang til mine Børn, der med Jubel modtogte mig. Jeg fandt Lise meget svag. Hun sad mat og bleg i Sophaen, men var langt mildere, end hun pleiede. — Hun sagde: "Naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest. Vi kunde ikke begribe, hvor Du var bleven af. Men tre Dage efter at Du sidst var her, saa sendte Vorherre min Brodersøn Henrik, som er tredje Styrmand, og har faret paa de lange Reiser siden han var ganske lille. — Han kom nu saa kjærligt og saa godt, og gav mig Penge og sørgede for mig paa alle Maader. Han sagde mig at Du laae syg, det havde han hørt af sin Capitain. Derpaa gjorde han igjen en lille Reise, og vi saae ham ikke i tre Uger. Men nu er han igjen vendt tilbage, og kommer her af og til om Aftenen. Han bringer mig mange rare Ting til min Bedergvægelse, og har al Omsorg for mig, hvilket kommer godt tilpas, da Madamen derinde er paa nogen Tid reist til Syen, til sin Søster. Men Henrik er min Trøst og ogsaa Børnenes. Mod dem er han saa god. Og det er en Dreng som kunde være Præst! Han læser Guds Ord for mig, og taler for sig, som en Engel." — Jeg takkede i mit Hjerte den velvillige, ærlige Sømand, og bad Lise om at gjøre mig bekendt med ham, hvilket hun lovede.

En Maanedstid gif saaledes hen hvort jeg vel bemærkede, at Lise blev bestandig svagere, og ofte maatte holde Sengen, men jeg formodede dog ikke nogen nær forestaaende Fare, da hun spiste og drak med Appetit, ja endog var langt muntre og meget blidere end før. Engang sagde hun til mig: "Min Brodersøn var her iafstet, og vi kom til at tale om Dig og den megen Uret, jeg syntes, Du havde gjort mig; men saa tog han Dig ivrigt i Forsvar, og sagde, at det var mig som havde Uret imod Dig, og at han i Dit Sted ikke vilde holdt det ud. Saa forklarede han det nu for mig med saadanne deilige Ord, at man ikke skulde troe, de kunde ligge den unge Dreng paa Tungen. Jeg kan vel ikke saa ganske fatte det, men ifald jeg har gjort Uret imod Dig, saa beder jeg Gud og Dig om Forladelse." — Disse Ord bevægede mig meget. Den gode Sømand havde jeg imidlertid ikke endnu kunnet træffe, thi i Almindelighed besøgte jeg Lise om Formiddagen, deels fordi hun da befandt sig bedst, deels fordi det hændte sig, at min Onkel og jeg i denne Tid vare meget beskæftigede med en høist interessant Proces, der gjorde bestandige Sammenkomster nødvendige med flere Personer, hvis Forretninger bedst tillode disse at samles om Eftermiddagen og Aftenen.

En Gang kom en Mand for at tale med mig i denne Anledning, ligesom min Familie og jeg vare staaede

fra Middagsbordet. Jeg bad ham træde ind i et Cabinet ved Siden af Daligstuen, hvortil Døren stod aaben. Der blev imidlertid serveret Caffé. Laura og Wilhelm S. sadde ved Caffébordet. Min Onkel traadte ind til den Fremmede og mig. Jeg sad just saaledes at jeg i et Speil kunde see dem, som opholdt sig i den anden Stue, og med Forbauselse bemærkede jeg, at Wilhelm med en vis Forsigtighed fremtog en Billet, som han leverede Laura, idet han, mod al Sædvane, kysede hendes Hænder til Afsked. Laura, som nu var ene, aabnede Sæddelen, læste den, og medens hun holdt den i sine foldede Hænder, hensank hun i dybe Tanker. Derpaa sprang hun pludselig op, saae ind ad den aabne Dør til mig, betydede mig ved Tegn, at hun gik ind til sin Tante, og forlod Bærelset.

I det første Dieblik tabte jeg Sands og Samling ved dette Syn, og min Onkels og hans Clients Tale til mig susede for mine Øren, uden at naae mine Tanker. Men en bedre Stemme vaagnede efterhaanden i mit Bryst. "Nei!" tænkte jeg: "Det være hvad det vil, saa er hun uskyldig. Jeg vil holde fast paa min Tro om hendes høie Værd. Intet er vissere end dette. Men spørge hende ærligt og frit, naar hun kommer hjem, det vil jeg."

Den Fremmede gik, og ligesom for at flye alle onde Tanker, gik jeg ind paa Comptoiret, og satte mig med

Giver til at arbejde i den omtalte Sag. Det Comptoir, hvori jeg arbejdede, var et lidet Bærelse ved Siden af det større, i hvilket G. og endnu en Medhjælper pleiede at befinde dem. I dette Øjeblik var der Ingen. Med Et blev jeg forstyrret af en hæstg Ordverling i det ydre Comptoir. Jeg kjendte min Onkels Stemme, der syntes kvalt af Brede, medens den gamle G. hønlige tilraabte ham: "Kjæreste Hr. Principal! kom til Dem selv! For Guds Skyld, for min Skyld, ti stille! Skal jeg forbande mig selv for min Fortrolighed til Dem? Hun er falden; men De er Fader, led hende tilbage paa rette Wei, og staa Hr. Julius; tænk paa, at han nylig har været saa syg!" — Han holdt min Onkel tilbage med sine svage Kræfter, da jeg hastig traadte frem, og spurgte forsærdet, hvad alt dette betydede? — Min Onkel kastede sig med rasende Hæstighed om min Hals, og raabte med blege skjælvende Læber: "Tilgiv mig, min Søn! jeg har draget Dig med i min Ulykke; jeg har bundet Dig til min falske Hustrues Datter. Du er forraadt, som jeg var det!" — Mine Knæ skjælvende, jeg maatte sætte mig ned. — "Hvoraf veed De" var Alt hvad jeg kunde fremstamme. — Den gamle G. nærmede sig mig, krumbsøiet med foldede Hænder, som han rakte imod mig. "Min kjære, kjære Julius!" sagde han halv sagte: "Det er min Kjærlighed til Dem, min Sorg over at De blev bedragen, som bevægede mig til at opdage for

Hr. B." "Ja!" raabte min Onkel: "vor ærlige G. har udspejdet, at Laura, hvergang hun foregiver at have været hos sin Tante, blot gaaer ind i hendes Huus, men kommer strax ud igjen, klædt i Mandfolkesklæder, og gaaer alene i Tusmørket, Gud veed, hvorhen; derpaa kommer hun uilsærdig tilbage, klæder sig om hos Tanten eller Ammen, jeg veed ikke, hos hvilken, og kommer saa hjem, som om Ginet var passeret. Forbandet være hele det letsærdige, falske, troløse Køn! Ikke Een iblandt dem er reen! ikke Een!" — Han sprang op, og raabte: "Følg mig, min Søn!" — "Hvorhen?" spurgte jeg, neppe mig selv mægtig. — "Ind til Frue B.," svarede han: "Derfom vi vilde taale en saadan Fornærmelse, da fortjente vi den. Kom med, eller jeg gaaer ene."

Jeg fulgte, mechanic, kunde jeg sige, thi Alting løb rundt med mig, jeg kunde ikke samle mine Tanker. — Frue B. var ene, hun forbausedes ved at see vor Tilstand, over at høre min Onkels hæftige Spørgsmaal og Anklage. Med en imponant Rolighed svarede hun: "Hvor Laura er, veed jeg ikke, men hun være hvor hun vil, saa er hun paa Grens og Pligtens Bei. Gaa og udspejd hendes Hemmelighed; derom beder jeg Dem Vegge! Lad enhver Skygge forsvinde, thi hendes Handlinger vil taale Lyset, derom er jeg overbevist, og det burde hendes Mand og Fader ogsaa være." Disse Ord

berørte en sympathetisk Zone i mit Hjerte. Jeg greb Frue W's Haand, kysede den, og sagde: "Min bedste Tante! De bringer mig til mig selv. Ja jeg vil troe paa Lauras Uskyldighed." — "Jeg ikke!" raabte min Onkel: "Jeg kjender det Blod, som flyder i hendes Aarer. Hvem saae mere uskyldig ud end Deres Søster?" — "Ak, lad de Døde hvile," svarede Frue W., og forlod Bærelset. — "Lys vil jeg have," raabte min Onkel, og fløi ned til Ammens Bærelser i Kjælderen. Jeg fulgte. Konen var ude, men hendes Datter, en ung Pige, blev meget forskrækket ved min Onkels Tiltale, aabnede et lille Kammer, og sagde; "Der ligger jo Fruens Klæder; jeg har ikke rørt dem." — "Og i hvilke Klæder er hun da gaaet ud? Og hvor er hun gaaet hen?" — "Hun gif i de Mandsklæder, hun pleier at gaae i," sagde Pigen grædende. — "Men hvor er hun?" — "freg min Onkel, ganske rasende: "sig det, eller jeg dreier Halsen om paa Dig." — "Gud være os naadig!" raabte Pigen: "hverken min Moder eller Nogen veed, hvor hun gaaer hen, uden maaskee den Herre, som første Gang gif og ventede paa hende her udenfor." — "Den Herre?" udbrød min Onkel: "hvem var det?" — "Det var Lieutenant S.," sagde hun ganske ubekymret: "De kjender ham jo nok." — Nu blev det sort for mine Dine, og jeg veed næsten ikke mere hvad der skeete, sørend vi stode ved Vilhelms Dør. Han sad ganske rolig og læste.

Min Onkel, næsten aandeløs af Harm og Anstrengelse, krævede sin Datter af hans Haand, og paastod, at hun var hos ham. Wilhelm saae ud, som han tabte Næse og Mund. Jeg sagde Intet; jeg var som bedøvet, og stod maalløs, som en Støtte. Wilhelm saae paa mig med et Slags Forfærdelse og Medlidenhed. Han gjorde nogle Spørgsmaal. Derpaa sagde han langsomt: "I Mandsklæder? Alene?.... Her er hun ikke, men følg med mig, saa troer jeg at kunne vise Dem hvor hun er."

Disse Ord sagde han med en bevæget Stemme. Vi gik alle Tre uden at verle et Ord, og toge Veien ad Christianshavn. En Anelse greb mig, i det jeg gik over Knippelsbro, hvor den klare Maane speilede sig i Vandet. Det var, som om dens Lys tændte et Lys i min Sjæl, som blev klarere og klarere, jo mere vi nærmede os Lises Bolig. Vi stode nu ved Døren. Wilhelm vilde ringe. Jeg greb hans Arm. "Lad være!" sagde jeg: "Til denne Dør bærer jeg en Nøgle hos mig." — Min Onkel studsede. Dog fulgte han os ind i Huset. — "Vi maae gaae sagte," sagde Wilhelm: "Her er en Syg." Vi listede os op ad Trappen, og traadte ubemærkede ind i Stuen. Den var ganske mørk, men fik et svagt Lys fra Lises Soveværelse, hvortil Døren stod aaben. Vort første Diekast viiste os, hvad jeg alt havde gjættet: Laura, klædt som en ung Sømand,

i en blaa Trøje, med et broget Silketørklæde, løselig slængt over den hvide Hals, og med en guul Straahat, som kun halvt skjulede de dunkle Lokker, sad midt i det oplyste Bærelse ved Bordet, og læste høit for den blege Syge, der laae i Sengen med foldede Hænder. Min Johannes sad paa hendes Skjød, med sit Hoved lænet til hendes Skulder, som om han sov. Ved hendes anden Side stod min Fredrik, tæt klyngende sig til hende, med sin Arm om hendes Hals, og sine Dine fæstede paa hendes Læber, som om han vilde sluges hvert Ord. Vi stode ganske stille, næsten uden at turde drage Aande, og hørte hende læse Følgende: "Og de gif ind i Graven, og saae et-ungt Menneſke ſidde ved den høire Side i et langt, hvidt Klædebon, og de forſærdedes. Men han ſagde til dem: Forſærdes ikke! Hvi lede I efter den Levende blandt de Døde? Han er opſtanden, han er ikke her. See, der er Stedet hvor de lagde ham." En Følelse af ſtille Andagt greb os uvilkaarligt. Min Onkel foldede ſine Hænder. Wilhelm ſagde ſagte: "Det er Opſtandens Evangelium, ſom hun læſer for den Døende." — Taarerne randt mig ned ad Kinderne. — Jeg troede at ſee det himmeſke Sendebud i Skikkelse af en ung Mand ſidde i Graven, og forkynde Udødelighedens Trøſt. Den Syge havde lukket Dinene, og var falden i en ſagte Søvn. Laura taug. Min Fredrik klyngede ſig faſtere op til hende, og ſagde: "Opſtanden! Sætter Hen-

rik, sagde Du opstanden? Kan vi opstaae efter Døden?" — Hun saae fjærligt paa ham, og svarede: "Vi haabe der." — "Troer Du det?" vedblev han, og saae hende trofskyldig ind i Dinene. — "Ja jeg troer det," svarede hun med en Stemme, hvis stille skjønne Begjæring intet Ord kan udtrykke. — Hendes Fader blev saa henreven af dette Udtryk, at han uvilkaarligen udbrød: "Ja! Du har Ret til at troe det." Laura foer sammen. — Fredrik kom løbende ind, og raabte til hende: "Her er Fader!" Hun reiste sig langsomt, lagde den lille sovende Johannes paa hans Seng, og kom ind til os. Min Onkel greb hende i sine Arme; jeg kastede mig maalsløs for hendes Fødder. "Det er Fætter Henrik," sagde Fredrik forundret. Hun rakte mig fjærligt Haanden og hviskede: "For Alting, staa op, og sig intet Ord." Jeg kastede et Blik ind i Sovekamret. "Er her nogen Fremmed?" spurgte jeg. — Hun førte mig ind i Kammeret, pegede mod Lises Seng og hviskede sagte: "Ja en høitidelig, alvorlig Fremmed, hvem vi alle engang ville lære at kjende." — I det Samme udtog hun af sin Vest en Billet, som hun neppe havde lagt i min Haand, før jeg strax begreb, at det var den, som Wilhelm havde leveret hende. Den var med Udskrift til ham, og lød, som følger: "Efter Din Begjæring lader jeg Dig herved vide, at min omtalte Patient:

inde paa Christianshavn neppe vil overleve den næste Nat. Din hengivne Broder."

Laura tog min Haand, førte mig hen for Lises Seng, og forlod mig, som for at hente Noget. — Jeg stod taus, og betragtede dette allerede af Dødens Haand berørte Ansigt, engang en Gjenstand for min Beundring og Æmhed, siden for min Modbydelighed. Nu var det blegt og roligt, og erindrede mig om hine tidligere Fællelser. "Tilgiv mig!" hviskede jeg sagte: "tilgiv mig min Bildfarelse! Jeg meente det godt!" — Jeg tog hendes Haand. — Hun slog Dinene op, og sagde: "Godnat! lad mig sove i Fred!" — Laura var imidlertid kommen tilbage. Hun bød den Syge et Bæger. Lise drak nogle Draaber, trykkede, idet hun berørte Bægeret, Lauras Haand, og sagde: "Gud signe Dig!" Derpaa lukkede hun Dinene, og faldt tilbage i sin Dvale. — Jeg fulgte Laura hen til Vinduet, og sagde med sagte Røst: "Min Laura, jeg staaer for Dig som en Synder. Lov mig, ikke at dømme mig uhørt, men tillad, at jeg under fire Dine maa bekjende Alting for Dig. Maaskee vil Du da undskyldte og tilgive mig." — "Kjære Julius!" svarede hun: "Det har Du gjort! Erindrer Du ikke vor Samtale den Nat, Du var saa syg?" — "O Gud!" udbrød jeg: "Hiint lykkelige Dieblik, var det da ikke et Spil af min Phantaste? Har virkelig en saa velgjørende Sandhed blandet sig i min

Feberdrøm? De søde Ord, som lode fra Dine Læber" "Kom fra mit inderste Hjerte," sagde Laura, afbrydende mig: "Men Intet mere herom i dette Dieblik! Imorgen sees vi. Tillad mig at blive her i Nat!" — "Hvorledes?" udbrod jeg: "Du vil blive her alene?" — "Nei," svarede hun: "Pigen vaager tillige med mig." — Forgjæves bad jeg om at maatte gjøre hende Selskab. Hun erindrede mig om min nylig overstandne Sygdom, og bad mig med saa megen Omhed om at skaane min Helbred, at jeg maatte give efter. Jeg gif endnu et Dieblik hen for Lises Seng. "Far hen i Fred!" hvistede jeg, og forlod Kammeret. I den forreste Stue sad min Onkel med Fredrik paa sit Knæ. "Jeg er Din Bedstefader," sagde han til Drengen: "Du skal komme hjem til mig. Vi skal lege sammen." —

Vi sagde nu Laura Godnat, og sjernede os. Min Onkel gav strax en nyt Beviis paa sin indre Sjæleglæde, ved at give Pigen, der lyste os ned, saa store Drikkepenge, at hun tabte Lyset af Forundring. Paa Hjemveien gav han Almisse til alle de Fattige, vi traf paa vor vei. Forresten talte han intet Ord, og vi Andre heller ikke. Da vi kom til et Sted, hvor Vilhelms vei skilte sig fra vor, vilde han forlade os, men min Onkel forhindrede det, og bad ham følge hjem med os. — "I den bedste Vin fra min Kjaelder," sagde han, "ville vi drikke min Datters Skaal med hinanden." — Den

gamle G. kom med en ængstelig Mine ud mod os, saa snart vi vare traadte ind i Porten; men neppe saae han min Onkels Ansigt, førend ogsaa hans Mine opklaredes. "Giv mig Haanden, gamle trofaste Ven," raabte min Onkel, "og hjælp mig at helligholde en lille Fest til min herlige Datters Ære." — Han kaldte paa sin Tjener, der havde erhvervet sig et eget Talent til at udrette Alting efter sin Herres Ønsker, og meget snart var et festligt lille Bord dækket, og en nydelig Anretning bragt tilveie.

Da nu min Onkel, Wilhelm, den gamle G. og jeg sad sammen ved Desferten, og den ypperlige Vin havde aabnet vore Hjerter, spurgte jeg Wilhelm, hvoraf han vidste, at Laura var hos Lise? — "Det synes virkelig," sagde jeg smilende, "som om Du var min Kones Fortrolige." — "Saamænd," svarede han: "En Confidents utaknemmelige Rolle har jeg rigtig spillet her i Huset. Baade Mand og Kone have ladet mig gaae deres Ærinde, uden at være mig meget hengivne for min Umage. Ogsaa maa jeg tilstaae, at jeg just ikke staaer med Palmer i Hænderne ved denne Leilighed." Paa vore indstændige Bønner tog han Ordet og sagde:

"Hvad jeg har at fortælle, begynder med et Slags Skriftemaal: Du veed selv, Julius, og Du veed det af min egen Mund, at jeg elskede Din forlovede Brud, og fandt det affhyeligt, at hun skulde binde sin Skjæbne

til Din, uden at vide den Forbindelse, hvori Du levede med en Anden. I min Fortvivlelse herover, havde jeg, uden dog egentlig at have nogen Plan, en Samtale med Laura, hvori jeg halvveis tilstod hende min Kjærlighed, og i det Anfald af Skinsyge, som hendes Ord ved denne Leilighed opvakte hos mig, fortalte jeg hende Din Ungdoms Historie, som Ingen kjendte bedre end jeg, der allerede dengang var Din Fortrolige. Men neppe var denne Beretning undsluppen mine Læber, før jeg inderlig fortrød hvad jeg havde gjort, thi Synet af Lauras Smerte derover hævnede i dette Dieblik den Synd jeg havde begaaet mod min Ungdomsven. Et Par Dage efter sagde hun til mig at hun med egne Dine vilde see Dine Børn og deres Moder. Jeg forestillede hende, hvilket Optrin et Besøg af hende vilde forvolde i Lises Tilflugtssted, hvilket Indtryk en saadan Begivenhed vilde gjøre paa Dig. Hun svarede, at hun naturligviis vilde være ukjendt. ””Vi have her i Huset,”” sagde hun, ””en Sømandsdragt, som min Fætter i sin Opvært har brugt paa en Masquerade. Den kan jeg let forskaffe mig ganske ubemærket.”” En hemmelig Gang med Laura var alt for piquant for mig, til at jeg skulde forsømme en saadan Leilighed. Vi aftalte altsaa det Fornødne, og næste Aften fulgte jeg hende i hendes Forflødning ud til Lise, hos hvem jeg udgav mig for en yngre Læge, som min Broder, der

havde Forfald, sendte i sit Sted, og bad om Undskyldning, fordi en ung Sømand, der skulde vise mig til en anden Syg, var fulgt mig derind. Mit gamle Bekjendskab til Lise havde været flygtigt, og saa mange Aar vare henrundne, siden vi saae hinanden, at jeg stolede paa at hun ikke vilde gjenkjende mig. Dette var ogsaa Tilfældet. Hun antog mig for den, jeg udgav mig for, men modtog mig med en Strøm af Skjældsord paa min Broders Begne, der havde fortørnet hende med Noget, jeg veed ikke hvad. Laura stod halv frygtssom, halv forundret ved dette Optin. Hun gik hen til Børnene, omfavnede dem, og jeg saae at hun tørrede sine Øine. Da Lise endelig havde udraset, nærmede hun sig til hende, og indledede en Samtale. Laura gjorde hende adskillige Spørgsmaal om hendes Befindende, og spurgte, om hun slet ingen Paarørende havde. Jeg lagde den Gang ikke synderlig Mærke til denne Samtale, med siden erindrede jeg at Lise fortalte hende, at hun i Jylland havde en Broder, hvis Søn var Søfarende, og at denne Sidste for syv Aar siden, som en tiars Dreng, havde besøgt hende her i Kjøbenhavn; siden havde hun ikke seet ham. Jeg husker ogsaa nu, at denne Brodersøns Navn blev nævnet. — Paa Hjemveien sagde Laura: ””Det er dog ganske umuligt, at Julius B. kan finde sin Lykke i denne Forbindelse.”” — ””Sin Lykke?”” svarede jeg: ””Nei tvertimod, jeg

veed vidst, at han er meget ulykkelig derover, men desuagtet forbliver han dog i den.” — ”Af Godhed,” svarede hun: ”af Pligt, af Kjærlighed til sine Børn.” Hun sagde intet Ord mere, og jeg bemærkede, at hun hele Veien hjem var meget adspredt. — Faa Dage efter blev hun Din Kone, og ikke med mindste Tegn, mindre med Ord, berørte hun nogensinde den omtalte Sag. — Rigtignok fristede den Onde mig et Par Gange til at staae paa denne Streng, men hun straffede min Udelicatesse med sin Unaade, og allerede for lang Tid siden var følgelig alt det Foresaldne glemt. Men da jeg i Din Sygdom gif et Grinde til Lise, frapperede det mig hvad hun fortalte om den unge Sømand, og det falde mig ind, at denne velgjørende Brodersøn hverken var mere eller mindre end den unge Frue B. Hvis jeg derfor — som Du paaastod — saae forlegen ud ved denne Leilighed, saa var det, fordi denne Idee beskæftigede mig. Jeg styrkedes endnu mere deri for et Par Dage siden, da Din Kone sagde til mig: ”Jeg veed, at den Person som vi engang besøgte sammen, er meget slet, jeg troer vist, at hendes Endeligt er nær. Viis mig den Tjeneste at spørge Deres Broder, som er hendes Læge, hvad hans Mening er om hendes Tilstand.” — Den forlangte Underretning bragte jeg hende endnu idag, og da jeg saae Dem, Hr. B., og min Ven Julius komme op til mig i en saadan Sindsforfatning,

som den hvori de begge befandt dem, begreb jeg Sammenhængen, og tog ikke i Betænkning at forraade en Hemmelighed, som maatte gjøre Dem ligesaa lykkelige, som deres Mistanke gjorde Dem ullykkelige.”

Vi takkede ham begge for hans Meddelelse. — Min Onkel sagde: ”Aldrig glemmer jeg det Syn, De viste os.” — ”Jeg ikke heller,” svarede Wilhelm: ”Naar man staaer for saadan en Engel af et Fruentimmer, saa maa En, som jeg, vel gaae hen i en Krog, staae sig for Brystet, og sige: Gud være mig Synder naadig!”

Den næste Morgen berettede Tjenestefolkene, at Fruen først ved Daggry var kommen hjem med to smaa Dreng, til hvilke hun havde ladet rede Seng i sit Sovestue, hvor de endnu sov, og at hun ogsaa selv havde lagt sig til No. — Jeg drev omkring i et Par Timers Tid, og talte Minuterne, indtil jeg endelig hørte, at hun var opstaaet. Jeg ilte nu ind i hendes Bærelse. Hun sad i en Lænestol med begge mine Børn paa Skjød, et paa hvert Knæ. Det store hvide Shawl, som hun hiin Nat havde baaret, hang ned paa hver Side, som to Binger, under hvilke Børnene tittede frem. Mit Febersyn gjentog sig i Virkeligheden. Jeg kastede mig for hendes Fødder og udbrød: ”O min Laura! Hiin Drøm var Virkelighed. Den vilste mig Dig, som en Engel; det er Du. Udbred

Den magiske Nøgle.

Die Logik ist die Wissenschaft von den Gesetzen des Denkens. Sie untersucht die Formen der Begriffe, die Gesetze der Schlussfolgerungen und die Methoden der Erkenntnis. In der Logik werden die Grundgesetze der Vernunft aufgestellt, die für alle wissenschaftlichen Disziplinen gültig sind. Die Logik ist die Basis aller Wissenschaften, denn ohne sie wäre jede Erkenntnis unmöglich. Sie lehrt uns, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen. Die Logik ist die Kunst, die Gesetze der Vernunft zu verstehen und anzuwenden. Sie ist die Grundlage der Philosophie, der Mathematik und der Naturwissenschaften. Die Logik ist die Wissenschaft, die uns lehrt, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen. Sie ist die Grundlage aller Wissenschaften, denn ohne sie wäre jede Erkenntnis unmöglich. Sie lehrt uns, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen.

Die allgemeine Logik

Die allgemeine Logik ist die Wissenschaft von den Gesetzen des Denkens. Sie untersucht die Formen der Begriffe, die Gesetze der Schlussfolgerungen und die Methoden der Erkenntnis. In der Logik werden die Grundgesetze der Vernunft aufgestellt, die für alle wissenschaftlichen Disziplinen gültig sind. Die Logik ist die Basis aller Wissenschaften, denn ohne sie wäre jede Erkenntnis unmöglich. Sie lehrt uns, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen. Die Logik ist die Kunst, die Gesetze der Vernunft zu verstehen und anzuwenden. Sie ist die Grundlage der Philosophie, der Mathematik und der Naturwissenschaften. Die Logik ist die Wissenschaft, die uns lehrt, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen. Sie ist die Grundlage aller Wissenschaften, denn ohne sie wäre jede Erkenntnis unmöglich. Sie lehrt uns, wie wir denken sollen, um zu Wahrheit zu gelangen.

Det er en almindelig Mening, at phantastiske, vidunderlige Sagn og Troen paa disse ikke have deres Hjem paa det flade Land. Imidlertid mener jeg at intet Land er saa fladt, at jo enhver af dets Indbyggere skulde mere eller mindre have oplevet noget, som erindrede ham om det Gnistan, hvori Barnet saa gjerne lever, og som Manden aldrig saa ganske glemmer, at han jo med Interesse lytter til Fortællingen om Tildragelser, der spille i et saa dobbelt Lys, at vi ikke vide at forklare os, om de ere Frugter af et Træ, hvis Rødder naae til hiint ubekjendte Land, eller om de ere opvoredede af den Jord, som vi pløie i vort Ansigts Sved. — Til en Begivenhed af denne forunderlige Natur har jeg selv været — saa godt som — Dienviidne, for lidt mindre end et Decennium siden.

Da jeg havde fuldendt mine Studeringer ved Kjøbenhavn's Universitet, beboede jeg i eet af Byens meest affides Quarterer et lidet Local, som jeg havde leiet i Forening med en anden Student, med hvem jeg under

vor academiske Løbebane havde sluttet et inderligt Bendskab, saa inderligt, at jeg ikke kunde være tilfreds uden hans daglige Omgang. Jeg er vis paa at Ingen, som har kjendt Rudolph N., har forundret sig derover; tvertimod veed jeg, at vore fælleds Bekjendte og Medstuderende stedse misundte mig det Fortrin, jeg nød i hans Gunst, da Alle medrette erkjendte i ham et af Natur og Opdragelse sjeldent udstyret og forædlet Menneske. Vi vare begge fra Jylland, begge Præstesønner, havde begge taget vor Attestats og skulde nu tænke paa at søge Embede. Af forskjellige Grunde hastede vi ikke dermed, men ernærede os ved Informationer, ikke rigeligen, men ganske anstændigt. Magtet vi boede sammen, saaes vi sjelden førend sildig om Aftenen, da den først Hjemkomne aldrig gik tilfængs, førend den Anden var kommen hjem, og da pleiede vi paa begge Sider at meddele hinanden, hvad vi i vore forskjellige Aftencirkler havde oplevet eller bemærket. Det Sted, vi som oftest besøgte i hinandens Selskab, var Skuespilhuset. Af alle Hovedstadens Forslystelser var denne os den kjæreste, ja saa kjær at vi mangengang sparede af virkelige Fornødenheder for at kunne tilfredsstille denne aandelige Nydelse. Aldrig følte vi os saaledes oprømte, som naar vi Arm i Arm forlode dette vort Yndlingssted, og især var da Rudolph i en saa begeistret Stemning, at jeg altid ansaae de natlige Timer (thi det meste af Natten gik gjerne hen derved),

som vi saaledes tilbragte i fortrolig Samtale, for de skjønne i mit Liv. Jeg har aldrig kjendt et Menneske, der havde den Gave til levende at fremstille Personer og Situationer, som han. Hans Inderbildningskraft, hans dybe Følelse henreve den forbausede Tilhører, og man syntes selv at opleve alt hvad han skildrede med uudsømmelig Beltalenhed. Særlig rørende var den Hjertelighed, hvormed denne unge Mand, der i alle Selskaber var saa søgt og afgjort, hængte ved det simple, landlige Fædre hjem. Det er altid interessant at høre Mennesker tale om de Indtryk, der have gjort Epoche i deres Liv. Enhver, som blot er sig slige Indtryk bevidst, kan altid være sikker paa at finde deeltagende Tilhørere, naar han klart og ukunstlet fortæller dem. Hvor begjærligt maatte da jeg ikke lytte til Rudolphs livfulde Skildringer af det der var hans Hjerter nærmest? — Hans Selvbevidsthed, sagde han, var først vaagnet ved den Smerte, han som en syvaarig Dreng havde følt ved sin Moders Død, samme Dag hun havde bragt hans eneste Søster til Verden; og hans bedre Jeg var først vaagnet ved den Glæde han havde følt, da denne samme Søster for to Aar siden var kommen tilbage til sin Faders Hus, som hun ikke havde betraadt siden sin spæde Barndom, da hun var opdragen i Altona hos sin Fæder, og først efter dennes Død var kommen tilbage til sin Fæder, just medens Rudolph i Sommerferien var

reist hjem i et Besøg. — Intet kunde være mere henrivende end hans Beskrivelse af denne unge Pauline og hendes Indtrædelse i det fædrene Huus, af hendes Skjønhed og Gratie, der opvakte selv den ærværdige Faders Beundring; hendes lidt fremmede Udtale, den smagfulde Sørgebragt, ligeledes efter et fremmed Tilsnit, den barnlige Glæde over at omfavne sine Nærmeste, dæmpet af den friske Sorg over den moderlige Venindes Død, alt dette udgjorde et yndigt Billede. "O!" sagde han: "om Du havde seet hende græde! og om Du havde seet hende smile! intet Menneſke smiler eller græder som hun! Naar hun smiler, da er hendes Ansigt saa skalkagtigt skjønt, de yndigste Smilehuller danne sig om hendes Rosenmund, og naar hun græder, da fortrækker hun ikke Ansigtet som andre Menneſker, nei, en ubeskrivelig Bæmodighed bevæger sig om hendes Mund, og store Tæarer udvælde stille af hendes store Dine. Intet Menneſke: hjerte er en saadan Klippe, at det kunde staae urørt mod denne Strøm. Intet Physiognomie er saa udtryksfuldt, ingen Sjæl saa bevægelig som hendes; hver dyb eller skjøn Følelse eller Tanke forstaaer hun strax, hver reen Tone, den være nok saa sagte, finder strax en sympathetisk Gjenklang i hendes Bryst."

Naar Rudolph saaledes talede, kunde jeg dog ikke tilbageholde det tause Dnske: "Gid denne Dige ikke var hans Søster. Hvor vil han nogensinde finde en Brud

der fortryller ham som hun?" Det varede desværre ikke længe førend en uheldig Omstændighed retfærdiggjorde min Anelse.

En Dag fik Rudolph et Brev fra sin Fader, hvori denne fortalte, at en ung, smuk og rig Mand i Nabolaget beilede til Paulines Haand og Hjerter. Det er vist og sandt at da Postbudet, der bragte dette Brev, kom ind ad den ene Dør, gik vor gode Genius ud af den anden, thi neppe havde Rudolph læst disse Ord, førend han blev greben af en saadan, jeg kunde gjerne sige, affindig Smerte, at han samme Aften faldt i en heftig Feber og i flere Dage maatte holde Sengen. Efter denne Time var hans Rolighed tabt, en dyb Kummer, en fuldkommen Adspredthed, bemestrede sig ham; ja selv den Efterretning der snart fulgte den forrige, at Pauline paa det bestemteste havde afflaaet den rige Veiler, beroligede ham vel noget, men formaaede dog ikke at udslukke det sørgelige Lys, der ved denne Leilighed var opgaaet for ham. Hans livfulde Munterhed vendte vel ofte tilbage, men kun periodisk, for at afløses af mørke Timer og Dage; hans sædvanlige Forretninger vare ham i denne Stemning en skrækkelig Byrde, hans Sundhed leed kjendelig, og selv i vore fortroligste Dieblikke nævnede han dog aldrig mere Paulines Navn.

En Aften da det just var een af hans gode Dage, stode vi sammen i Parterret, og mod Slutningen af

Forestillingen, medens Teppe og Lamperne vare nede, og man nød det høist behagelige Skuespil, som Logerne oftest tilbyde i det paa qvindelig Skjønhed rige Kjøbenhavn, bleve vi begge opmærksomme paa en Dame i en Loge, nær den Plads hvor vi stode. — Aldrig saa jeg en saadan Glands, en saadan Pragt af Skjønhed, og Intet kunde være mere træffende, end Rudolphs Bemærkning, "at istedetfor den gængse Naade at ligne Fruentimmer: Skjønhed ved Blomster, saa maatte man sammenligne denne Dames med Guld og Edelstene." Hendes rige Haarlokker og Fletninger skinnede med en gylden, metallisk Glands, hendes Dine, hendes blendende hvide Pande og Hals syntes at oplyse Stedet hvor hun sad, hendes skjøne rolige Ansigtstræk, hendes hele idealt dans nede Skikkelse saa ud som et af Elfenbeen og ædle Metaller forfærdiget Mesterværk af Phidias, bestemt til een eller anden Gudindes Tempel. — Vi besluttede, for endnu nærmere at see denne forunderlige Skjønhed, at tage vor Post udenfor Døren til hendes Loge, saa at hun nødvendig maatte gaae os forbi, naar hun forlod Huset, og vi aftalte, at vi derpaa i en tilbørlig Afstand vilde følge efter, for om muligt at komme paa Spor af, hvem den Ubekjendte kunde være, der i saa høi Grad opvakte vor Opmærksomhed og Nysgjerrighed. — Skuespillet var derfor ikke ganske tilende, før vi begave os til den Logedør hvis Nummer var os velbekjendt. Vi ven;

tede og ventede. Den Ene efter den Anden gik ud af denne og alle nærliggende Loger, Huset blev tomt, Controleurne gik omkring, alle Logedøre bleve oplukkede, men den skønne Dame var forsvunden. "Hun maa have forladt sin Plads i samme Dieblisk som vi forlode vor," sagde jeg. "Eller ogsaa," svarede Rudolph, "det var intet jordisk Væsen, men en Fee eller en Nymphe, som har forladt de skønne Lande, som nu ere Krigens Skuesplads."

Medens vi talede saaledes, vare vi komne ud af Skuespilhuset, og ved det første Skridt paa Torvet, stødte Rudolph med Foden paa noget som han tog op, og han fandt, det var en Nøgle. — "Det er vist en Stuenøgle, efter dens Udseende at dømme," sagde han: "den som har tabt den, er maaskee i stor Forlegenhed." Vi gik nogle Gange frem og tilbage i den Tanke, at nogen kunde komme og søge efter den, men forgjæves. Rudolph stak den til sig, og da ingen Eier i de følgende Dage var at opspørge, beholdt han den og bar den hos sig. Denne ganske simple og almindelige Nøgle bestjæftigede paa en særegen Maade hans Indbildningskraft; han tog den ofte frem, betragtede den og tabte sig i alle Slags Phantasier. "Der er noget særdeles net ved denne Nøgle," sagde han engang: "det maa være en pæn lille Dør hvortil den passer. Vidste jeg dog hvor denne Dør var. Jeg troer vist at det er en Elsker der

har tabt den. Det er den Talisman hvormed han skulde fremkalde en lykkelig Time, og nu har den Ulykkelige tabt den af lutter Hastværk for ikke at komme for silde til det hemmelige Stævne. O lykkelig Den, som en saadan Nøgle er betroet! Han stod maaskee i Parterret og saae den skønne Gjenstand for sine og tusinde Andres Ønsker, men til hvis Hjerte og Gunst kun han havde Nøglen. Nei, ingen Kjærlighed er ret salig uden en saadan, hvis Veie kun den taase Nat kjender." — "Ingen Kjærlighed salig uden en saadan!" udbrød jeg: "da vilde jeg tusinde Gange heller være den nygifte Ægte-mand, som ved sin smukke unge Hustrues Side nyder Skuespillet, og derpaa Arm i Arm med hende vandrer til det nye, pyntelige Hjem, fulgt af et Par Venner, som fortrylles af den unge Kones Selskab og jomfruelige Ynde, og med venlig Deeltagelse nyde den lykkelige Bøns Glæde og Stolthed af sin Lykke." — "Men," svarede Rudolph: "kort Tid efter denne behagelige Aften drager Smalhans med sit Følge ind i Huset, den unge Mand kommer fortrædelig hjem, Konen flyer ham et Par store Ark Papiir." "Disse Regninger ere komne i aften!" Barnet skriger. Det seer uordentligt og smudsigt ud, Moderen ligesaa. Adieu mon plaisir!" — "Du skildrer de trange Kaar, ikke det huuslige Liv," udbrød jeg: "og endogsaa disse trange Kaar formaarer et fiintsøgende qvindeligt Væsen at jævne og tilfløre med

en egen Gratie. Og hvad kan mere sammenbinde Mennesker end den Modgang man med Værdighed og Tro:skab har deelt og baaret?" — "For eet Par," sagde han, "som dette Slags Modgang sammenbinder, gives der hundrede som den adskiller." — "Vel muligt," svarede jeg, "men det gjælder vist ikke mindre om dem, hvis Veie kun den tause Nat kjender."

Hvor forslidt denne Materie, hvor intetsigende denne Samtale end var i sig selv, saa var den mig dog et nyt Beviis paa at Mennesker ofte mod deres Villie aabenbare deres hemmelige Tanker ved at dadle det som netop er eller var Gjenstanden for deres høieste Ønsker. Saaledes tager man sjelden fejl naar man antager, at et Fruentimmer nærer en hemmelig Tilbøielighed for den Mand, som hun ved enhver Leilighed bagtaler. Den stakkels Rudolph søgte at skuffe sig selv ved at spotte en Lykke som han ansaae for uopnaaelig, medens jeg, som forsvarede den, i hiint Dieblif var langt fra at ønske eller søge den.

Samme Dag, som denne Samtale fandt Sted, kom jeg om Aftenen usædvanlig sildig hjem; men desuagtet var Rudolph dog endnu ikke der. Efter vor Sædvane vilde jeg oppebie hans Komme. Jeg satte mig til at læse, men da den ene Time gik efter den anden, blev jeg meget urolig over hans Udebliven. Jeg aabnede Vinduet og saae længselsfuld efter ham. Det var en

maaneklar Nat i September, netop Jevndøgnsdagen. Gaden var ganske øde, intet Liv at see, ingen Lyd at høre uden et fjernt Hængeal, som hilsende den allerede dæmrende Morgen, og Klokkens Slag samt Vægterens Raab fra det nærliggende Kirketaarn, der med hvert Kvarteer ligesom tiltalte mig den ængstelige Tid. — Endelig hørte jeg fjerne Fodtrin, som jeg snart med Glæde erkjendte for Rudolfs, han gik med hurtige Skridt, sagte fløitende en lystig Melodie; han saae mig i Vinduet, og var i samme Minut ved min Side, idet han gjorde mig Undskyldninger for den søvnløse Nat han havde forvoldet mig. ”Der er hændt mig noget høist Forunderligt, men ligesaa lykkeligt. Dog vil jeg nu ikke spille eet Dieblif mere af Din Nattero. Imorgen skal jeg fortælle Dig alting. Det er, Gud ske Lov, Søndag, saa have vi Ro og Frihed.”

Næste Morgen traadte vi paa eengang ind i vor fælleds Dagligstue, og bleve meget forundrede over den Pragt og Festlighed, hvormed vor ellers saa simple Frokost var anrettet. Under en blank Sølvkaffekande brændte allerede i en blaa Flamme Spirituslampen. Det nydeligste Porcelain og Krystal forlystede vore Dine og indbød os til at nyde de udsøgte Sager, hvormed Bordet var besat. Ogsaa Vinduerne vare fulde af dustende Blomster, og den skønne Efteraars-Morgen-Sol oplyste det Hele. Vi kunde ikke falde paa nogen anden Formod-

ning, end den at vor Bertinde, en velhavende og artig Kone, maatte have overgaaet sig selv i at overraske os med sin Opmærksomhed. Vi søgte at erkjendige os derom, men baade Madamen og hendes Tjenestefolk anstillede sig meget forundrede, og foregave, at de vidste af intet. I den behageligste Stemning satte vi os til at nyde det Gode, som var os beskjæret, og efterat vi havde lukket Døren ilaas, begyndte Rudolph den belovede Fortælling i følgende Ord:

”Jeg veed ikke om Du nogensinde mellem de Tomter, der endnu hist og her erindre os om Krigens Odelæggelser, har bemærket et Sted, hvor en rød Muur synes at staa veemodig og betragte de smukke nye Bygninger der omgive den, ligesom en gammel Invalid staaer paa sit Træbeen og betragter det unge raske Regiment, der paraderer? — Hver Aften falder, som Du veed, min Bei der i Nærheden, og altid har denne Muur beskjæftiget min Indbildningskraft. Da jeg iafte gik der forbi, kunde jeg ikke undlade at blive staaende og see op ad den. I Maanefsinnet forekom den mig dobbelt interessant. Høie Træer sees bag den, og i det ene Hjørne er en liden Dør anbragt. Hvad kan dog være bag denne Dør? tænkte jeg; en Tomte, fuld af Gruus og Aske? — Det aner mig at der er noget Bedre. — Med Et vandt min ofte omtalte Nøgle mig i Tankerne, jeg kunde ikke modstaae min Lyst til at prøve

den i denne Dør. Den passede, Døren gik op, og jeg befandt mig i en lang, hvælvet, af Lamper svagt oplyst Gang. En, besynderlig Skikkelse traadte ærbødigt frem for mig. Det var en lille dvergagtig Neger, med et svinepolist Physiognomie, i en bruun Dragt, Hovedet indsvøbt i et Shawl, i Form af en Turban. Han bukkede umaadeligt dybt for mig, og sagde: Velkommen, min Herre! behag at følge mig til min skønne Frue, hun venter Eder. — Og inden jeg kunde besinde mig, sprang han til Døren, rev min Nøgle ud af den, slog Døren i efter os, tilbageleverede mig Nøglen med dyb Ærbødighed, og sagde paa nye: Behag at følge mig. — Udgangen var mig nu spærret, men uden at tale om denne Omstændighed, havde jeg dog ikke kunnet modstaae Fristelsen til at bestaae dette Eventyr. Negeren gik foran mig gjennem den lange Gang, ved hvis Ende atter var en liden Dør. Gjennem denne kom vi op ad en Trappe til en anden Indgang, og befandt os nu i en prægtig Forsal. Den var rund, udstyret med Staturer og Blomster, som et Orangerie, og oplyst med en stor Lampe, som hang i det høie, hvælvede Loft. Herfra kom vi igjennem flere prægtige Bærelser ind i en Sal, hvis magisk skønne Udseende jeg ligesaa lidt kan beskrive, som den berusende Bellugt og den særegne, men smukke Musik, som lød derfra. I denne Sal var en Forsamling af unge deilige Niger, klædte i en besynderlig,

halv orientalsk Smag. Tænk Dig min Forundring, da Een af disse traadte mig imøde, og jeg strax gjenkjendte hiin mageløse Skjønhed, som vi forleden Aften saae i Skuespilhuset, og som forsvandt for os. Hun modtog mig som en gammel Bekjendt, takkede mig for mit Besøg og rakte mig sin lille hvide Haand, for selv at føre mig til en Divan, hvor hun satte sig ved min Side, medens nogle af de andre Fruentimmer, som jeg snart erkjendte for at være hendes Tjenerinder, opvartede os med Forfriskninger, og andre opførte Musik, hvis Toner blandede sig behageligt i vor sagte Samtale. Da jeg bad hende tilgive en forvoven Fremmed, der dumdriftig havde vovet at trænge ind i dette Tryllestot, svarede hun: Fremmed? Det er jo ikke mange Dage siden vi saae hinanden! Al, sagde hun siden, hvor der dog er meget som jeg slet ikke forstaaer! Saa kort er et Menneskes Liv, og dog er det som om han skammede sig ved at gribe nogen Nydelse, uden først at have bortgivet en Tidlang af dette korte Liv til frugtesløs Søg og Stræben og derved tabt den bedste Deel af sit friske Mod. Er da Glæden Eder en dybt begravet Skat, som I kun med skjælvende Haand tør hæve? Og Smerten derimod en Herre, til hvem I skal afgive den bedste Deel af Skatten, som lydige Vasaller? Thi sørge tør I hvad Dieblisk det skal være; deraf gjøre I Eder en Hæder.

Den skønne Dames Philosophie fortryllede mig;

jeg tænkte paa Wielands Musarion, og dog passer det Billede, jeg altid har gjort mig af denne, ikke paa hiin. Musarion er mere Gratie, hun derimod er Cypria selv.

Hendes Piger, eller Selskabsøstre, Alle skønne og lette som Nymphes, opførte en Dands, der kunde have beruset en bedre Wiismand end mig. Men hvor fordunkledes disse, da deres Herskerinde greb en Tambourin, og i Bevægelse, hvis Skjønhed intet Ord, ingen Kunst kan fremstille, dandsede i deres Midte, svingede den lykkelige Tambourin, som hun snart berørte med Haanden, snart med Albuen og snart med Foden. Hvilken Fod! hvilken Arm! hvilket Haar, hvis tykke Løkker løsnede sig ved den hurtige Dands, og svævede som en skinnende Glorie om det lette, sneehvide, næsten gjennemsigtige Legeme! Saaledes dandses Ellepigen i Maaneskinnet, og den dumdriftige Tilskuer gribes af Banvid. Noget Lignende følte ogsaa jeg. Da hun nærmede sig, kastede jeg mig for hendes Fødder. — Hendes Piger forlode os, vi vare ene, en Stilhed herskede om os, som om vi vare borttrykkede til en fjern, kun af os To beboet Verden. — Vi tilstode hinanden vor brændende Kjærlighed. Det sødeste Baand forbandt os. Denne mageløse, ubegribelige Skjønhed tilhører ganske Din Ven."

"Og hvem er denne Skjønhed?" sagde jeg: "Dog, det er vel et Spørgsmaal, Du hverken kan eller bør besvare." — "Nei, især af den Grund at jeg selv ikke

veed det,” svarede Rudolph: ”Spurgt derom har jeg rigtig nok, men hun svarede: Hvem jeg er? Din Elskede, haaber jeg! Hvad kan jeg være mere? Eller er jeg ikke Din Elskede, da er jeg slet Intet for Dig. Man kalder mig Aura. Lad dette være Dig nok.” —

Med Forundring hørte jeg paa Rudolphs Fortælling. At Forbindelser af denne Natur bør behandles varligere end Ild og Gift, da de mangengang fortære de Skatte, mod hvilke disse intet formaae, var en Betragtning, som Rudolph og jeg ofte i vort Bekjendskab havde havt Leilighed til at anstille, og som vi tidt havde affandlet i vor Samtale. Min Mening i denne Sag var ham vel bekjendt, og jeg behøvede ikke at bebreide mig nogen Falskhed, naar jeg ved dette hans Eventyr ikke yttrede den. Jeg overveiede taus Rudolphs ulyksalige Lidenskab for hans Søster, den aandfortærende Tungesindighed, der saa længe havde truet med at nedbryde hans Sjæleevner, og sagde ved mig selv, som Charlotte i Göthes Wahlverwandschaften: ”Den Magt, for hvem det er Ret, som synes os Uret, vil muligviis ad denne Vej føre ham til Seier og Fred.”

Vi tilbragte det Dvrige af denne smukke Esteraarsdag paa Landet med nogle af vore Bekjendte. Da vi sildig om Aftenen kom ind i vor Stue, troede vi ved første Diekast at gaae feil, eller at drømme. Alt vort gamle, meget maadelige og nødtørstige Huusgeraad var

forsvundet, og ombyttet for et yderst smagsfuldt Ameublement, forsynet med alt hvad Bequemmelighed og forfinet Luxus kan optænke, og hvad som var det besynderligste: det var altsammen som født af vore egne Ønsker. Intet for vor beskedne Stilling upassende pragtfuldt eller latterligt; men dog saa smukt, saa hyggeligt, saaledes at en dannet Fyrste kunde opholde sig der et heelt Døgn uden Savn eller Modbydelighed, og en simpel Videnskabsmand eie det uden at frygte for at gjøre Opsigt. Over det Hele svævede en særegen ideal Ynde, noget uforklarlig Behageligt. Fremfor alt glædede os et lidet, men udsøgt Bibliothek, og et Maleri der forestilte lede Nymphes som dandse i Maaneskin paa en Strandbred. Dette Stykke, det eneste som prydede vor lille Bolig, var som grebet ud af en ideal Natur, og besad en ubeskrivelig Illusion. Natten var forbi inden vi ret havde taget alt dette i Diesyn. Vor Forundring betog os alle Ord; samme Anelse grebe os Begge, men ingen af os vilde yttre den. Paa Bordet stod en nydelig Anretning af Frugter og Vine: men uden at røre nogen af Delene, begave vi os ved Daggry hver til sit ligeledes nyt meubleerte og indrettede Sovekammer.

Da jeg næste Morgen traadte ind i Stuen, forfærdedes jeg næsten ved den Figur, jeg der traf, og i hvem jeg efter Rudolphs Beskrivelse gjenkjendte Auras sorte Dverg. Rudolph sad alt ved Kaffebordet, der var

dækket ligesom forrige Morgen, og den lille forvorne Neger stod ved hans Side og udbredte paa Bordet alle slags Gaver, som han optog af en Kurv der stod ved Rudolphs Fødder. Derpaa bukkede han dybt, tog den ledige Kurv op paa Skuldrene, bukkede atter og sagde: "Hil være Eder, min Herre! Har J mere at befale Eders Slave?" — Og da Rudolph havde svaret: "Gode Omar! baade Din Frue og Du gjøre mig skamsuld;" bøiede han sig taus, tog en Hat med bred Skygge, som han havde lagt fra sig paa Gulvet, og satte den paa Hovedet, hvorpaa han med hurtige Skridt gik bort. Da vi vare ene og havde meddeelt hinanden vor Forundring og vore Betænkeligheder, fandt vi at det for Diebliffet Nødvendigste var at træffe en Aftale om hvorledes vi ved denne Leilighed bedst skulde undgaae at vække Verdens Opmærksomhed. Denne Plan var let at lægge og at udføre, takket være den beskedne Gratie, hvormed Aura havde forstaaet at møde sin Elfers Ønsker. Folkene i Huset og de Enkelte af vore Bekjendte, som kunde bemærke vor forandrede Stilling, troede uden Bannskelighed, at vi ved stærkt betalte Informationer og god Huusholdning havde saaledes forbedret vore Kaar.

Saaledes hengik hele den følgende Vinter. Hver Morgen meget tidligt kom Omar og bragte i sin Kurv alt hvad Rudolph for den Dag kunde behøve eller ønske. Dog var aldrig Penge mellem disse Gaver. Derimod

paa det Sted, hvor han spiste til Middag, var ved Maanedens Ende altid hans Regning betalt, naar han erkjendte sig om den. Det Samme var allevegne Tilfældet, naar han, som sjelden skeete, havde noget at betale. Man svarede ham da steds, at han erindrede nok, det var betalt, og Qvitteringen maatte han have hjemme; hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet, thi han fandt den for det meste i sine Gjemmer. Da vi usfordret havde vedblevet at give vore Informationer, og Rudolph slet ingen Udgifter havde, anvendte han alt hvad han fortjente til at forskaffe sin fraværende Fader og Søster alle de smaa Behageligheder, som stode i hans Magt. — Han forundrede sig hver Morgen, naar Omar havde været der, over den besynderlige Overeensstemmelse mellem de Gaver, denne bragte, og hans egne aldrig yttede Ønsker, og mærkværdig var den Omstændighed at disse Gaver vare ligesom udsprungne af hans egen Billie, thi naar han f. Ex. yttrede saadanne Ønsker som alle Mennesker saa løselig henkaste, uden egentlig at tænke noget derved (som f. Ex. naar En siger: "Gid det skjøne Pallads var mit!" eller: "gid denne prægtige Bogn med dens sex heilige Hingster var min!" uden at betænke, at dersom disse Ønsker bleve opfyldte, vilde det sætte ham i den største Forlegenhed), naar Rudolph, siger jeg, udbød i slige Ønsker, bleve de uopfyldte, hvilket aldrig var Tilfældet med dem, der, om jeg saa maa

udtrykke mig, havde slaet Rod i hans Tanker. — Under tiden sagde han: "Jeg maa troe at Nura er en god Fee; uden det gaadefulde Slør, som omsvæver dette skjønne Væsen, vilde hendes Gaver, som i mangt et Dieblisk trykke og ydmyge mig, blive mig en utaalelig Byrde, tiltrods for den Fiinhed, hvormed de tildeles mig. Men nu vover jeg ikke at fortørne hende ved at lade mig mærke med at hendes Godhed kunde oprække anden Følelse hos mig end Tilfredshed."

Saledes Rudolph saaledes, hvormeget mere maatte da ikke jeg have anstillet Betragtninger over min egen Deelagtighed i disse Gaver og Umuligheden af at undrage mig denne Deel deri, uden at fornærme og saare min Ven. Efter lang Grublen frem og tilbage sagde jeg tilsidst til mig selv: "Belan! jeg vil ansee mig som Rudolphs Gæst; kun som en saadan tager jeg Deel i hans Overflødighed. Nuras Gaver angaae mig kun for saavidt som jeg boer hos ham, og for saavidt som mit Selskab er ham en Fornødenhed." Een Betragtning holdt mig ogsaa tilbage fra ethvert Skridt der kunde virke forstyrrende paa Rudolphs Sind, og det var den lykkelige Omstændighed, at han langt fra at hengive sig som en ørkesløs Rinaldo til sin Armidas Fortryllelser, benyttede sin lykkelig Stilling til at berige sig med alle de Kundskaber, de Videnskabernes og Kunsternes Skatte, som trange Kaar ofte tillukke for Den, som meest føler

deres Bærd. Heller ikke maa man forestille sig at han som en lidenskabelig Elsker kun levede i Glæde og Nydelse. Nei tvertimod! der var kun hengaaet faa Maas neder, førend Spor af hans forrige Tungstind lode sig see; dog med større Besindighed, forædlet kunde jeg sige.

Engang da jeg i en fortrolig Time spurgte ham om Grunden til hans melancholske Stemning, sagde han: "Jeg er vist ussifom og utaknemmelig, men jeg føler mig ofte heel utilfreds, for ikke at sige ulykkelig i min Forbindelse med Aura. Vi forstaae aldeles ikke hinanden. Skjøndt ingen Zephyr svæver lettere end hun, ingen Sommerfugl bedre forstaaer at opsøge Blomsterne, end hun hver Livets Nydelse, ingen Fugl er mere livsfuld, saa kan jeg dog med Sandhed sige, at hun er ubevægelig, og skjøndt hun er klog som Faa, forstaaer hun dog ikke noget af det Høiere, det Vigtigste, det der egentlig udgjør Sjælen i enhver Forening. — Jeg vil fortælle Dig et Exempel herpaa, det vil bedst forklare min Mening: Iforgaars Aftes legede hun i min og hendes Nigers Nærværelse med en overordentlig nydelig lille Abe, og i denne Leg beed dette venlige Dyr hende usforvarende i Haanden. — Med et gjennemtrængende Skrig kastede hun det langt fra sig, og da hun saae sit Blod løbe ud af det hvide ubetydelige Saar, jamrede og skreg hun som et lidet Barn. Hun skjælvede

og var bleg. Hendes Fruentimmer hylede og jamrede endnu værre end hun, og det var forgjæves at jeg søgte at trøste hende eller styre de Andre tilrette. De trængte sig om hende, og En af dem greb med vrede Miner efter Aben. Det stakkels Dyr var forskrækket, det reiste sig og rakte Hænderne foldede i Veiret, som om det vilde bede om Naade. Men da dette ikke rørte den haardhjertede Pige, men hun i Forening med en Anden jog efter det ulykkelige Dyr, foer det som rasende med forvovne Spring fra et Sted til et andet gennem alle Børelser, til det tilsidst stødte med Hovedet mod en Marmorniche og faldt død til Jorden. Jeg, som forgjæves havde søgt at redde den smukke Abe, løb til og tog den op i mine Arme. Jeg bar den hen til Aura og sagde fortrædelig: Den er død. — Men, o Himmel! nu begyndte først den rette Ulykke! Ved disse Ord og Synet af det døde Dyr blev Aura reent som ude af sig selv. Hendes Ansigt fortrak sig krampeagtigt, og hun faldt i en dyb Aftmagt. Hendes Selskabsfæstre kastede sig fortvivlede og skrigende over hende. Jeg var nærved selv at miste Forstanden ved dette afsindige Optrin, og saasnart Aura var kommen til sig selv, skyndte jeg mig at forlade dette Opholdssted, der syntes mig ligesaa affyeligt som det tilforn havde været mig behageligt. Dog indfandt jeg mig næste Aften til sædvanlig Tid. Jeg fandt Aura i hendes inderste Cabinet,

liggende paa Sophaen, bleg og mat. Hun behagebe mig overordentlig saaledes, og det var mig en sand Berdqvælgelse at betragte det Skjær af Veemodighed, som var udbredt over hendes Ansigt, hvis usforanderlige smilende Glæde var mig trættende. Ogsaa hendes Selskabsøstre vare stille beskæftigede. Det var dog en Forandring, som formildede det ubehagelige Indtryk fra igaar. — Da jeg blev alene med Aura, faldt Samtalen naturligtvis dog paa hiint Oprin, og da jeg yttrede min Forundring over at saa ringe Ting kunde foraarsage hende en saa stor Sindsbevægelse, svarede hun: Ringe Ting! at føle Smerte! at see Blodet flyde! med sine Dine at beskue den gyselige Tilstand, man kalder Døden! — Af, skjønne Aura! udbrød jeg: denne Tilstand er dog visse- lig ikke den værste, der kan møde os. — Hvorledes? raabte hun: Gives der noget værre, noget græsseligere end naar grimme Fiender anfælde Dig og Dine, Blodet flyder, Jlden raser, og de blege Døde ligge i det brændende Pallads? — Slige Rædsels-scener ere tilvisse skrækkelige, svarede jeg forundret: har Du oplevet sligt, min Aura? Hun lagde Fingeren paa Munden og taug. — Efter en Pause vedblev jeg: Men det er Grusomheden, Menneskenes Umenneskelighed der er det skrækkeligste herved, thi havde Lynilden tændt hiint Pallads og med et eneste Slags dræbt disse blege Døde, da synes mig at det Gyselige ved denne Begivenhed maatte give

Plads for stille Veemod; thi Døden selv er ikke det største Onde; maaskee er den endog det største Gode. — Tal ikke saa affindigt, raabte Auro. — Men, kjære, hulde Pige! vedblev jeg: sig dog selv, gives der ikke nagende Sorger, hvorved vi fristes til at ønske os Døden? — Nei, slige Sorger kjender jeg ikke. — Tilgiv, sagde jeg, hvad jeg nu vil sige: Du har givet mig saa mangt et sødt Beviis paa Din Kjærlighed, at jeg vel tør forudsætte at Du elsker mig. Vilde det ikke være Dig mindre bittert at tænke, at det var af Skjæbnen bestemt at en Lynildsstraale skulde træffe os i hinandens Arme, end at den Dag vilde komme, da Du skulde foragte mig, finde mig Din Kjærlighed uværdig og fortryde den? — Foragte? sagde hun: fortryde? disse Følelser ere mig ubekjendte, jeg forstaaer dem ikke. Om Du med Gæt blev hæslig, haard og grusom imod mig? Mener Du saaledes? — O, kjære Auro! jeg veed i Sandhed ikke hvad jeg skal sige mere. Siig mig, veed Du ikke hvad det er at længes, at ængstes? Har Du aldrig frygtet at jeg kunde elske en Anden? — Længes? Nei! Ængstes? Ja ved Tanken om Død og Grumhed. Frygte at Du kunde elske en Anden? Jeg maa lee. Al, tal ikke mere til mig om de forvirrede menneskelige Lidenskaber, om Skinsyge og deslige, som jeg ikke kjender, som ere Iudbildninger af en syg Sjæl, Fostre af det kolde, mørke Land. I Østen, hvor en bedre

Sol udklækker langt skønnere Blomster, hvor Natten er paradisiisk herlig, duftende af Bellugt, hvor Elskov brænder langt varmere end her, der lever den ædle Huusfrue i søsterlig Enighed med sin Mand's Medhuusfruer, de opvarte hende som lydlige Tjenerinder, hun sørger for dem, og deres Vorn ere hendes. — Har Du været i Orienten, kjære Aura? spurgte jeg: Er Du selv en af de skønne Blomster, som den bedre Sol har udklækket? — Hun lagde atter Fingeren paa Munden, rystede paa Hovedet og sagde: Spørg mig ikke saaledes! jeg har sagt Dig det; paa saadanne Spørgsmaal kan jeg ikke svare. — Med disse Ord og denne Pantomime ende de fleste af vore Samtaler. — Jeg taber mig i dunkle Grublerier over dette mystiske Væsen, og mit Forhold til hende ligger ofte centnertungt paa mit Sind. Desuagtet har jeg ikke Kraft til at sønderrive de Baand der forbinde os. Jeg vilde heller døe end bedrøve hende, uagtet jeg ikke veed om mit Tab vilde forarsage hende nogen Bedrøvelse; thi om jeg endogsaa bliver borte i en heel Uge, tager hun lige smilende, lige kjærligt imod mig, spørger aldrig om Grunden til min Fraværelse, sender ligesuldt Omar til mig med alt hvad der kan fornøie mig. Alki hun er et godt, et mildt Væsen, af hvad Natur hun end er, men af min er hun ikke; hun er og bliver mit Hjerte dog fremmed.”

Da Rudolph saaledes eensgang havde givet sit beklemte Hjerte Luft, syntes han at blive mere rolig, og betroede mig nu stedse sine Betragtninger og Følelser i Henseende til Aura. At han ikke elskede hende, ja at han vel aldrig havde gjort det, var mig klart, maaskee klarere end det var ham. Ogsaa troede jeg at kunne forklare ganske naturligt det meste af dette gaadefulde Eventyr; men jeg var betænkelig og frygtfuld for at berøre Rudolphs af saa forskjellige, saa farlige Forhold bestormede Sjæl, der ved alt dette maatte være i en saa spændt Forsatning, at jeg ikke kunde bedømme hvad der var Lægedom og hvad der var Gift for den. Jeg ventede Alt af Tiden, og denne Tid kom snarere end jeg ønskede.

Sommeren var kommen. En Morgen da Rudolph og jeg sad ene i vor Stue, bankede det sagte paa Døren. Jeg lukkede op, og en Mand af et ædelt Udseende, med en ung, smuk Pige ved Siden, spurgte om Rudolph, der ved den første Lyd af denne Stemme sprang op og ilede i de Fremmedes Arme med Glædetårer. Han behøvede ikke at sige mig at det var hans Fader og Søster. Forretninger, sagde den Første, havde kaldet ham til Hovedstaden, og han havde ikke kunnet nægte sig den Glæde ved samme Leilighed at overraske sin Søn med sin og Datterens Nærværelse. De vare ankomne om Natten, og maatte reise igjen om otte Dage.

I disse Dage vare vi alle Fire saameget som muligt sammen, og hvor kort denne Tid end var, syntes det mig dog som om disse høist udmærkede Mennesker vare mine egne nære og kjære Paarørende. Hvert Dieblif jeg tilbragte i Paulines Selskab, erindrede mig levende om det træffende Billede af hende, som Rudolph engang havde udmalet for mig. Det var et af disse sjeldne Mennesker, om hvilke man maa sige, at det aandelige Princip saaledes synes at have gennemtrængt den materielle Form, at man kunde kalde denne gennemsigtig, da alle Sjælens Bevægelser skinne igjennem den og med glimrende Afverling flyde over i hverandre som Tonerne i Musikken, hvor Dissonansen kun fremkommer for at opløses harmonisk. Dagen til Afreisen nærmede sig kun alt for hurtigt. Den sidste Middag, vi kunde tilbringe sammen, var forbi. Rudolphs Fader havde endnu noget at besørge i Byen, men inden han gik, leverede han mig et lidet Manuscript, som han havde lovet mig til Gjennemlæsning, indtil han kom tilbage. Vi Andre bleve nu ene i en Sal i det Bertshuus, hvor Præsten logerede med sin Datter. Midt i denne Sal var en stor Kamin, der ligesom deelte den i to Dele, og ligesom denne, mellem Binduerne, hang et stort Speil. De to Søskende satte sig i stille Samtale paa den ene Side af Kaminen, og jeg med mit Manuscript paa den anden, saaledes at vi kun i Speilet kunde see hinanden.

Min Læsning blev imidlertid afbrudt ved de to Søstrenes Samtale, som, da de ikke erindrede min Nærværelse, eller ikke brøde sig om den, blev bestandig lydeligere, fra den sagte Hvijsken, hvormed den begyndte. "Pauline!" udbrød Rudolph hæstigt: "Du sønderriver mit Hjerte. Paa hvad Grund kan Du beskylde mig for ikke mere at være Din fordums kjære Broder? Har jeg ikke grebet enhver Leilighed til at vise Dig, hvorledes mine Tanker dreiede sig stedse om mit Hjem?" — "Ja, smukke Foræringer har Du sendt mig, med mange Ting har Du i det sidste Aar forskjønnnet mit og vor Faders Liv, ogsaa ere Dine Gaver mig inderlig kjære. Men, gode Rudolph! blev ikke vred! — de ere dog kun lidet mod et eneste af de Breve, som Du i fordums Dage skrev til mig. — Kun to Breve har jeg i halvandet Aar faaet fra Dig, og disse to! — Al Gud! jeg ønskede, jeg ikke havde faaet dem, saa ganske forandret forekom Du mig, da jeg læste dem. Jeg aabnede dem med et af Glæde bankende Hjerte, men lukkede dem sammen med bitre Taarer. De vare visse mere end forbindtlige, de vare smigrende for mig, skjønt, om Du saa vil, men tvungne, synes mig, ikke at sammenligne med hine, hvoraf hver Linie indeholdt Stof til Glæde for mange Dage. O, hvad ere alle Jordens Gaver og Artigheder mod saadanne Ord! Nei, Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord som udgaaer fra Gud.

At, havde Du dog hørt Fader tale over dette Sprog i en Prædiken om Fristeren i Drken, Du vilde da bedre forstaae mig." Rudolph foer i Veiret og udbrød: "O, Pauline! jeg forstaaer Dig! bedre end Du tænker, bedre end Du aner." — "For mine Anelser kunde jeg selv forsærdes", svarede Pauline: "saamange dunkle, sørgelige Tanker opstaae mod min Villie; saaledes synes mig at Du aldrig mere kan see mig ret i Dinene, som før. O, denne Overflødighed, hvori Du lever, disse mange skønne Ting Du eier, som Fader glæder sig saameget over, som Frugter af Dine Kundskaber og Din Flid, jeg forsikker Dig, at jeg neppe kan taale at see dem; det forekommer mig som om Du havde vundet dem i Spil, kjøbt dem med Din frie Samvittighed, ikke erhvervet dem paa ærlig Maade. — O tilgiv mig disse Ord, jeg vilde ikke sagt alt dette, men jeg synes, jeg har optaget Din Sjæl og Din Samvittighed i min egen." Ved disse Ord henflød hun i Graad. Jeg er indrede Rudolphs Ytring: at intet Menneske græd som hun, at intet Hjerte var klippehaardt nok til at modstaae disse Taarer, og jeg maatte uvilkaarligt tænke paa Ovids skønne Fabel om den søsterlige Elskerinde, som opløses i Taarer og forvandles til en Strøm. Rudolph stod for hende, han var bleg og som forstenet. Med Eet vendte hun sit Ansigt mod ham, og jeg saae nu dette bevægelige Physionomie ganske forvandlet, disse yn-

dige Smilehuller omsvævede af et sødt væromdigt Smil, medens de store Zaarer endnu trillede ned ad hendes Kinder. Hun rakte Rudolph Haanden, han satte sig atter ved hendes Side, og hun sagde med ubeskrivelig Vnde: "Du vil lee af noget, jeg nu vil fortælle Dig, og jeg troer ogsaa, det er meget latterligt. Jeg har skrevet over hundrede Breve til Dig, som Du aldrig har faaet, og som heller ikke vare bestemte til Dig. Men naar jeg om Aftenen var ene paa mit Kammer, og mit Hjerte var tungt, saa skrev jeg et langt Brev til Dig paa min Tavle, læste det igjennem med mange Zaarer, og stattede det strax ud igjen, for næste Aften at skrive et nyt." — Rudolph kastede sig for hendes Fødder, og greb hendes Hænder, i det han med kvalt Stemme sagde: "Pauline! elskede Søster! Sjæl af min Sjæl! tilgiv mig! jeg vil herefter kun leve for at være Søn og Broder, intet andet! jeg lover Dig helligt" — — I dette Dieblik hørte vi Præsten komme. Rudolph sprang op. Den ærværdige Mand hilsende mig, betragtede sine Børn med alvorlige Miner, og satte sig derpaa taus i en Krog. Pauline gik hen til ham. "Kjære Fader!" sagde hun: "hvad fattes Dig? Er Du syg?" — "Nei, mit Barn! men jeg er forstemt! Jeg kommer fra en gammel Synder, som jeg forgjæves vilde bevæge til Ret og Villighed. Det er ikke værdt at tænke paa." — Han reiste sig, tog Rudolphs Haand, og

sagde: "Ogsaa for Din Fremtid, min Søn, havde jeg en Plan, som er mislykket. Dog kan alting endnu blive godt. Lov mig blot at søge det Kald i Nærheden af mit, hvorum jeg har talt til Dig." — Til min Forundring lovede Rudolph dette uden mindste Modsigelse, og næste Morgen reiste Fader og Datter.

Om Aftenen sagde Rudolph til mig: "Gjør mig den Tjeneste at gaae ud med mig i den frie Luft. Jeg føler mig saa beklemmt. Og hvilken Bei udenfor Byen er vel den eensomste? Lad os gaae den! jeg trænger til at tale uforstyrret med Dig." — Vi meente at den eensomste Bei i Nærheden af Byen var den, som fører til Qvintus, og valgte denne. Det var en kold, dunkel Aften, det blæste stærkt, vi strede mod Vinden og kunde neppe tale sammen. Vi vendte derfor om igjen, og da det var os ligemeget, hvad Bei vi gik, forudsat at den var eensom, dreve vi omkring i de meest affides Gader af Christianshavn. Men vi gik længe frem og tilbage, inden Rudolph kunde finde Ord til hvad han egentlig vilde sige. Endelig, da jeg henledte Samtalen paa hans Forhold til Aura, udbrød han i de heftigste Bebreidelser mod sig selv, og sagde tilsidst: "Jeg forekommer mig selv som et Menneske der har forskrevet sig til Fanden; og umuligt er det dog ogsaa, at de Begivenheder, der ere hændet mig, siden jeg fandt denne Nøgle til min Ulykke, kunne være naturlige. — Du

leer, vedblev han: Forstaa mig ret: Jeg er endnu ikke bleven en gammel Kjerling, der troer at Noget kan gribe ind i Naturens Orden. Men hvo kjender denne Orden? Hvo kan tvivle paa at vi ere omgivne af en Verden, som vi ikke kunne opdage med vore Sandser, enten fordi disse ere for grove eller for fine; eller fordi denne ubekjendte Verden bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, eller af tusinde andre Grunde?" — "Men," afbrød jeg ham: "der er jo vist nok i vor egen velbekjendte Verden tusinde og tusinde Kræfter, som vi ikke kjende, men ere de onde fordi vi ikke kjende dem?" — "Saaledes raisonnerede jeg endnu for otte Dage siden," svarede han, "men det troer jeg sikkert at der gives onde, det er at sige, misbrugte Kræfter i Naturen, og rimeligviis en lavere, slettere aandelig Natur end Menneskets. Til Beviis paa det Første vil jeg blot anføre de skrækkelige Misbrug af Magnetismens Kræfter, paa hvilke vi ikke kunne tvivle, og til Beviis paa det Sidste, i det mindste til en vis Grad, næsten enhver Spøgelsehistorie, ethvert Folkesagn om Trolddom. Folkesagn, hører Du? Noget maa være deri, da Folkets Møst eenstemmig taler derom, da næsten alle Nationer, og især de kraftigste, de modigste af disse troe derpaa. Men ere nu ikke næsten alle disse Sagn af en saa lav Natur, at intet dannet Menneske vilde foretage sig saadanne Narrestreger, som man tillægger disse Væsner, der ved første Diekast

synes af en høiere eller finere Natur? Fæl er den Tanke, at jeg er traadt ud fra den Plads, der som Menneſke var mig anvist, og har forbundet mig med en mig affhyelig Verden." — "Kjære Rudolph," udbrød jeg: "Din alt for levende Phantastie er den Trolddom, som forvilder Dig. Men uden at indvikle mig med Dig i en Labyrinth, af hvilken intet Menneſke kan finde ud, saa vil jeg nu kun ſige Dig, at jeg i nogen Tid har troet at kunne opløse Gaaden angaaende Din Mura. Vor Ven, Doctor A., der jo ingen Anelse har eller kan have om Dit Eventyr, fortalte mig engang, at han for nogle Aar ſiden var kaldet ſom Læge til et ſygt Pigebarn, der leed af Krampetilfælde, ſom hun havde faaet af Skræk over et aldeles ikke farligt Saar, ſom hun hændelsesviis ſelv havde paadraget ſig. Den Mand, ſagde han, ſom med ſtor Gilsfærdighed havde hentet ham til Hjælp, var en gammel Bekjendt af ham, om hvem man i flere Aar havde troet, at han levede paa et fremmed Sted. Denne Mand førte ham ind i et overordentlig prægtigt Huus, hvor han fandt ſin unge Patient, der endnu ikke var voksen, men af en mageløs Skjønhed. Da han ikke kunde ſkjule ſin Forundring over at finde den omtalte Mand, ſom han havde kjendt i ſlette Omſtændigheder, omgiven af en ſaadan Herlighed, betroede denne ham, at intet af alt dette tilhørte ham, men en overmaade rig gammel Udlænding, der havde tilbragt ſit

mæste Liv paa Keiser i sjerne Lande, men var bosat etsteds i Orienten. Denne Herre, sagde Manden, var for et Par Aar siden kommen i Besiddelse af dette Pigebarn, der var af circassisk Herkomst, og havde bragt hende med sig her til Staden, hvor han havde betroet hende til Opdragelse og Pleie til denne Mand og hans Kone, medens han selv var fraværende. Naar han kom her tilbage, vilde han ægte hende, da han tilbød dette Barn og næsten lod sig beherske af hende. A. tilføjede: Den unge Pige kom sig snart, og jeg havde aldeles glemt denne Tildragelse, indtil jeg nu for kort siden træffer Manden i Hamborg, der fortæller mig at den gamle Herre er kommen tilbage for to Aar siden, har ægtet den skønne Pige, og er reist igjen, efter at have etableret hende her i Kjøbenhavn paa en forunderlig hemmelighedsfuld Maade med orientalsk Pragt og Skinsyge. I dette Esteraar ventedes han igjen til Kjøbenhavn, for at hente sin unge Kone til sit egentlige Hjem, hvor hun først ret skulde omgives af Glæde og Herlighed. De Ting han derpaa fortalte mig om denne gamle Brudgom, som han kaldte sin høie Belgjører, vare høist naragtige i deres Vidunderlighed; han skulde besidde skjulte Kundskaber og historiske Hemmeligheder, med eet Ord: han skulde ganske være en ny Cagliostro." — "Ja, det er Aara!" udbrød Rudolph: "hverken Du eller A. kan lyve, og alting passer. Men Du selv nævnedes Ordet:

En ny Cagliostro! Den gamle Trolldmand har indviet den skønne Pige i sine Djævelskunster." — "Rudolph!" raabte jeg: "skal denne Oldermænd for alle Charlataner endnu efter sin Død forrykke ogsaa Din før saa sunde Hjerne?" — "Lad os blot holde os til Facta," sagde han: "Hvordan kom jeg i Auras Huus? Hvorledes gif det til at denne Nøgle aabnede det? At den sorte Dverg ventede mig? Og Aura modtog mig som en Bekjendt?" — "Skal det være en Mirakel," svarede jeg, "at en Nøgle passer til en Dør, hvortil den rimeligviis ikke er gjort? Aura, som kjæder sig i det Harem, hvori hun er indsluttet, seer en ung Mand komme ind, og modtager ham som en uventet Glæde. Hvad Negeren angaaer, det er jo hendes Slave. Hvortil han kan være afrettet, er svært at sige." — "Men," indvendte Rudolph, "naar Aura er indsluttet, hvordan kom hun da paa Comedie, hvor Du selv saae hende, og hvor hun ogsaa sagde at have bemærket mig?" — "Det kan jeg jo umulig vide, men overnaturligt er det da ikke, at naar hun behersker den gamle Gemal, ere alle hans Tjenere Slaver af hendes Villie, selv naar den strider mod hans. Han er jo fraværende, og desuden — er det ogsaa vist at det var den Samme vi saae paa Comedie? At hun har bemærket Dig, det siger hun i al Fald." — "Lad nu ogsaa alt dette staa ved sit Værd," raabte Rudolph, "men kan Du da forklare, hvoraf hun

har kjendt de Dnsker, jeg aldrig yttrede? Og hvorledes kunde nogen Mand, uden Trolddomskunster, eie et saadant Huus her i Byen, uden at det blev Gjenstanden for Folkesnak? Hvor kommer dette Trylleslot bag en af Byens Tomter?" — "Dine mange Spørgsmaal vil jeg, saa godt jeg kan, besvare omvendt: Jeg spurgte Dr. A. om Gaden og Huset. Han kom ad den med Muren parallelt løbende Gade gennem Facaden af et Huus, men den Dør, Du er gaaet igjennem, maa være en Bagdør, en hemmelig Gang maaskee. Hvad det angaaer at en saadan Menage kunde blive ubekjendt her i Byen, saa var det jo ikke utænkligt for en Mand, der opvartes af Slaver, der ere vante til ubetinget Lydighed, og ved Hjælp af Rigdom, der jevner saameget. Hvad det første og sværeste Spørgsmaal angaaer, saa kan jeg ikke svare andet derpaa, end at meget Saadant er deels Tilfælde, deels Illusioner man danner sig selv. Forresten er Aura formodentlig opdragen i et Harem, hvor den Kunst at være opmærksom paa Dens Dnsker, man vil behage, og gjætte sig til dem, rimeligviis er mere dyrket end vi kunne forestille os." — Rudolph svarede bedrøvet: "Kunde Du ogsaa ligesaa godt besvare enhver af de Indvendinger jeg endnu kunde gjøre, saa er der dog een som altfor tydeligt taler derimod, og det er Paulines Ord igaar, der som et Lynglimt oplyste den mørke Wei, jeg vandrer paa; den Følelse af Afsty, som det blotte Syn af Auras

Gaver — o, hvad siger jeg? som mit eget Dieshyn indgav denne rene Sjæl, hvem alt Ondt frastøder, som den modsatte Pol af den tiltrækkende Magnet bortstøder Jer: net." —

Under denne Samtale vare vi komne i Nærheden af Fredriks tydske Kirke, og gaaet frem og tilbage paa den frie Plads, som den indtager for Enden af Gaden, og i den smalle Gang som løber mellem Kirkegaarden og en Have. Det var sildigt, og dette altid kun lidt besøgte Sted var fuldkommen øde. Rudolph stod stille ved Kirken, saae op til Spiret og sagde dybt bevæget: "Præst vilde min Fader, jeg skulde blive; og i den Steming, jeg var, lovede jeg ham det. Hvor kan jeg holde mit Løfte? Jeg som er falden i en Troldmands Snarer! Mod Altret skulde jeg vende det Udsyn, som ikke kan udholde Paulines Diekast?" — "Kjære Rudolph!" udbrød jeg: "Din Følelse ved disse Diekast kan vel forklares uden at bringe Trolddom med i Spillet." — Han taug, slog Hænderne ned og udbrød derpaa med stigende Hæftighed: "Du har Ret, større Ret maaskee end Du selv veed. Dog, Du veed det ikke! Du kjender ikke min halve Brøde. Længe før jeg kjendte Aura, har jeg næret en vanhellig Lidenskab; derfor har den onde Magt kunnet nærme sig til mig, som fordem til Haroun Al Raschid*). Som Prometheus har jeg villet rane

*) See Klinger's Giafar.

den himmelske Ild og neddrage den til Jorden, derfor fortærer nu Ornen mine Indvolde, derfor mødte jeg Fristeren i Ornen, som gav mig Verdens Herlighed i Betaling for min Sjæl." — Næsten ude af sig selv greb han den selsomme Nøgle, og idet han raabte: "Viig fra mig, Satan!" kastede han den langt fra sig. — Vi hørte den klingrende falde som mod en Steen, og derv paa lød det som om den sank ned i Afgrunden, og i Faldet stødte mod flere Gienstande, saa det lød huult klingrende, fjernere og fjernere, til den naaede Dybet. En uvilkaarlig Gysen greb mig. Jeg saae paa Rudolph, han var bleg og saae forvirret ud. Jeg tog ham ved Armen, vi vendte os bort, og gik med hurtige Skridt, uden at tale et Ord, til vor Bopæl.

Først da vi vare komne hjem, savnede vi Rudolphs Hund. Den var een af Auras Gaver fra hiin Forbindelses første Dage, et overmaade deiligt og klogt Dyr, sin Herres Yndling og bestandige Følgesvend. Den havde ogsaa iaften fulgt os, og jeg erindrede tydelig at have seet den, medens vi stode ved Kirken. Rudolph blev utaalmaadig og gik ud for at søge den. Han kom først hjem i Dagbrækningen, sagde med qvalt Stemme: "den er ikke mere at finde," og gik ind i sit Sovekammer. Den Tanke gjennemfoer mig, at han med disse Ord kunde have meent saavel Nøglen som Hunden, og maaskee søgt ikke blot efter denne. Og i en Stemning, der

vel ikke var meget bedre end Rudolphs, søgte jeg for-
 gjæves et Par Timers Hvile. Næste Morgen udeblev
 Omar for første Gang, og vi saae ham aldrig mere.

Fra denne Time var det virkelig, som om en fiendt-
 lig Haand greb ind i alle vore Foretagender. Samme
 Dag mistede Rudolph sin bedste Indtægtskilde ved en
 uventet Begivenhed, der berøvede ham en Manuduction
 hos nogle unge Mennesker, som han i lang Tid med
 stor Lyst og Held havde veiledet, og neppe otte Dage
 derefter opstod en meget ubehagelig Tvistighed med Di-
 rectionen for en Skole, hvori han var en af Lærerne,
 og han nødtes til at tage sin Afsked fra denne Post.
 De saa Informationer, han beholdt tilbage, lønede
 ikke den Møie, de kostede. Lignende Uheld, skjøndt i
 mindre Grad, rammede ogsaa mig, og inden tre Ugers
 Forløb vare vore Indtægter langt ringere end de nogen-
 sinde havde været, fra vore tidligste Studenterdage.
 Hertil kom at vore Bærelser vare os opslugte; den første
 i næste Maaned skulde vi flytte; der var kun meget faa
 Dage tilbage af denne, og endnu havde vi intet Logis,
 thi ogsaa heri havde et særdeles Uheld forfulgt og gjæk-
 ket os. Endelig traf vi et Local i en snæver og dunkel
 Gade, der mishagede os Begge; men trøtte af den me-
 gen frugtesløse Søgning, og forledede af en særdeles billig
 Priis, leiede vi det dog paa tre Maaneder. — Vor
 Flytning, der var langt besværligere end den for enkelte

Mandsfolk pleier at være, formedelst de mange Effecter, der i det sidste Aar vare blevne os til Deel, gif saa uheldigt som muligt. Alt hvad der efter sin Natur var skrøbeligt, blev slaaet istykker, Meubler beskadedes, mange Smaating savnedes. Da vi mod Aften vare komne lidt i Orden, kunde vi ikke uden Forundring betragte vort Indbo. Uden at tale om at Intet passede til den Plads det skulde indtage, var det paafaldende, hvor Altting saae salmet, forældet og daarligt ud. Mæest ærgrede det os, at af Bøgerne vare de bedste Bærker defecte, og stor Ueilighed forvoldte os det smukke Maleri. Vi maatte hænges det hvor vi vilde, dreie det mod alle Verdens fire Hjørner, saa var det umuligt at faae det i den rette Belysning. Det saae ud som om Farverne løbe ud i hinanden. Utaalmodig satte Rudolph det hen i en Krog, og sagde: "Nymphernes Dands er endt! Fortryllesen er forbi! Hvad siger Du nu? Er ogsaa dette naturligt?" — "Det er kun altfor naturligt, at Glas og Porcelain gaae istykker, at vore Meubler kan være afblegede i vort forrige Logis, hvor Sol og Luft havde frit Spil; sligt bemærker man først naar Altting kommer paa et nyt Sted." — "Og Bøgerne?" spurgte han, "og dette Maleri?" — "Jeg veed ikke," sagde jeg fortrædelig: "hvem kan forklare saadanne simple Ting, som daglig hænder? Dette er et forbandet Logis, Altting seer frygt ud her. Det ærgrer mig at vi have leiet det."

— Og dette maatte jeg med hver Dag sige med større Føie. Vi syntes hjemstøgte af alle de ægyptiske Plager. Bævelserne vare fugtige, hverken Sol, Maane eller frisk Luft saae ind til os, hvert Dieblif var Stuen fuld af Røg, som man hverken kunde udfinde Naad imod, eller sige anden Grund til, end at den maatte komme fra et Kjøkken i Huset, da det ikke var den Nærstid at man lagde i Kaffelovnen; og det allerværste var at vi aldrig havde No om Natten for det gruelige Spektakel, som Røtter og Muus holdt paa Gulvet og bag Tapeterne. Enhver veed at disse saakaldte smaa Ubehageligheder i Grunden ere langt fra at være smaa; men de større udebleve heller ikke. Mine reconomiske Omstændigheder vare bedre end Rudolphs. Jeg fordobbede mine Anstrensninger, og mit Uheld syntes lidt i Aftagende. Rudolph havde deelt sin Overflødighed med mig; hvad var naturligere end at jeg nu deelte mit tarvelige Udkomme med ham? Engang da vi dog vare i en stor Pengeforlegenhed, sagde han til mig: "Kjære Ven! det er høist ubilligt at Du saadan gjør Alt, og jeg Intet. Jeg har derfor, uden at sige Dig noget derom, solgt de to bedste Stykker af det Sølvstøi, vi her have nok af, og tænker at vi i lang Tid skulle have hvad vi behøve." — Han gif hen for at tage Pengene frem af et Gjemme, men — de vare der ikke. Bestyrtet ledte han i alle Skuffer, i alle Lommer; Pengene vare forsvundne. —

Med Hæstighed raabte han: "Seer Du! seer Du den forfølgende Djævel! Hvad siger Du nu?" — "Jeg siger," svarede jeg, "at det er ikke de første Penge der ere stjaalne, og bliver heller ikke de sidste." — Vi havde imidlertid ingen Lyst til oftere at prøve lignende Hjælpe:midler, og den Deficit, som opstod ved disse Penges Forsvinden, kostede os megen Nøie at dække.

Jeg troer alligevel at jeg med nogenledes let Sind vilde taalt alle disse Ubehageligheder, om blot Rudolph havde været i en bedre Sindstemning, men Bekymring for ham var min værste Sorg. Saa tungsindig, modløs, indsluttet i sig selv, som han var, skulde Ingen i ham have gjenkjendt den fordums elskværdige, aabenhjertige Rudolph N. Ofte kom han først hjem langt ud paa Natten, og saae da ganske forstyrret ud. Jeg vovede ikke at udfritte ham, især da jeg mærkede at han ugjerne indlod sig i nogensomhelst Samtale. — Et sørgeligt Lys opgik snart for mig, da en Bekjendt, som boede paa Christianshavn, hændelsesvis spurgte mig: "Hvor har dog Rudolph N. sin Gang ude i mit Nabolag? Jeg har flere Gange i denne Tid mødt ham om Aftenen meget sildigt i Nærheden af tydsk Kirke." — Næste Aften, da jeg kom hjem, og ikke traf ham, gif jeg efter dette Lys ud til tydsk Kirke, og saae til min Skræk min ulykkelige Ven gaae og lede paa Jorden, og rage med en Stof i det Gruus og de Stene, som ligge der omkring tæt ved

Kirken. Han var saa fordybet i denne fortvivlede Le-
den, at han ikke bemærkede mig, før jeg talde til ham.
— "O Gud!" raabte jeg, "Du leder efter den usalige
Nøgle!" — "Fys!" sagde han, tog mig taus under
Armen og gik hjem med mig. Her smeltede endelig
hans i saa lang Tid forstenede Sind, han var bevæget,
og paa nye den Gamle: "Kjære, trofaste Staldbroder,"
sagde han: "Ja, i mangen Nat har jeg søgt denne
Nøgle, som jeg kastede fra mig i et overilet Dieblik,
men ikke — det forsikker jeg Dig, og Himlen er mit
Vidne — ikke for at ile til det natlige Stævne. —
Nei, aldrig mere kunde jeg som Elsker nærme mig Nura.
— Det var ikke Kjærlighed, ikke det jeg kalder Kjærlighed,
som forbandt os. Kun et Dieblik haabede jeg i hendes
Arme at glemme en hemmelig Smerte, som længe har
fortæret mig. Men besynderligt nok! siden jeg kastede
denne Nøgle fra mig, føler jeg dog hvor langt det er
fra at hun nogensinde kunde blive mig ligegyldig. Den
inderligste Medynk griber mig, naar jeg tænker paa
hende. Det arme Barn, vist nok et Offer for en eller
anden græsfelig Ulykke, er derved faldet i Hænderne paa
det gamle Uhyre, der har indviet dette skønne Væsen i
sine dunkle, forbryderiske Kunster. — Næsten hver Nat
seer jeg hende i Drømme, jeg synes, hun er kommen i
Ulykke for min Skyld, og da fortvivler jeg. — Ikke
saaledes burde jeg have brudt vor Forbindelse; jeg burde

gaaet til hende, givet hende Nøglen tilbage, viist mig som en Ven, ikke som en Fiende, og sagt hende et ærligt Farvel. Hvad jeg nu gjorde, var ikke mandigt, end sige ridderligt, ja ikke engang menneskeligt.”

Jeg kunde saameget mindre trøste Rudolph, som jeg selv ofte i Stilhed havde tænkt noget Lignende, men jeg søgte saa meget muligt at være om ham og afværge hine natlige Vandringer.

En Aften da vi Arm i Arm gik hjem sammen, sagde han til mig: ”Det er idag Jævndøgn, just et Aar siden jeg første Gang besøgte Auras Bolig. Tjen mig i at gaae der forbi med mig.” — Jeg gjorde saa, men da vi vare komne til den røde Muur, rev han sig løs fra mig, ilede hen til den lille Dør, bankede paa den, og da der ikke var mindste Tegn til Bevægelse indenfor, lagde han Munden til Nøglehullet og raabte med dæmpet Røst: ”Aura! Aura! lad Omar blot een eneste Gang aabne mig denne Dør, giv mig blot et Tegn at Du tilgiver mig, og at jeg intet Ondt har tilføiet Dig.” — Intet rørte sig derinde. Kun med Møie fik jeg ham bort fra Døren, og glad ved at ingen Forbigaaende havde bemærket dette Optrein, søgte jeg at berolige ham saa godt jeg kunde. Morgenen derpaa overraskedes vi ved paa vort Bord at finde en Daase af et forunderligt Udseende. Den saae chinesisisk ud, var af et Metal som lignede et Slags Ertz, og paa Laaget laae i ophævet

Arbejde en Sølv-Sphinx. Rudolph greb den hurtigt og aabnede den. Inden i den var en mindre Daase af fint høieligt Bly, som det der findes i Theekasser, den var næsten at aabne som en Brevtaske. Inden i denne laae et lidet Brev, som Rudolph med Begjærlighed udfoldede, og læste Følgende:

”Hvorfor kalder Du paa mig? Grusomme, utaknemmelige Menneske! Hvorfor har Du kastet den Nøgle, jeg betroede Dig, ned til det gyselige Sted, hvor ingen menneskelig Haand tør vove at hente den? Viid, at til denne Nøgle var min Skjæbne bunden, min Ro og Sikkerhed.”

Jeg vil ikke prøve paa at asmale den Virkning, som disse Ord gjorde paa den allerede i Forveien ulykkelige Rudolph. Jeg selv blev efter denne Aften saa urolig og adspredt, at jeg kun med største Møie kunde besørge mine Forretninger. Rudolph var ikke mere istand til noget Arbejde; hele Dagen gik han i dybe Tanker op og ned ad Gulvet, og saasnart det mørkedes, ilede han til det ulykkelige Sted, hvor han havde kastet Nøglen, som han ledte efter som en Banvittig, og derfra til Auras Bolig, hvor han med Munden for det omtalte Nøglehul tabte sig i forvirrede Klager og Bønner om at erfare det Sted, hvor Nøglen kunde findes. Jeg formaaede ikke at afholde ham fra disse frugtesløse Foretagender, men kun at følge ham paa hans natlige Tog,

for at forebygge Opsigt, saavidt jeg kunde. Jeg frygtede for en, som mig syntes, uundgaelig Affindighed hos ham, og mangen Gang forekom det mig, som om min egen Fornuft stod paa svage Fødder. Forunderlig var den Omstændighed, at hiin Daase hver Morgen og hver Aften stod paa vort Bord, vi maatte hensætte og gjemme den hvor vi vilde. Jeg sølte et Slags Beroelighed derved, da det var mig et Beviis paa at der stedse var en Forbindelse mellem Aura og hendes foruds Elsker, og at vi altsaa dog vel tilsidst vilde erfare hvor Nøglen var, der jo umulig kunde være sunken i Jorden. Da jeg engang yttrede dette mit Haab for Rudolph, spurgte han, hvoraf jeg troede at Aura havde erfaret dette, da intet menneskeligt Væsen havde været i Nærheden hiin Aften. — "Muligviis," svarede jeg, "af Hunden, som paa samme Tid blev borte, og maaskee er vendt tilbage til hende. Denne Osman var jo saa vel afrettet, at han opsøgte alt hvad man lod falde." Og Daasens bestandige Glycerie forklarede jeg mig paa den Maade, som jeg havde forklaret saameget Andet, nemlig ved Omars Nærværelse, naar vi ikke vare tilstede, thi at han havde Nøgler til vore Døre i det forrige Logis og vel ogsaa i dette, saavelsom til de Meubles, han formodentlig selv havde bragt, havde længe været mig klart. Men jeg kunde dog ikke nægte for mig selv, at alt dette jo ogsaa kunde udtydes paa den Maade,

som Rudolph antog for ganske afgjort. Saaledes gif det nu ogsaa med denne Daase, der efter min Mening var et mechanisk Kunststykke. I det Rudolph aabnede den, dreiede Sphinxen sig saaledes, at den med Klørne ligesom holdt mod Kanten af Laaget, og fra det Dieblik af var det os umuligt at lukke dette Laag til igjen, hvor mange frugtesløse Bestræbelser vi end daglig anvendte derpaa. Hvor ubetydelig denne Omstændighed end var, saa havde den dog noget Angsteligt, og forseilede heller aldrig sin uheldige Virkning paa os Begge. Engang udbrød Rudolphs Forrvivelse ved det bestandig gjentagne Syn af denne Daase: "Med hvilke Dine den seer paa mig, den affhyelige Sphinx!" sagde han: "hvilken græselig Gaade den forelægger mig med sit aabne Laag, som intet Menneſke kan lukke igjen. Forbandede, som bragte mig Visshed om den Rædsel, som jeg anede og drømte! Maaskee skulde Aura, ligesom Rolf Blaaskjægs Gemalinde, bevare denne Nøgle, maaskee er Tyrannen kommen tilbage, maaskee han i dette Dieblik udgyder hendes Blod!" — Medens han talte saaledes, greb jeg Daasen, som han havde kastet hen ad Bordet. Jeg holdt den i Haanden, og med Et fik jeg det Indfald at spørge: "Hvor er den lille Daase eller Brevtaske, hvori Brevet laae?" — "Jeg bærer begge Dele hos mig," sagde Rudolph, og rakte mig den. Jeg lagde den omhyggelig i den større Daase, og see! — nu dreiede sig Sphinx

ren paa Laaget; det kunde lukkes, og atter aabnes. Jeg tog den inderste Daase ud, nu dreiede Sphinxen sig paa nye, og Laaget stod fast. Hvorledes dette gik til, var ikke at opdage. Hvad vi havde at gjøre, var nu ikke længere tvivlsomt. Rudolph skrev følgende Ord: "Stig mig blot hvor Nøglen er, og jeg bringer den, hvis det er muligt for et Menneske, der hverken vil skye Nøie eller Fare derfor, men holde sig lykkelig om han kan kjøbe denne Skat med den sidste Draabe af sit Blod. Nævn mig blot Stedet! Tro mig, jeg skal hente den." — Vi lagde denne Seddel i den inderste Daase, og derpaa begge Dele i den yderste, der nu uden Vanskelighed kunde lukkes, hvorpaa vi satte den paa Bordet. Næste Morgen var, som vi formodede, Daasen forsvunden. Vi hentede deraf det bedste Haab, og bedre stemte, end vi i lang Tid havde været, gik vi ud sammen.

Da vi om Aftenen kom hjem, stod Daasen paa Bordet. Med skjælvende Haand udtog Rudolph en Seddel og læste Følgende:

"Min Nøgle er sunken i Jordens Skjød, til det gyselige Sted, hvor Døden ruger over sit Bytte. Der deler den de arme Offeres græsselige Skjæbne. Du fandt den ved Templet. I dets Grundvold lurer Forraadnelsen, og med grusom Haand aabner man Binduerne for at forpøste Lusten og forskaffe nye Offere.

Af denne Luft blev Du affindig, og fastede Nøglen fra Dig, og Banvid og Død ville gribe Dig, dersom Du atter nærmer Dig.”

Under Templet, gjennem det aabne Vindue. Denne Gaade var ikke svær at løse. Saa let en Prøve havde vi ikke troet der forestod os. Vi havde aldrig vidst eller tænkt paa at der var et Gravcapel under Fredriks tydske Kirke. At Nøglen, som Rudolph med Hæftighed havde kastet iveiret, let kunde være falden derned gjennem det aabne Vindue, var ganske rimeligt. Med fornøiet Sind gik vi endnu samme Aften til en Kirkebetjent, og forlangte næsten Morgen ganske tidligt at blive indladte i Capellet. Ikke uden al Bansfællighed erholdt vi denne Tilladelse, og neppe gryede den næste Dag sørend vi begave os ud til Kirken. En lille Pige kom os imøde, og sagde, hun skulde vise os ned i Begravelserne, hvor hendes Fader, den omtalte Kirkebetjent, allerede var med et Par Herrer, der vare komne, ligesom vi, for at besee Capellet. Hun førte os til Indgangen, og forlod os. Uden at see os om, søgte vi blot hen til det Vindue, i hvis Nærhed vi stode hiin Aften, og til vor usigelige Glæde opdagede vi Nøglen liggende paa Gulvet mellem to, tæt ved hinanden staaende Liigkister. Rudolph tog den hurtigt op, og stak den til sig, i det han drog et dybt Aandedræt, som et Menneſke, fra hvis Skuldre der væltes en tung Byrde.

Vi søgte nu Kirkebetjenten, for at betale ham for hans Umage, og fandt ham i det modsatte Hjørne af Capellet i en høist uventet Stilling. Han og en anden gammel Mand opbøde forgjæves deres svage Kræfter for at løfte en tredie op fra Jorden. Denne sidste var en Olding af en meget stor Legemsbygning, men maver og udtæret. Han saae ud som død, og hans sneehvide Hoved hang ned, medens de Andre stræbte at reise ham op. Vi ilede til for at hjælpe. Man sagde os, at denne Herre var falden pludselig i Afmagt. Rudolph og jeg bare ham ud, og satte ham paa Trappetrinene uden for Kirken. Den friske Luft bragte ham til sig selv, men han var ikke istand til at staae paa Benene, og forekom os som om hans sidste Time var nær. Vi bare ham ind i det nærmeste Huus; jeg løb efter en Vogn, og paa hans gamle Ledsfagers Bøn satte Rudolph og jeg os ind i Vognen med ham, og kjørte ham hjem, medens den omtalte gamle Følgesvend løb efter hans Læge. En gammel Huusholderstue tog imod os, og med hendes Hjælp bragte vi den Syge tilfængs. Lægen kom imidlertid med den gamle Følgesvend. Den Syge vinkede denne, og sagde ham nogle Ord. Lægen gik hen til Sengen, undersøgte den Syges Tilstand, og gik derpaa tilligemed os ind i det nærmeste Værelse for at skrive en Recept. "Hør, Zacharias!" sagde han til den Gamle, som havde hentet ham: "Jeg vil sige Dem det reent ud, Hr. L.

lever ikke til Aften. Men Gud bevares! hvad har ogsaa bevæget Dem til at gaae i Morgenlusten og til et saadant Sted med den syge Mand?" — "Ak, Hr. Doctor!" svarede Zacharias: "De veed jo nok! — de gamle Grillen! — det var umuligt at affholde ham derfra." — "Siig mig," sagde Lægen, "er den Sag, vi have talt om, bragt i Orden?" — "Nei desværre," svarede hiin, "men han har meget angret sit gamle Testaments." — "Da er det forfrækkeligt," udbrød Lægen, "thi her ere Diebliffene kostbare. Jeg haaber vel at kunne opholde hans Liv i nogle Timer. Veed De imidlertid Jngen, der kan tale ham tilrette?" — "Han bad mig i dette Dieblif hente ham Præsten..." (Her nævnede Zacharias en bekjendt værdig Geistlig). "Ypperligt!" raabte Lægen: "gaa til ham, gode Zacharias, og betro Dem frit til ham, siig ham alting! Intet Godt er ham fremmed. Og endnu Et: Send strax Bud efter Hr. L's Advocat og Notarius, at Alt kan være paa rede Haand; thi, som sagt, her er intet Dieblif at spille." Rudolph og jeg tilbode os Begge at besørge dette Grinde, medens Zacharias gik til den Geistlige. Skjøndt vi aldeles intet kjendte til den Sag, man her forhandlede, vare vi dog Begge overbeviste om dens Retfærdighed, siden denne os bekjendte Geistlige og denne Læge toge Deel i den; desuden havde den gamle Zacharias et Phystonomie, af hvilket Godhed og Retfærdighed

lyste. — Det blev imidlertid bestemt, at En af os skulde blive hos den Syge, da Lægen ikke vilde overlade ham til den gamle Huusholderske. Vi bleve enige om at Rudolph skulde blive, da det syntes som Hr. L. fandt Velbehag i hans Nærværelse; han havde et Par Gange smilet til ham og rakt ham Haanden. Lægen paatog sig at besørge Lægemidlerne hurtig hentede, og vi gik da alle Tre hver sine Veie.

Jeg var den Første som kom tilbage, og fandt Rudolph og Huusholdersken beskæftigede med den Syge, som netop var kommen til sig selv efter en ny Afmagt. Vi gave ham Medicin og en styrkende Blin, som Lægen havde sendt, og han syntes at nyde disse Midler med Velbehag. — Rudolph tog mig tilside, og fortalte mig, at da han var bleven ene med Hr. L., havde denne sagt til ham: "Unge Menneske! jeg har aldrig seet Dem eller den anden unge Herre, som var med Dem, og dog har De viist saa stor Deeltagelse og Godhed mod en ulykkelig, forladt, gammel Mand. Jeg beder Dem, sig mig baade Deres og den anden unges Navn. Maaskee kunde jeg endnu vise mig erkjendelig." — Jeg nævnede, sagde Rudolph, Dit Navn, og derpaa mit eget, hvorpaa den Gamle udbrød: "Hvordan! Rudolph? Rudolph N.! Dog ikke en Søn af Præsten N. i B. Sogn i Jylland?" — Og da jeg svarede: Jo, det er min Fader, slog den Syge Hænderne sammen, udraabte:

"Herre! dine Beie..." — og faldt i Afmagt. Hvad er dog dette? Hvad Berørelse kan der være mellem min Fader og denne Mand, hvis Navn jeg aldrig har hørt af hans Mund? — I dette Dieblig indtraadte Zacharias med den Geistlige. Den Syge rakte Haanden ud imod ham, og syntes ganske oplivet. Vi gik med Zacharias ud i det andet Værelse. Advocaten havde bedt mig blive tilstede, for i paakommende Tilfælde at være Vidne. Medens vi altsaa ventede paa ham og Notarius, sadde vi fortrolig ned hos den gamle Zacharias, der syntes meget tilfreds med at træffe Nogen, der med Opmærksomhed hørte paa hans Tale; ogsaa fandt jeg det, han fortalte, ret interessant.

"De maae vide, mine Herrer," sagde han: "der er et Menneske, som jeg slet ikke kjender, men som er den Eneste der har lovformelig Ret til min Principals Hr. L's Efterladenskab og store Rigdom; og nu vilde den retskafne Doctor og jeg saa gjerne at han skulde gjøre Ret og Retfærdighed, medens han endnu kan. Gud give Lykke dertil!" sagde han, og foldede Hænderne. Efter et lidet Ophold vedblev han: "Jeg kan nok tænke, kjære unge Herrer! at naar De have hørt tale om Hr. L., saa have De hørt ham afmale som en meget slet og yderst gjerrig Mand. Der er jo Ingen uden Feil, men De kan forresten troe mig, der i nogle og tredive Aar har været hans eneste Comptoirbetjent, hans eneste

Fortrolige, og jeg tør gjerne sige, hans eneste Ven i Berden, De kan troe mig, at han er meget mere at beklage end at dadle, og jeg har ofte tænkt at ingen fattig Daglønner, der trækker hele Dagen, og gaaer hungrig tilsæns, var halv saa ulykkelig ved sin Fattigdom, som Hr. L. ved sin Rigdom. Han har aldrig været bange for at vove store Capitaler paa en eller anden Speculation, og nu kommer det Forunderligste: naar en saadan Speculation falder slet ud — som jo sjældent var Tilfældet — saa fortvivlede han rigtig nok i det Øieblik, han fik Efterretning derom, men om et Par Dage var den Sorg dog forvunden. Lykfedes den derimod, saa begyndte først vor Ulykke. Den Urolighed han da følte over de Penge, som nu paa nye vare komne i hans Børge, den martrende Raadvildhed om hvorledes han nu skulde anvende dem, kan intet Menneſke forestille sig. Hele Dagen sad han i Tanker, og om Natten kunde han af lutter Vængstelse ikke blive i sin Seng, men gik hele Huset omkring som et Gjenfærd, der ikke har No i Graven. Han ansaae sig selv for saa ulykkelig, at da her engang kom en gammel, syg og blind Tigger, som jeg beklagede, sagde han: Han er dog ikke nær saa ulykkelig som jeg, han har dog Sjælesro; jeg er vis paa, han sover om Natten. — Jeg veed ogsaa vist, der ere gaaet flere Maanedes i Mad, hvori Hr. L. ingen Nat har sovet, men først mod Morgenens er

falden i et Par Timers urolige Slummer. Mængden gang naar jeg laae i min bedste Søvn, blev jeg vækket ved at han kom ind i mit Kammer og kaldte paa mig. Da sagde han sædvanligviis: O Zacharias! hvor Du er lykkelig! hvor Du saadan kan ligge og sove saa sødt! Gud give, jeg kunde bytte med Dig og være i Dit Sted! — Derpaa satte han sig paa Kanten af min Seng, vreed sine Hænder, græd og sagde: Jeg ulykkelige Mand! hvor skal jeg hen med de forbandede Penge? — Jeg følte den største Medlidenhed med ham, og fandt mig taalmodig i at vaage med ham. Nu forelagde han mig alle sine Ideer og Speculationer, men ved enhver Plan tilføiede han: Men det er ikke sikkert; og opregnede da Krig, Misvært, Skibbrud og alle de Uheld, som naturligtviis true ethvert Foretagende af denne Natur. Undertiden naar han ret jamrede sig, prøvede jeg at gjøre ham et andet Slags Forslag. Jeg sagde da: Men min kjære Herre! da Deres Rigdom gjør Dem saa ulykkelig, og der er saa Mængden, den vilde gjøre lykkelig, saa mangt et godt Brug, De kunde stænke den til, saa behold saameget af den, som De rigelig kan leve af i No, og skil Dem af med Resten. — Men saa loe han og sagde: Du spørger med mig for at opmuntre mig! Ja, Du er en god Sjæl. — For et halvandet Aars Tid siden var han meget syg, og ingen troede, han havde levet. Da han kom sig af denne Sygdom, var

der ligesom foregaaet en Forandring i hans Sind. Han drog sine Penge ud af al Handel og satte dem i Sikkerhed, for, som han sagde, at faae No i sin høie Alderdom. Nu haabede jeg paa bedre Dage, men tvertimod, det blev værre end nogensinde; thi nu gik alle hans Tanker ud paa, hvortil han skulde testamentere sin Formue. Han gjorde bestandig Udkast til et Testament, og tilintetgjorde det igjen for at gjøre et nyt, som havde samme Skjæbne. Han testamenterede, for Exempel, til en offentlig Stiftelse her i Byen; men naar han havde beseet denne Stiftelse, og erkyndiget sig ret om den, mishagede den ham, og saaledes gik det dem alle, den ene efter den anden. Tilfids fik han dog gjort et Testament, men som var det urimeligste af dem alle, og som han ogsaa, efter kort Tids Forløb, meget angrede, uden dog at blive enig med sig selv om at tilintetgjøre det, af Uvished om hvad han skulde sætte i Stedet. — Gud veed, hvor hjertelig jeg da tiltalede ham, og erindrede ham om hans eneste retmæssige Arving, men saa blev han vred og sagde: Vil Du holde med mine Uvenner? Skal min suurt erhvervede Formue komme i min gamle Fiendes Hænder? — Nu sov han aldrig mere nogen Nat, hans Uro og Sjæleangst udtærede ham ganske, og jeg tænkte ofte at han snart maatte døe; ofte længtes han selv efter Døden, og den Tanke at komme til at sove rolig, syntes at indbefatte

alle hans Duffer. Derfor laae det ham, næst hans Testament, allermeest paa Hjerte, hvor han skulde begraves, og til den Ende besaae han alle aabne Begravelser i alle Byens Kirker. I Jorden vil jeg ikke puttes ned, sagde han: jeg vil udsøge mig et godt Sted, hvor jeg kan ligge godt og sove i Fred. — Men her gif det lige som med de offentlige Stiftelser, intet Sted syntes ham godt nok. Capellet under Fredriks tydske Kirke havde han hørt tale om, og nu vilde han endelig derud og see det, uagtet alle mine Forestillinger og Paamindelser om Doctorens Forbud mod al Anstrengelse. I hele den forløbne Nat gif han omkring, han var saa svag imorges, at han neppe kunde tale. Ikke desmindre maatte jeg beqvemme mig til, endnu før det blev Dag, at begive mig med ham paa Veien, og det tilfods; thi en Bogn vilde han paa ingen Maade lade hente. Jeg beder Dig, Zacharias! sagde han: jeg beder Dig sœie mig endnu denne ene Gang. Det aner mig, at naar jeg har været derude, vil jeg faae No. — Og,” tilføiede Zacharias med et dybt Suf: ”Denne gang var vel ogsaa hans Anelse rigtig.”

Saa vidt var Zacharias kommen i sin Fortælling, da i det samme Notarius og Advocaten kom, og et Par Minuter senere traadte den Geistlige ind til os. Han nær mede sig til Rudolph og mig, og spurgte: ”Hvilken af Dem, mine Herrer, er Hr. N.?” hvorpaa han fortsatte sine

Spørgsmaal: "De hedder Rudolph? Er født i Aaret? Er en Søn af Præsten N. i B. Sogn i Jylland? Hans eneste Søn?" Medens Rudolph besvarede disse Spørgsmaal, kom de Tilstedeværende nærmere, og Lægen tog hans ene Haand og trykkede den, medens den gamle Zacharias greb den anden og kysede den med Glædestaarer, uden at den ganske forbausede Rudolph kunde forhindre det. Fulgt af alle os Andre førte den Geistlige ham hen til den Syges Seng, i det han sagde: "Hr. L. har for mig erklæret, at De er hans Søn og retmæssige Arving. Beviserne for Deres Fødsel vil han i disse Vidners Nærværelse fremlægge." — Rudolph, ude af sig selv af Forundring, bøiede sig taus over den Gamles Haand; men denne gav ham Tegn at han skulde sætte sig ved Sengen, og vinkede Zacharias, som han befalede at tage Nøglen til hans Pengeskriin, som stod ved Fødderne af Sengen, og deraf udtage og bringe ham en rød Brevtaske og det føromtalte Testament, for at han kunde tilintetgjøre det. Nøglen, sagde han, laae under hans Hovedgjærde, som den pleiede. Zacharias søgte den der, men forgjæves. Den var rimeligviis bleven liggende i hans Klæder, tænkte man, da han i saa stor Hast var bragt tilfængs. Zacharias søgte ogsaa der, ligeledes forgjæves. Den Syge blev yderst urolig. "Hvor kan den være?" sagde han: "aldrig har jeg endnu behøvet at lede efter den Nøgle. I det Skriin

ligge alle mine Beviser og mit forrige Testament. Der er en kunstig Laas for Skrinet, hvordan skal vi faae det op?" — Hans Urolighed steg til en saadan Grad, at Lægen frygtede, den med Gød skulde gjøre Ende paa hans Liv. "Vær rolig, Hr. L.," sagde han, "jeg skal nok finde Nøglen." Derpaa gik han hen til Skrinet, og prøvede at aabne den med en Nøgle, han bar hos sig; Flere af de Tilstedeværende fulgte hans Exempel, men Alle forgjæves. Rudolph syntes ligesom at vaagne af en Drøm; han greb sin gjensundne Nøgle, satte den i Laasen, og strax gik Skrinet op. Zacharias udtog de forlangte Ting og leverede den Syge dem. Hr. L. tog begge Dele og sagde: "Er Skrinet lukket igjen? Giv mig Nøglen." — Derpaa leverede han den til Rudolph tilligemed Tegnebogen, rev det forrige Testament tvertover, og sagde derpaa til Rudolph: "Min Søn! Du kjender vel bedst Præsten N's Haand; i denne Brevtaske er et Brev fra ham, tag det ud og fly det til hans Høiværdighed, som jeg beder om at læse det høit." — Den Geistlige tog Brevet. Det var dateret fra det sidst afvigte Foraar, og dets Indhold, med Udeladelse af Indledningen og andre til denne Fortælling ikke henhørende Omstændigheder, var omtrent affattet i følgende Ord:

"..... Efter saa mange Aars Forløb indseer jeg selv at jeg havde megen Uret i saaledes at give

min Brede Tøilen, og at jeg forløb mig imod Dem. Min Udfærd var høist upassende for mig som geistlig Embedsmand, men den maa undskyldes med min daværende Ungdom og den oprørende Fornærmelse, De havde tilføiet mig. De, en Mand, allerede langt over Ungdommens opbrusende Aar, havde benyttet Dem af et uskyldigt og elskeligt Barns Uerfarenhed og uheldige Stilling for at forsøre hende, og siden med Haardhed forskyde hende og det Barn, som var Deres eget. Og denne Pige var min Søster, en Søster som jeg havde elsket og skattet som den herligste Juvel. — Jeg tog den ulykkelige Maria hjem med mig, og min ædle unge Hustru og jeg bleve enige om at redde hendes Ære ved at udgive det Barn, hun skulde føde, for vort. I den Censomhed, hvori vi levede, var denne Plan let at udføre. Maria fødte en Søn, vi kaldte ham Rudolph efter Dem, og han blev døbt og opdragen som mit Barn. Dog paa det hans sande Herkomst i fornødent Tilfælde maatte kunne bevises, brugte jeg de nødvendige og pligtsmæssige Forholdsregler, som jeg herved vil sige Dem

Min Søsters Skjæbne blev saaledes blidere end man kunde have formodet, og da jeg var saa ulykkelig nogle Aar efter at miste min elskede Hustru, tog hun min spæde, moderløse Datter med sig til Altona, og opdrog hende med moderlig Æmhed; medens jeg med faderlig Kjærlighed elskede hendes Rudolph, selv under:

viste ham, og satte al min Glæde i hans Omgang og Fremskridt, og mine Bestræbelser bleve saaledes velsigede, at jeg vel tør sige, at han maatte være enhver Faders Stolthed og Glæde. . . . Mit Ønske er derfor at De vil give Naturen sin Ret, og legitimere Deres og Marias Søn. Min Søster er død, hendes Vre lider ei mere af Verdens Dom, og i hendes sidste Brev til mig har hun yttret det Ønske, at hendes Søn maatte forsøde sin Faders sidste Dage. . . . Rudolph har Ret til at De med Deres Formue letter ham Veien gennem Livet. Imidlertid er dette dog ikke det Vigtigste. Han er i Besiddelse af de Skatte, som Møl og Kust ikke kunne fortære, som Tyve ikke kunne stjæle. Det daglige Brød vil han vel eet eller andet Sted finde, om De end skulde vilde nægte ham hans Ret til Deres Rigdomme. Men hvad jeg indstændig beder Dem om, er dette, at De vil erklære ham for Deres Søn. Til denne Bøn har jeg Grunde, som jeg ikke kan betro Papiret, men om saa Uger kommer jeg til Kjøbenhavn; da vil jeg besøge Dem, og dersom De da, som jeg haaber, vil opfylde dette mit billige Ønske, vil jeg fortroligen aabne Dem mit Hjertes Lonkammer; vort gamle Fjendskab skal ikke følge os i Graven, men i den forklarede Marias Navn ville vi som Brødre række hinanden Haanden." —

Med spændt Opmærksomhed havde vi Alle lyttet til dette Brevs Oplæsning. Da det var endt, rakte Hr. L. Haanden ud mod Rudolph, der faldt paa Knæ ved hans Seng, og kysede hans Haand, dybt bevæget. Den Gamle lagde Haanden paa hans Hoved, og sagde: "Gud velsigne Dig, min Søn, og gjøre Dig lykkeligere end Din Fader har været! Min Formue skal være Din. Den er suurt erhvervet, der er ingen uretfærdig Mammon derimellem. Brug den med Forstand." Herpaa dicterede han meget tydeligt og ordentligt sit Testament, hvori han erklærede Rudolph for sin Søn, og uden mindste Vilkaar eller Forbeholdenhed indsatte ham til sin eneste Arving. Han underskrev og satte selv sit Segl under Testamentet. Men nu var det ogsaa som om den sidste Gnist af Livskraft var fortæret. Han foldede Hænderne, og sagde: "Gud ske Lov! nu er den svære Steen lettet af mit Hjerte!" og sank kraftesløs tilbage. Lidt efter syntes han dog paa nye at komme tillive; han modtog med Andagt Sacramentet, som den Geistlige rakte ham, og da han nu var bleven ene med Rudolph, Zacharias og mig, gav han Zacharias Haanden og takkede ham for al hans Trost, uden dog i mindste Maade at have sørget for den gamle tro Tjeners Fremtid, eller med noget Ord anbefalede den til sin Søns Omsorg. Han vinkede derpaa Rudolph, og spurgte ham med mat Stemme: "Har Du Nøglen til Pengeskabet?"

Bits mig den!" — Derpaa leverede han ham sit Uhr, tog sin Signetring af, og rakte ham den, hvorpaa han sagde: "Jeg er saa vel tilmode, Gud være lovet! nu troer jeg at jeg kan sove." — Han foldede Hænderne, lagde sig som til at sove, og var om saa Minuter sovet sagte hen i den Søvn, hvorfra man ikke mere opvaagner til en jordisk Dag. Rudolph kysede endnu engang hans kolde Haand, overlod derpaa de nærmeste Forholdsregler til den troe Zacharias, hvorpaa Rudolph og jeg forlode dette Huus, hvor vi havde mødt en saa høist uventet Skjæbne.

Da vi befandt os under den frie Himmel, var det for os som om vi vaagnede af en Drøm. — Vi kunde i Begyndelsen kun med afbrudte Ord udtrykke vor Forundring. Rudolph sagde endelig: "Besynderlig hjertesgribende var mig Zacharias Skildring af hans gamle Herres Tilstand. Jeg synes, jeg burde strax have gjættet at det maatte være denne ulykkelige Mand's Blod, som randt i mine egne Aarer. Saaledes som han, har ogsaa jeg vandret om saa længe, forfulgt af Urolighedens Furie. — Men nu til Aara! — Hvor er jeg angst for maaskee at komme forsilde, og lide Skibbrud midt i Havnen." Vi ilede nu til det velbekjendte Sted, uden at verke noget Ord. Da vi kom til den røde Muur, overfaldt der mig en aldrig følt Nysgjerrighed efter at titte ind i dette mystiske Opholdssted, og da Rudolph stak

Nøglen i Døren, stillede jeg mig lige for samme med opspilede Dine, for at see lidt af den dunkelt oplyste Gang, for at opdage om Omar var der, eller om muligt at see et Glimt af Nura selv. Men ligesom Rudolph vilde aabne Døren, fløi en ulyksalig Flue mig lige ind i det ene Øie. Dette forvoldte mig en saa emfindtlig Smerte, og gjorde mig saa fortumlet, at jeg maatte sætte mig ned paa en Afviser ved Muren, og først i det Dieblisk Rudolph var kommen tilbage, og stod ved min Side, lykkedes det mig at skille mit Øie fra den ubudne Gæst og komme igjen til mine Sandser. Rudolph fortalte mig nu paa Hjemveien at Nura, ganske mod al Sædvane, havde mødt ham i den lange Gang, og selv modtaget Nøglen af hans Haand. — "Jeg takker Dig," sagde hun, "jeg skal altid takke Dig for Dit Mod og Din Kjærlighed. Jeg forlader nu dette Land, jeg er lykkelig. Held og Glæde ville ogsaa følge Dig. Jeg siger Dig Farvel." Med disse Ord rakte hun ham Haanden og lukkede ham derpaa selv ud af den lille Dør. — "Nu," udbrød Rudolph: "nu først føler jeg mig fri og let. Hvor jeg er lykkelig! mit Hjerte kan ikke rumme denne Salighed! jeg synes, jeg kunde gjerne døe af Glæde. Tænk Dig dog min Henrykkelse: Pauline er ikke min Søster! Min Faders Aand tilgive mig min glade Stemning, samme Time jeg kommer fra hans Døds seng, men gid han saae min Taknemmelighed! I

Livet vilde han ikke vedkjendes mig, men i sin sidste Stund betalte han mig sin Uret med tusindfold Belgjeving, ved at borttage den giftige Orm der saalænge havde fortæret min Sindsro, ved at sige mig de alle Sorger lægende Ord: "Pauline er ikke Din Søster." Rudolph havde neppe udtalt, da vi bleve afbrudte i vor rolige Vandring ved en ny Scene. En Hund kom farenende efter os, og sprang op ad Rudolph med lydelige Glædesyttringer og Kjærtegn. Vi gjenkjendte strax den floge Osman, som var bleven borte samme Aften som Nøglen. Hans fordums Herre modtog ham med stor Fornøielse, og talte til ham som om Dyret forstod hans Ord: "Kjære Osman! jeg har været meget ulykkelig siden jeg saae Dig sidst. Du kommer tilbage med Lykken, men forlad ikke mere Din Herre i Modgangens Time, for at følge denne flygtige Gudindes ustadige Spor." — Og med denne Nat endte vore eventyrlige Begivenheder.

Hr. L's sørgelige og døde Hav af Rigdomme bleve i hans Søns Hænder en levende Sundhedskilde, som forfriskede hans eget Liv og alle deres som omgave ham. Han søgte enhver Leilighed til at opfylde de Pligter, hans Fader havde forsømt. Den gamle Zacharias forsikrede han en lykkelig og uafhængig Alderdom. Den trofaste Olding vilde ikke forlade ham, men fulgte ham til Jylland, hvorhen han drog, saasnart han havde bragt

sine Sager i Orden. Efter kort Tids Forløb ægtede den lykkelige Rudolph sin Pauline, og købte et meget deilig Gods i Nærheden af sin Barndoms Hjem. Afvigte Efteraar besøgte jeg ham der, og glædede mig ved efter mange Aars Fraværelse at see ham igjen i fuld Nydelse af sin huuslige Lykksalighed, og midt i den Virksomhed, hvormed han med ædel Iver udbredte Velstand og Lykke blandt sine Undergivne. — Det var just Jevndøgn, da han helligholdt et prægtigt Høstgilde for alle Godssets Indbyggere. Om Aftenen dansede man paa en stor Slette udenfor Hovedbygningens Fagade. Danssepladsen var oplyst af Lamper, og alle Gæsterne jublede af Glæde. Efter i nogen Tid at have deeltaget i Dansen, fjernede jeg mig med Rudolph, og Arm i Arm vandrede vi igjen i Nattens Stilhed, som vi saa ofte og i saa forskjellig Stemning havde gjort. Vor Samtale faldt naturligtviis paa hine Dage og deres vidunderlige Tildragelser. Netop denne Nat i Aaret, da Efteraars-Solen deler Dag og Nat i lige Dele, havde to Gange været saa betydningsfuld for os, og nu oplevede vi den igjen med hinanden paa en Maade der ogsaa havde adskilt denne Dag fra de andre Dages Eensformighed. Vi vare vandrede igjennem den store, skønne, af Efteraarets dustfrende Urter opfyldte Have, ind i en lille Skov, som begrænsede denne. Undervejs havde vi paa nye, skjøndt som forhen, uden Resultat, affandlet

den gamle Materie om Muligheden af naturligt at kunne forklare hiint Eventyr fra den røde Muur i Kjøbenhavn. Vi bleve Begge ved vor engang fattede Mening. Vi vare imidlertid komne til en Høi, fra hvilken man oversaae Gaarden og den oplyste Dandseplads. Her satte vi os, henrykte over den skønne Udsigt og Nattens Herlighed. Over os lyste den prægtigste Stjernehimmel; for vore Fødder laae den skønne, stille Egn; de høie Træer i Lunden og Haven stode i et svagt Gjenskin af de mange Lys og Lamper, som straaede fra den smukke Bygning og den stærkt oplyste Dandseplads. De brogede Figurer hvirvlede sig dernede, og Musikken lød op til os i muntre Toner. Vi sad sammen i den behageligste Stemning. Osman, som havde fulgt os, som den stedse gjorde, sad paa Jorden ved sin Herres Fødder, lagde paa Hundes Bits sit Hoved paa hans Skjød og saa ham ind i Dinene. Rudolph klappede ham og sagde, fortsættende vor Samtale: "Stakkels Osman! kunde Du tale, saa vilde maaskee Du bedre end nogen Anden dømme i denne gamle Strid, thi ogsaa Du har spilt en Rolle i hiin Trylle-Opera." — "Ja," svarede jeg: "det er jo et gammelt Sagn at Hunde i slige Ting ere mere skarpsynede end Mennesker." Rudolph udbrød begejstret: "O, I lyse Stjerner! I Underværker, som hver Nat aabenbare sig for os! Du Jord, som vi tilhøre, og ikke kjende! hvad ere dog alle Eders Mirakler

mod den Verden, som rører sig i vort eget Indre, og som vi endnu mindre kunne begribe? Kun lidt har mit menneskelige Hie kunnet skimte af de besynderlige Traade, der have ledet min Skjæbne, men de maae nu kunne forklares, som man vil, jeg har i den korte Tid, hvori disse Begivenheder sammentrængte sig, følt, lidt og gjort Erfaringer i mit eget Bryst for et heelt uendeligt Liv. Ja, feilet har jeg, men bødet har jeg ogsaa, og — forunderligt! paa Videnskabernes og Angerens Bei fandt jeg dog Nøglen til mit Livs Lykke.” — ”Jeg har ofte tænkt,” svarede jeg, ”at der for os Mennesker ingen anden Bei findes end denne til et i en bedre Forstand nydelsesrigt Liv, og at ingen Psyche naaer Olympen, uden først at være prøvet i Underverdenss Rædsler.”

K o n g H j o r t .

1701 1702

Christian Poulsen var en meget udmærket Dreng. Han besad en Landsnærværelse og Besindighed, som vilde gjort et vorent Menneske Vre; og med disse skønne Egenheder forenede han den endnu skønnere: at være en kjærlig Søn, et ærligt og retsindigt Barn. Der var to Omstændigheder, som han især kunde takke for disse Fortrin. Den første bestod i den Lykke at eie en oversmaade forstandig og kjærlig Fader, og den anden i Noget, som man ved første Biekast maatte kalde en Ulykke: Han var nemlig allerede temmelig indviet i Modgangens haarde, men velgjørende Skole, og havde derved lært at finde sig i Verdens Gang og at beherske sig selv langt bedre, end man ellers kunde fordre det af en trettenaars Dreng. I sine første Barndomsaar havde han ført et meget lykkeligt Liv hos sine gode Forældre. Hans Fader, Frands Poulsen, var dengang en meget velhavende Snekker, der til stor Fuldkommenhed forstod sit Haandværk; han havde i sine yngre Dage reist paa sin Profession, og seet sig om i Verden, og han var agtet og

affholdt af Alle som kjendte ham. Med Et vendte
 Lykken sig fra ham, og alle Uheld stormede ind i hans
 Huus. En ulykkelig Ildbrand fortæredede i een Nat hans
 Magazin, hans Værktøi, hans Indbo, kort sagt, alt
 hvad han eiede; og hvad som var endnu sørgeligere,
 hans kjære Hustrue, Christians gode Moder, blev syg af
 Forskrækkelse, tilligemed sit yngste Barn, en nydelig lille
 Pige, og døde tilligemed hende saa Uger efter. Den
 ulykkelige Poulsen, der nu blev allene tilbage med sin
 stakkels Christian, blev meget syg af Sorg, og i denne
 langvarige Sygdom hensmeltede det Sidste af det Lidet,
 han endnu havde tilbage. Da han var en Mand, som
 ikke let lod Modet falde, besluttede han at begynde for
 fra igjen og tage Arbeid som Svend hos en anden Mes-
 ster, men Sygdom og Sorg havde saaledes fortæret
 hans Kræfter, at han endnu ikke var istand dertil. I
 dette uheldige Dieblif fik han et Besøg af sin Halvbro-
 der, der var en rig Urtekræmmer. Denne foreslog ham
 at boe hos ham med sin Søn, og forestaae hans Han-
 del, mod at have alting frit i Huset og en ringe aarlig
 Løn i Penge. Han selv, sagde han, kunde, af legemlig
 Svaghed og formedelst mange Forretninger ude af Hus-
 set, ikke passe sin Handel, og blev derfor bedragen af
 sine Folk. Poulsen modtog dette Tilbud, men ikke med
 Glæde, thi han kjendte sin Broder som en raa og ufor-
 standig Mand af flette Sæder. Han vidste godt, at

de Forretninger ude af Huset, hvorover han klagede, ikke bestode i andet end at fare omkring paa Kroer og Viinkjeldere med andre Svirebrødre, og at den legemlige Svaghed kun var Følgen af denne strafværdige Leve- maade. Heller ikke havde han Lyst til Broderens Han- del, eller forstod sig synderlig derpaa; men han tænkte, at med Flid og rebelig Villie kunde han vel snart lære saameget som hans Broder forstod, og det syntes ham desuden Pligt imod sin Søn, at gribe denne Leilighed til at fortjene Brødet til sig og ham, indtil noget Bes- dre maaskee kunde tilbyde sig. — Han drog da til sin Broder med Christian, der dengang var ti Aar, og fo- restod Handelen med største Iver og Held, uden at dette dog sikrede ham og hans Søn for Broderens raae og uhøflige Behandling. Urtekræmmeren havde en Søn ved Navn Peter, paa samme Alder som Christian. Denne Peter var en dum, doven og døsig Dreng, der ovenikjøbet var hoffærdig af sin Faders Penge, og ved alle Leiligheder mishandlede Christian. Naar nu Urte- kræmmeren kom halv fuld hjem om Aftenen, holdt han med sin dumme Søn i alle dennes Uartigheder; han jog Christian ud af Stuen, sparkede til ham, kaldte ham et Hunsfors, en Hund som han maatte føde uden mindste Nytte for Nogen, o. s. v. Naar nu den gode Poulsen kom op paa sit lille Kammer for at gaae tilfængs, og fandt sin stakkels Dreng grædende, trøstede han ham

med sin Kjærlighed, sit uforsagte Mod og sit faste Haab til bedre Tider, og disse stille natlige Samtaler styrkede Fader og Søn, bandt dem fastere til hinanden, og indblæste Christian en Begeistring for alt Godt, som vi ville ønske alle vore unge Læsere. *)

So Nar vare saaledes henrundne, uden at Poulsen havde kunnet iværksætte sin Plan at blive Snektersvend paanye. Hans Broder, som nok indsaae den store Nytte, han havde af ham i sin Handel, vidste altid at indrette det saaledes, at han paa en eller anden Maade fik noget tilgode hos sin fattige Broder, saa han kunde sige: "Vær saa god! Du har Din Frihed; men betal mig først det Du er mig skyldig." Og saaledes saae den stakkels Poulsen sine slittige og duelige Arme lankbundne.

Engang i Dyrehavstiden fik Urtekræmmeren, som hed Hr. Bliq, det Indfald at tage sin Søn med paa en Lysttour til Kirsten Piils Kilde, hvor han selv var en daglig Gæst, og ofte tilbragte Natten med nogle andre Svirebrødre. Men da hans Peter var meget ustyrlig og klodset, vilde han ogsaa have Christian med, for at denne kunde tage vare paa sin Fætter, uden at Faderen behøvede at bryde sig om Drengen. Poulsen undte gjerne sin Søn at deeltage i en Fornøielse, som

*) I den flyvende Post, hvori denne Fortælling første Gang var trykt, kaldtes den: "Et Skov-Eventyr for Børn."

saar sjelden tilbød sig for ham. De kjørte da bort en Søndag Estermiddag, og Poulsen blev ene hjemme for at passe paa Huset.

Selskabet, som bestod af Hr. Bliiz og En af hans Svirebrødre, samt de to Drengene, var neppe ankommet i Dyrehaven, førend begge Mændene satte sig ind i et Telt, og lode sig give Wiin, hvorpaa Hr. Bliiz kaldte paa Drengene, leverede dem en Rigsdaler til Fornøielse og Fortæring, og befalede dem nu at sørge for dem selv, gaae omkring og more dem, og komme tilbage til Teltet om Aftenen. Drengene vare begge fornøiede, og gif hen til den Bakke, som paa disse Dage af Aaret, med sine Synger, Skuespil og fremmede, mærkværdige Dyr, er et sandt Paradiis for Børn. Her gif de nu et Par Timerstid, og glædede dem ved dette for Begge ganske nye Skuespil; og derpaa traadte de ind i et Telt for at lade dem give nogle Forskrifninger. Men nu var al Glæde forbi, thi Peter var ikke længer til at styre; tiltrods for alle Christians Forestillinger drak han strax deres Capital op i en slet Punsch, hvortil han spiste nogle endnu slettere Kager. Halv beruset satte han sig nu i en Synge, af hvilken han traadte ud i en ynkelig Tilstand. Han var saa syg, at han ikke kunde holde sig iveiret, og faldt og slog Næsen tilblods, inden Christian kunde komme ham til Hjelp. Med stor Ansirengelse fik denne den blødende og høit grædende Peter

ført igjennem den store Menneſkevrimmel tilbage til Teltet, hvor hans Fader endnu opholdt ſig. Hr. Blik, der, ſaavelſom hans Selſkabsbroder, havde en endnu værre Huus end Peter, og ſaae ſin Søn komme i en ſaa jammerlig Tilſtand, geraadede i et Slags Raſeri, foer mod Chriſtian med Skjældsord og Slag, kaſtede ham ud af Teltet, ſvoer paa, at han aldrig mere ſkulde betræde hans Huus, og gjorde en ſaadan Allarm, at Folk ſamlede ſig om den ulykkelige Dreng, og troede at han havde ſtjaalet eller begaaet en ſtor Synd. Kun med Nøie ſlap han bort, og løb ind i det Lykke af Skoven, hvor der var eensomt.

Med bankende Hjerte ſatte han ſig her under et ſtort Træ, og overtænkte hvad han ſkulde gjøre. Det ſyntes ham fornuftigſt at begive ſig hjem tilføds, og ſøge, ubemærket af de Andre, at liſte ſig op paa ſin Faders Kammer. Men da det allerede var temmelig mørkt i Skoven, og Veien var ham ubekjendt, gik han vild, og kom, iſtedetfor til Udgangen af Dyrehaven, op i Nærheden af Eremitagen. Han ſtudsede ved Synet af det ſmukke Jagtſlot, ſom han aldrig tilforn havde ſeet. I det Samme udbrød et ſkrækkeligt Uveir ſom længe havde truet. Tordenen gjenlød rædsomt mellem de høie Bøge, og Regnen begyndte at ſtyrte ned. Den ſtaffels forladte Dreng ſøgte Skjul under det Skuur, ſom bedækkte Indgangen til Kjælderen under Slottet. Han ſaae

ind i det store mørke Kjøkken, hvor en munter Jld brændte paa Skorstenen, og en gammel Kone syslede, smaasnakkende — som det lod — med sig selv. Hvor gjerne var han gaaet ind og havde tørret sine vaade Klæder ved Jlden! Han var ogsaa baade hungrig og tørstig, thi Peter havde fortæret alt det der blev forlangt i Teltet, og slet intet givet ham. Han saae paa den gamle Kone, for at læse af hendes Miner om han skulde vove at gaae nærmere, og bede om et Stykke Brød og en Drik Vand, da han i det Samme blev meget forbausset ved at bemærke, at der i den snevre Indgang ligeover for ham stod en Mand, der fæstede sine Dine stærkt paa ham. Denne Mand's Udseende var saa forunderligt, at Christian ikke kunde bære sig for en vis Gysen, og tillige maatte smile ved Synet af ham. Han var saa liden at han neppe med sit uforholdsmæssig store Hoved kunde naae den halvvoxne Dreng til Brystet. Han bar ganske graae uldne Klæder, og en rød Hue paa Hovedet. Han saae lystig og godmodig ud; dog var hans Diekast giennemtrængende, og hans røde Dine gnistrede som Jld. — Han saae længe taus paa Christian. Derpaa sagde han: "Hvem er du? Hvad vil du her?" — Besfeden og frygtsom besvarede Christian disse Spørgsmaal, og hans velklingende Stemme kontrasterede med Mandens, som Discanten paa Claveret med en Bas hvor en stor Stræng er sprungen. — Den graae Mand

sagde derpaa efter et lille Ophold: "Stig mig oprigtig, har du aldrig piint eller slagtet noget Dyr?" — "Nei, aldrig," svarede Christian: "jeg elsker Dyr, og kan ikke taale at see at der tilføies dem noget Ondt." — "Har Du nogensinde druffet dig fuld?" — "Nei, jeg har ikke," svarede Christian, ganske undseelig over en saa underlig Examen. — "Eet endnu," sagde Manden: "Har du aldrig — — det er i Grunden et dumt Spørgsmaal, for den Sag er ikke saa farlig, men jeg maa dog sige det: Har du aldrig stjaalet saameget som for to Skillinges Værdi fra noget Menneske?" — "Stjaalet!" gjentog Christian ganske stødt: "Gud bevare mig!" — "Naa, naa!" sagde Manden: "var den Synd saa gruuelig? Et lille Æg? en lille Skeefuld Grød for Exempel? Ikke Sølv eller Guld!" — "Hverken det ene eller det andet," svarede Christian kort.

Den lille Mand smilede med et fornøiet Ansigt. Han gik derpaa ind i Kjøkkenet til den gamle Kone, og sagde: "Gaa du kun til No, Moder! jeg skal nok slukke Jlden, og gjøre Kjøkkenet reent. Men fly mig Nøglen til Spiitkammeret." — "Ja det er godt nok," sagde Konen langsomt. — "Hvad for noget!" udraabte Manden barsk: "vil du gjøre mig vred? kan jeg ikke være dig saa god igjen?" — Med venlige Miner og Undskyldninger leverede Konen ham den forlangte Nøgle og gik bort. — Nu løb den lille Mand ud til Christian,

tog hans Haand, og sagde: "Kom nu, min Dreng! nu skal Du ikke længer lide Kuld eller Sult." Han førte ham nu ind i Kjøkkenet, lagde mere Brænde til den lystigt knittrende Ild, satte en Stol ved den, hvorpaa han venlig nødte Drengen til at sætte sig, efterat han først havde trukket hans vaade Klæder af, og hængt dem ved Ilden. Derpaa hentede han gæsfæstig en Potte med Melk, som han satte over Ilden, dækkede et lille Bord foran Christian, satte den varme Melk for ham, bragte Brød, Ost og Smør, og blev derpaa staaende lidt fra ham, og syntes med Fornøielse at bivaane hans Maaltid. — Da Christian havde spist, tog han alting bort og satte sig derpaa hos ham paa Kanten af Skorstenen. Den trohjertede Dreng fattede snart Tillid til sin godmodige Bert, og besvarede hans Spørgsmaal med Aabenhjertighed, saa den Fremmede snart kjendte Christians hele Stilling og huuslige Forhold. Endelig sagde Manden: "Regnen vedvarer endnu, det kan ikke nytte at du vil tænke paa at gaae til Byen inat. Løb her, til det bliver Dag. Jeg skal skaffe dig et godt Matteleie. Sig mig," tilføiede han med et skalkagtigt Smil: "Er du bange for Spøgeri? Troer du derpaa?" — Christian saae paa ham med store Dine. — "Om jeg troer paa Spøgeri?" sagde han langsomt: "Det veed jeg ikke ret selv. Men bange derfor, det synes mig ikke jeg vilde være. Min Fader siger, at naar man har en

god Samvittighed, kan det ikke gjøre En noget, og jeg synes at alt hvad jeg har hørt derom, er noget naragtigt Tsi, som man gjerne kunde lee af." — Den lille Mand nikkede venligt. "Du er en brav Dreng!" sagde han: "nu skal du ogsaa sove i en kongelig Sal." — Han hentede nu en Lygte, tændte Lyset i den, tog et Par uldne Hestedækkener paa Armen, og førte derpaa Christian op i den store Sal ovenpaa, hvor han bredte det ene Teppe paa Gulvet, og lod Drengen lægge sig derpaa, tildækkede ham med det andet, snffede ham derpaa en god Nat, og gik bort.

Da Christian var bleven ene, satte han sig overende, og søgte at ordne sine Tanker. Den store Sal, som han kun flygtig havde seet, forekom ham dog lidt rædsom i al dens, ham saa fremmede Pragt. Stormen ruskede i Altandsørrene. Det susede i Skoven, han kunde høre Uglerne skrig, og en fjern Brølen som af Hjortene fra deres natlige Opholdssteder. Alt dette, forenet med den Fremmedes sidste Spørgsmaal og forunderlige Udseende, gik ham om i Hovedet, men disse Forestillinger maatte dog give Plads for veemodige Tanker om hans Fader og om den Bekymring, denne vist nok i dette Dieblik leed for hans Skyld, indtil endelig Sønnen, denne Barnets trofaste Ven, lukkede hans trætte Dine.

Han havde ikke sovet længe, førend det forekom ham som om den lille graae Mand tog ham i Armen og kaldte paa ham. Hurtig aabnede han Dinene, men men der var Jugen. Derimod var det ham paafaldende at hele Salen var oplyst af et svagt ustadigt Lys, lige som af en Natlampe der flammer, nær ved at gaae ud, og ved hvis Skin alle Gjenstande kaste en bevægelig Skygge. Med Forundring bemærkede han, at dette Lys udgik fra det de fleste af vore Læsere velbekjendte Basrelief over Kaminen, som forestiller Jagtens Gudinde med sine Nymphes, og i Baggrunden den med et Hjortehoved begavede Actæon. Som i en Taage syntes disse Figurer at bevæge sig frem og tilbage, at vore, blive tydeligere, lidt efter lidt ligesom med Nøie at løsne sig fra den faste Glade, hvorpaa de vare anbragte, og endelig at komme ned i Salen, fulgte af en umaadelig Skare af lignende Skikkelser, af Nymphes, Satyrer og Hunde. Christian forsærdedes, men Forundring og Nysgjerrighed dæmpede hans Skræk og holdt ham i en spændt Forventning. Han reiste sig, men blev staaende ganske ubevægelig, og trykkede sig fast ind til Væggen i den Krog hvor han havde ligget. De besynderlige, lustagtige Figurer svævede ham forbi i store Grupper; Mange af dem havde skønne Former; de lette hvide Slør, som bedækkede dem, fløi som en gjennemsigtig Taage i den underlige Dands, de opførte, og som ledsagedes af Tam;

bourins og andre Instrumenter uden al Klang, saa man ingen Toner hørte, blot et Slags Rhythmus eller Tact, som naar man ganske sagte med Singrene trommer en Melodie paa Bordet. Mellem Nympherne udmærkede sig en høi quindelig Skikkelse af en stor ubeskrivelig Skjønhed, men i hendes Diekast laae noget saa Græsfeligt, at Christian, hver Gang hun saae til den Side hvor han stod, følte sig greben af en aldrig følt Gysen. Pludselig stode hun og hendes Nymphes stille. Nogle græsfelige Skovtrolde med Horn og Bukkesødder kom nu slæbende med en Figur af en Mand med Hjortehoved. Han syntes ganske betagen af Skræk og Fortvivlelse, og i det Trolde trak tæt forbi det Sted hvor Christian stod, hængte Manden et Par menneskelige Dine paa ham, hvori der var et saadant Udtryk af Smerte og Bøn om Hjælp, at Drengen pludselig glemte al Frygt, og kun følte sig besjælet af Medynk og Attraa efter at hjælpe. Trolde saavel som Nympherne spottede og mishandlede den Ulykkelige. De hidsede Hundene paa ham, hvilket syntes at forårsage ham en græsfelig Angst. Disse glubende Dyr anfaldt ham og jage ham som en virkelig Hjort, hele Salen frem og tilbage, indtil han næsten afmægtig faldt om for den omtalte høie Nymphes Sødder. Denne, i hvem Christian strax erkjendte de Andres Fyrstinde, vinkede ad En af sine Terner, der bragte hende et lille Speil. Med dette i Haanden bød hun

sig over den ulykkelige Hjortemand, hvis Hoved en Sætyr hævede i Beiret for at lade ham see i Speilet. Men han vægrede sig med alle Tegn paa en virkelig Dødsangest og med saa bønligæ Lader, at Christian ikke længere kunde være et ørkesløst Vidne til denne Scene; men glemmende al Rædsel og sine svage Kræfter, soer han frem mellem alle disse Skikkelser, og omslynge den Ulykkelige, som i det Samme reiste sig, hvorpaa han raabte med høi og begejstret Stemme: "Hvad ere I for Væsner? Hvad er dette for et skjændigt Spektakel I drive her paa et kongeligt Slot?" — Medens Christian talede saaledes, saae han med Glæde og Forbauselse det kongelige Vaaben i Loftet at lyse med en stærk Glæds. Alting løb nu sammen som i en bevægelig Saage. Han stod midt i Salen med den venstre Arm slynget om Hjortemanden. Han følte nu, at Gulvet paa det Sted, hvor de stode, gav efter, og pludselig sank de Begge ned, som det syntes, i en dyb Afgrund, hvor de standsede.

Da Christian nu saae sig om, befandt han sig i en stor hvælvet Sal, oplyst af en uhyre Metal-Lysekroner, som hang under Loftet. Han sad paa et Slags Løibænk, ved Siden af Hjortemanden, som han endnu holdt omslynget. Rundt om dem stode en heel Skare Mænd med Hjortehoveder. De vare prægtig klædte i besynnerlige fremmede, men rige Dragter, med Guldfjeder

og Perler om Hals og Arme. De frege af Glæde over at see den omtalte Mand, som de kaldte deres Herre og Konge, kysfede hans Hænder og Fødder og indhyllede ham i en prægtig Kappe, idet de bestandig bukkede for Christian, og overøste ham med Taksigelser og Høflig heder, som han ikke begreb. — Kong Hjort — som vi ville kalde den omtalte Mand — gav dem et Bink til at de skulde fjerne sig, og da han blev ene med Christian, vendte han sine sjønne, menneskelige Dine til ham, trykfedede hans Haand med hvide menneskelige Hænder, og sagde: "Takket være du, min unge Belgjører! I Aarhundreder har jeg ikke nydt en Time som denne. Er du Den som de forsonede Guder have sendt til min Frelse, da være du velsignet." — Herpaa fortalte han Christian sin Skjæbne i følgende Ord:

"Jeg behøver ikke at sige dig at jeg er et Menneske som du. At Parcerne have udspondet min ulyksalige Livstraad til en for Mennesker usædvanlig Længde, at jeg nu har levet i mere end tre Aartusinder, kommer af den Omstændighed at jeg — som du seer — lider af Evolddom, og desuden hver Dag er forvandlet til Steen. I denne unaturlige Tilstand staaer Tiden stille for os, og den som kommer tilbage til sig selv efter en saadan Forvandling, befinder sig i samme Alder som han var, da denne Ulykke traf ham; og han deler nu ikke

mere de Ubdødeliges sørgelige Fortrin, men Timeglasset løber nu for ham som for den øvrige Menneſkeslæggt.

Mit Navn er Actæon. Jeg var forðum Konge i et af de ſkønne Lande i det gamle Grækenland, ſom endnu beſynges af Digterne. Ved mit Hof opholdt ſig en Prinds, ved Navn Endymion. Vi vare forbundne ved det fortroligſte Venſkab, og levede et lyſtigt Liv med hinanden. Men efterhaanden bemærkede jeg, at Endymion ikke gjerne tog Deel, hverken i Jagt, Gæſtebud eller glade Dandſe. Han blev bleg og melancholiſk, og ſværmede hele Natten i Maaneſkin, ja det gik ſaa vidt, at han ofte i hele Uger aldrig nogen Nat ſov i ſin Seng eller var af ſine Klæder. Jeg efterſporede hans hemmelige Veie, og erſoer, at han ſtod i en Kjærlighedsforſtaaelse med en vis Prindsesse Diana af den gamle Fyrſteſtamme, ſom man kalder Grækenlands Guder, og ſom af dem ſelv og mange Andre ſættes høit over alle Menneſker. Jeg kjendte godt denne Prindsesse Diana. Jeg ſaae hende meget ofte paa Jagten. Jeg vidſte, at der ikke var en værre Jeſabel end hun. Hun ſlog ſine Terner, og jog dem Pokker i Bold, naar de blot paa alfare Veie havde hilſt et Mandfolk; ſaa kniſſ og ſnærpet lod hun til at være; men jeg havde ofte ſeet hende dandſe upaaklædt med ſine Ledſagerinder, og bære ſig ad ſom en Wildkat. Man ſagde ogſaa, at hun ſtod i Forbund med de grumme Væsner i Underverde,

nen, at hun tidt om Natten opholdt sig mellem dem, og udøvede Trolddom. Men i lyse Aftener og Nætter sneeg hun sig til Endymion. Da paatog hun sig en fin, sværmerisk og from Mine, saae bleg og smægtende ud, bar lange lyseblaae sædelige Klæder og hvide Slør. Da jeg havde opdaget Grunden til Endymions forandrede Stemning, advarede jeg ham mod denne Diana, og fortalte ham hvad jeg vidste om hende, men han blev vred over min formastelige Tale. Efter nogen Tids Forløb blev han imidlertid selv inderlig kjed af dette søde smægtende Uvæsen, og kom en Dag og betroede mig, at han i Grunden elskede en ung blomstrende Skjønhed ved Navn Aurora, der, som han sagde, var gift med en gammel, vranten Mand, som laae og sov langt ud paa Morgenstunden, hvorfor hun da paa denne Tid listede sig fra ham, og hemmelig besøgte Endymion. Dog gjorde denne sig Betæneligheder over at forlade sin Luna, (saadan kaldte han Diana), af Frygt for at hun skulde græmme sig altfor meget over hans Tab. Jeg trøstede ham med, at denne Dame var langt fra ikke Den, han holdt hende for at være, og tilbød ham at vise ham hende og hendes Hofdamer, naar de vare — som man siger — paa deres egen Voldgade, og troede sig ubemærkede. — Dette Forsæt blev snart udført. En Morgen listede Endymion og jeg os sagte til et med Buske og Trær tæt bevokset Sted i Skoven, og saae skjulte bag

Løvet, hvorledes Diana og hendes Nymphes badede sig i en Vig af Floden, og endog i Vandet dreve de vildeste og meest lapsede Lege. — Endymion gjorde en Bevægelse af Forundring, hvorved vi bleve opdagede. Diana foer imod os, og endnu skaansom mod den fordums Elskede, vendte hendes hele Brede sig mod mig. Jeg følte strax dens græsselige Virkning. Alt Mod forlod mig. Med en Hurtighed, jeg aldrig tilforn havde været istand til, løb jeg ind i Skoven, og standsede ved en Kilde, hvori jeg med Forsærdelse saae, at mit Hoved var forvandlet. Mit Jagtsfølge kom løbende mig imøde. Alle bare de Hjortehoveder, ligesom jeg. Bore egne Hunde forfulgte os. Vi flygtede for dem med usigelig Angst, og først ved Nattens Komme stjal vi os med Skamfuldhed ind i mit Slot. — Jeg lod min unge Fætter komme til mig, overlod ham min Throne, og drog med min Ulykkes Staldbrødre til et eensomt Slot mellem vilde Bjerge og mørke Granskove. Der levede vi i mange Aarhundreder et sørgeligt, kjedsommeligt Liv.

En Dag da jeg laae ene i Græsset i det Lykke af Skoven, kom en Krage og satte sig paa en Green over mit Hoved. Den saae paa mig med Skjønne, menneskelige Mine, og med Forundring hørte jeg den nævne mit Navn. ””Kong Actæon!”” sagde den, ””fat Mod! der er endnu Naad for vor Ulykke. Jeg er,”” vedblev den, ””ulykkelig som du. Jeg er Nymphen

Corone, forvandlet til Krage af den grumme Broder til hende, som forfølger dig. Jeg kommer fra Norden, hvor jeg har været med andre Krager. De dumme Dyr sidde endnu der paa Taget og fryse om deres Fødder, thi nu er det Vinter der. Jeg hørte dem synge:

Vi vil flyve til Dannemark,
Kjøre os Sko for en halv Mark.

Men jeg, som har bedre Forstand, og ikke lader mig indbilde, at man i Danmark skulde kunne faae Sko til den Priis, jeg sæi her hen, for at fortælle dig om Noget i samme Land, der kan være dig til større Nytte end Sko. I en deilig Skov, i en Kildegrotte, boer der en Najade eller Nymfhe, som forstaaer den Kunst at helbrede Forvandlede. Vil du tiltræde den lange Reise, vil jeg vise dig Veien.”” Den snaksomme Fugl fortalte mig desuden, at den hele Verden havde faaet en ny Skikkelse. Mit gamle Rige var for mange Tider siden i fremmede Hænder, og den hele Skare af den Gude-slægt, hvortil Diana hørte, landsflygtig og adspredt, indsluttet, sagde Nyttet, i et Bjerg, man vidste ikke hvor, men ingen frygtede længer deres Magt.

Haabet vaagnede i mit bange Hjerte. Jeg og mine Staldbrodre tiltraadte Reisen, og tilbagelagde den med stor Nøie og Fare. Men vor værste Ulykke forestod. Glade over at have naaet vor Reises Maal, droge vi ind i dette Slot, som dengang var nyt, men sjelden

blev beboet. Men I Guder! neppe vare vi komne herind, før vi erfarede at vor grumme Forsølgerinde opholdt sig her med sit hele Følge. En lille godmodig Mand i graae Klæder, henhørende til et mig ubekjendt Slags Bæsnær, antog sig os, og skjulte os dybt i Jorden i denne Hvælving hvor du nu seer os. En Nat da han ikke var tilstede, var jeg saa daarlig at forlade denne Sal og gaae omkring her i de mange Sale som støde til denne. Jeg steg endog saa op ad en Trappe som førte til et Kjøkken, hvor der stod et stort Bord. Jeg fik det ulykkelige Indfald at sætte mig paa dette for at hvile mig. Men pludseligt gik det iveiret med mig, og jeg befandt mig i den store Sal oppe i Slottet. *) Den Scene, hvortil du i Nat var Vidne, viiste sig nu for mig. Mine Forsølgere myslrede ud af deres Smuthuller, grebe og mishandlede mig, til de mod Morgenentvang mig til at see i det græsselige Speil, af hvilket Medusa's Hovedet med sine brustne Pine, sit blaablege halvforraadnede Ansigt, omgivet af de gruelige Slangehaar, stirrer paa den gysende Tilskuer, indtil han bliver til Steen. — Dette blev ogsaa min Skjæbne, men det var mig dog en lille Trøst at mine PlageÅnder ogsaa

*) Som betjendt, skal der i den store Sal paa Eremitagen have været en mechanisk Indretning, hvorved Spisebordet kunde pludselig synke igjennem Gulvet ned i Kjøkkenet, og derpaa løstes op igjen, uden at Gæsterne behøvede at flygte sig.

med Dagens Komme deelte samme Uheld. De frøbe ind i mig ubekjendte Smuthuller, hvor de hele Dagen stode forstenede, og først med Natten fik de Liv og Bælgelse. Hver Nat blev jeg levende med dem, blev mishandlet af dem, og med usigelig Hjerte-Angst blev jeg tvungen til at see Gorgonen i de døde Dine, og led saaledes daglig Døden. — Til Kildens Nymfhe kunde jeg ikke komme. Heller ikke kunde det nytte mig, om jeg havde været fri, thi den graae Mand havde sagt mig, at ikke jeg, men en uskyldig Dreng maatte løse min Trolddom. Jeg troer at du er denne Dreng.” —

”Det troer jeg med,” sagde den lille graae Mand, der i det samme kom ind: ”Fat Mod, Kong Hjort! Og du min unge Ven!” sagde han til Christian, ”følg du med mig.”

Han førte nu Christian ind i et lille Kammer, langt fra denne Hvælving, men bestandig under Jorden. Der brændte en klar Ild paa en Kamin, og et Bord stod dækket. Han satte sig til Bordet med sin unge Gæst, og bød ham allestags Spise; og Drikkevare, som Christian dog ikke var istand til at nyde. Derpaa sagde han til ham: ”Du har vist nok hørt tale om de underjordiske Folkelag, som man kalder Nisser; og du har sagtens gjættet, at jeg er et af disse med Menneskene ved et usynligt Baaud forenede og beslægtede Væsner, der venlige og hjælpsomme leve med Eder i Eders Huse?

— Jeg er den Fornemste i denne Egn. Mig lyder en utallig Skare af mit Folk. Vi hade af ganske Hjerter det hedenske Kram som har faaet Indpas i dette gode Slot, og den som kan uddrive dem, sværge vi et evigt Venkab. Du har de Egenheder som fordres dertil. Vil du frelse den ulykkelige Kong Hjort og hans Følge, og tillige gjøre mig den Tjeneste at skaffe mig af med deres Nærværelse her, saa hav Mod og Mandshjerte, skjøndt du endnu er en Dreng, og følg mig til den fromme Jomfrue Kirsten Piiil, som boer ved Kilden, hun vil sige dig hvad du har at gjøre. Solen er endnu ikke opstaaet, du kan endnu faae hende i Tale. Vil du følge med mig gjennem den underjordiske Gang som fører herfra til hendes Bolig?"

Christian følte sig begejstret af den Tanke, at han allerede i saa ung en Alder skulde kunne udøve en saa mandlig Handling, og fulgte modig med Dværgeren, der førte ham gjennem flere underjordiske Hvalvinger til en Jern-dør, som han aabnede med en Nøgle, han bar hos sig, og gjennem hvilken de nu indtraadte i den omtalte Gang. Den var snæver og ganske mørk, og blev kun svagt oplyst af en lille Lygte, som Nissen bar, hængende i sit Belte. Luften derinde var tung og qualm. Neppe havde de gaaet nogle faa Skridt, førend nogle store glubende Hunde med gloende Dine kom farende imod dem, med græsselig Hyl og Gjæen, der imidlertid lød dæmper, ligesom den

Musik, Christian om Matten havde hørt i Salen. Den modige Dreng vendte sig lige imod dem, tiltalte dem med sagtomdige Ord og sloitede ad dem. Strax vege de tilbage som om de bleve bange, hvorpaa de fulgte ham krybende paa Bugen, og bestandig hylende. "Net, min brave Dreng!" sagde Dværgen: "diſe ere Dianas Hunde, de kunne ſkræmme den Bedſte, men det er kun Vind. Det er noget uſfelt, forſagt Kram, ſom hele Reſten." — Deres qualte Hylen var imidlertid ſaa græſelig, at Christian zittrede derved. Nu kom ogſaa Ugler og Flaggermuus med menneſkelige Anſigter, ſlæi lige mod ham og ſloge ham om Drene med kolde, klamme Binger. Christian kunde neppe komme frem længer, og følte ſig mat og bængſtet. Han ſtod ſtille et Dieblik; men raſt greb han ſit Lommeterklæde, kaſtede det over ſit Anſigt, tog Dværgen under Armen, og fordobblede ſine Skridt, idet han med høi Røſt gav ſig til at ſynge: "Kong Christian ſtod ved høien Maſt." Hundenes Hylen begyndte ſtrax at tage af ved første Lyd af Drengens rene, klare Stemme, og inden Sangen var tilende, vare alle de ſæle Dyr forſvundne, og de to Vandrende gif ubehindrede med raſke Skridt. Ogsaa Luſten ſyntes lettere. "Det var en deilig Sang!" ſagde Dværgen: "Beſtignet være du, min raſke Dreng! du har forjaget de lede hedske Kreaturer. Ja intet Saadant formaaer at modſtaa et Menneſkes Magt, naar dette er godmodigt, uſkyl-

digt og kjæft som du. Men see, nu ere vi ved Maallet af vor Vandring.”

En lille Jerndør viste sig nu paa Siden af Gangen, der syntes at strække sig endnu længere bort. Nissen aabnede Døren, og de traadte ind i en Grotte, hvis Yndighed ganske fortryllede Christian. Dens glindsende Bægge vare overgroede med blomstrende Planter, der slyngede sig op ad dem og dannede en Due under Loftet, i hvis Midte var en Abning som et Vindue, gjennem hvilket man saae den klare Kilde løbe og danne som et speilklart Glas, gjennem hvilket Himlens Lys faldt ned i Grotten. Morgenrøden kastede i dette Dieblik sine første Straaler derved, og farvede alting med et rødtligt Skjær. Rundt omkring lyste Sanct: Hans: Ormene frem, som smaa Stjerner mellem det dunkle Løv. En stærk Bellugt var udbredt i Lusten, som naar Blomsterne dufte efter en mild Regn. I blomstrende Nicher i Bæggen vare smaa Sæder, overklædte med sneehvide, med Blomster indvirkede Tæpper af det fine Bæv, som man siger at Elverpigerne forfærdige og blege i Maaneskin. Fra et af disse reiste sig en ung Pige med et front, yndigt Ansigt. De lange hvide Klæder syntes at lyse som Sølv, og de skinnende blonde Haar naaede hende ned over Beltet. Med Pine, som den klare dunkelblaae Kilde, saae hun paa Christian, og sagde til Dværgen: ”Er dette den Dreng du har talt om?” — Nissen

svarede: "Ja, fromme Jomfrue! Jeg lader ham ene med dig, og vil vente ham uden for Jerndøren." — Kirsten Piiil sagde nu til Christian med en himmelsk Bærdighed og Blidhed: "Jeg veed Dit Grinde. Den ulykkelige Konge og hans Følge ere løste af Trolddommen, naar en Dreng, som du, frivillig vil see i det græsselige Speil, en Mitnatstund naar disse Troldde faae Liv." — "Tør jeg spørge dig, ædle Helgen," sagde Christian ærbødigt, "hvad seer man i det Speil?" — "Et legemligt og anskueligt Billed af Døden, som forstener alt Levende," svarede Kirsten alvorligt. — "Men," sagde Christian, "om nu ogsaa jeg bliver til Steen, hvad skal der da blive af min stakkels Fader? Hvor kan jeg gjøre ham en saadan Sorg?" — Kirsten saae mildt paa ham, og sagde: "Mit gode Barn! Betænk at du nu engang er bleven indtrukken i denne Trolddoms Kreds, og dersom du nu ikke gjenneengaaer Prøven, ere baade du og din Fader udsatte for Forsølgelser af disse onde Magter, og desuden for den Brede som den ellers gode, men noget hævnjerrige Nisse og hans Folk ville lade gaae ud over dig. — Desuden troer jeg vist ikke at det Billed, du seer i Speilet, vil enten forstene eller dræbe dig. Dette Billed er ikke eens for Alle, og et barnligt Hjerte kan vel modstaae den forstenede Kulde. Drik endnu Mod af dette Bæger, det er Vand fra min Kilde." Hermed rakte hun ham et deiligt Krystalbæger, fuldt af

det klareste Vand. Christian vilde drikke, men standsede; thi i det hans Læber berørte Glasset, saae han sit eget Billed deri, og bag samme Rilde; Nymphen, der holdt Haanden over hans Hoved, ligesom for at give ham sin Velsignelse med paa Veien. "Hvorfor drikker du ikke?" spurgte hun. "Fromme Gømsfrue!" svarede Christian: "jeg tænker paa, at det Billed, jeg snart skal see i Speilet, neppe vil være saa trøstelig, som det, jeg seer her i det speilklare Vand." Med disse Ord tømte han Bægeret, og følte sig let og glad. Han fandt sin Ledsager staaende udenfor Døren, og gik med ham ad den Vej de vare komne.

Den underjordiske Gang var nu fuldkommen fri for alle Hindringer, og Luften rensset. De gik uden at vexle mange Ord. "Jeg vil," sagde Dværgen, "nu føre dig en lille Omvei til vor Bestemmelse, for at du kan see, hvorledes det gaaer til herude." Han aabnede nu en anden lille Jerndør i Gangen, og førte Christian ud i en stor Skov, der ganske lignede DyrehavsBakken, men med det ubestemte, taageagtige Udseende, hvorunder Gjenstandene vise sig for os i Drømme. "Her," sagde Dværgen, "er Svirebrødrenes Drømmerige. De fulde og fordrunkne Mennesker ere kun halvt i det virkelige Liv; med deres anden Halvdeel opholde de sig i denne taagede Verden, eller, som de kalde det, drive omkring med en Ruus. Al Raahed og Pøbelagtighed viser sig

her i sin ynkelige Skyggetilstand, medens det oppe paa Jorden kun alt for gjerne giver sig Skin af noget Virkeligt." Snart bemærkede Christian Sandheden af Dværrens Ord, thi en Mængde blege, ravende Skygger ilede ham forbi med usikre Skridt. Nogle drak af tomme Glas, hvori de troede, at den kosteligste Viin var indeholdt; Andre spadserede Arm i Arm med Skygger af hæslege Fruentimmer, i hvilke de saae de største Skjønheder; Andre spillede Regler, men Kuglerne vare lutter Dødningshoveder; Andre dansede, men Musicanterne vare Ugler og Faarekyllinger. Christian saae ogsaa en itubrukken Kildevogn, af den Art, som man paa Jorden benævner Kaffemøller, men for hvilke Nissesproget uden tvivl har et andet Navn. I en Grøft ved Siden af denne Vogn laae Hr. Bliks med sin Svirebroder og sin Søn Peter, alle Tre fulde, og begravede i den dybeste Søvn. Christian kunde ikke lade være at knibe Peter i Næsen, for at see, om der var Liv i ham. Han sprællede med Venene, og gebærdede sig stræffeligt derved. "Lad det være!" sagde Dværren: "Imorgen vil han nu have en blaa Plet paa Næsen, og han har allerede saa mange paa Kroppen, formedelst det tunge Fald fra Vognen ned i Grøften." — Ved nærmere at see paa Træerne i Skoven, blev Christian meget forundret over deres besynderlige Udseende. De havde baade Blade og Frugter, men Bladene vare Bancofedler, og Frugterne

vare Ducater og Sølvdalere. "Denne Skov," sagde Dværgen, "er voxet op af de Penge, som Svirebrødrene øde paa deres sværmende Forlystelser. De gjøre ærligt hvad de formaae for at ødelægge deres Penge, men hvad der falder til Jorden, er ikke spildt; det voxer op, og bærer Frugt. See, hvilken stor Skov! Her er en Kæmpe-Eg; dens Blade ere lutter Hundreddaler; Sedler, og dens Frugter lutter hollandske Ducater. De mindre Træer have ringere Blade og Frugter." Christian kunde ikke noksom beundre det majestætiske Egetræ. "Skulde det ikke være tilladt," spurgte han, "at plukke nogle Blade af dette Træ? jeg vilde da give dem til min stakkels fattige Fader, som maa staae i Urteboden Aar ud og Aar ind, og næsten aldrig seer noget Grønt af Træerne." — "Det gjerne," svarede Dværgen: "pluk saa meget som du vil." Christian lod sig det ikke sige to Gange, men fyldte sine Lommer saaledes med Egeblade, at han var saa bepakket som et Æsel, og neppe kunde gaae af Stedet; og da Lommerne ikke kunde rumme flere, fyldte han endnu sin Hat og sine Støvler med saa mange, som der kunde faae Plads. Derpaa gik de ad en anden Vej tilbage i den underjordiske Gang.

Den venlige Nisse førte ham ind i det Kammer, de ved Dagbrækningen havde forladt. Ilden brændte atter lystigt i Kammeren, og oplyste Kammeret. Vordet stod dækket paanye, og efterat den omhyggelige Bert godmo:

digen havde ordnet Christian et lidet Maaltid, som denne med friskt Mod nød, aabnede han Døren til et lidet tilstødende Kammer, hvor en god Seng stod opredt, idet han sagde: "Du trænger til Hvile, min Dreng! hvil dig ud her. Jeg skal nok vække dig naar Tid er." — Christian lod sig heller ikke sige dette to Gange. Han lagde sig strax tilsæns, og sov ind. I Drømme troede han at see sin afdøde lille Søster. Hun var bleg, men deilig. Hun bar to hvide Binger paa Skuldrene, og holdt en Balmuekrands i Haanden. Hun smilede til Christian, og rakte de smaa Arme imod ham.

Han sov lige til den næste Nat, og vaagnede ved at Dværgeren traadte hen for hans Bæde, og sagde: "Kom, min gode Dreng! nu er det Tid." — Hurtig og modig sprang Christian op. Han følte ingen Frygt, men var i sit Hjerte overbeviist om at han vilde seire over Trolddommen. Han og hans Ledsager løb hurtigen op til Salen, og traadte ind. Spøgeriet var alt i fuld Gang. Kong Hjort laae paa Jorden, omringet af Hundene og sine Plagevænder. Den grumme Diana nærmede sig med Speilet. Da sprang Christian til, stillede sig imellem hende og den ulykkelige Konge, og saae med sine milde, klare Øine lige ind i Speilet. Forundret og lykkelig saae han i dette — ikke det frygtelige Medusahoved, men det yndige Syn han havde seet i Drømme: Hans lille Søsters elskede Ansigt smilede til ham. Med Glæde

rakte han Armene mod Speilet, da forsvandt Diana og hele Skaren. En Taage blev tilbage i Salen. Han bemærkede kun at Dværgeren greb en Satyr og skjød ham ind i Vasrelieffet over Kaminen til det Sted, hvor Actæon plejede at staae. Kong Hjort stod ved Christians Side. Med Glæde saae den gode Dreng, at Trolddommen var forsvunden, og at den ulykkelige Konge til ligemed hans Følge bare ordentlige Mennekehoveder; Kong Hjort omfavnede Christian, og udgjød sin Henrykkelse i usammenhængende Ord. Hans Hoffolk omringede dem; de bødte sig for Christian og vilde kysse hans Hænder. Mange af dem vilde række ham deres kostbare Armsbaand og Guldfjeder. Kong Hjort vinkede ad En, der nærmede sig med et stort Skriin fuldt af Guldpenge. Kongen tog det af hans Haand, og rakte det til Christian. Men ligesom denne vilde modtage det, traadte Niisen imellem dem, og stødte det tilside, idet han raabte: "Nei, nei! behold Eders Guld for Jer selv. Drengen maa ikke tage det, det vilde kun bringe ham Uheld. — Nu afsted med Jer!" tilføiede han, i det han gjorde Tegn til dem med Haanden, at de skulde gaae: "Eders Heste staae sadlede nede i min Stald; skynder Jer nu at pakke Jer. Lykke paa Reisen!" Som en Skare Trækfugle mylrede de nu ud af Døren; Taagen fordeelte sig efterhaanden; Dagen begyndte at grye, Alt stod nu i Salen, roligt og som det endnu staaer. Dværgeren omfavnede nu Chri:

stian med stor Glæde. "Triumf!" raabte han: "Nu er alting godt, Trolddommen er løst. Der staae de i Muren, forstenede til evig Tid."

I det Samme hørttes en lystig Jagtmusik. Slots-Nissen førte Christian ud paa Altanen, og han saae nu Kong Hjort med sit Følge, Alle paa sorte Heste, i flyvende Fart ile hen over den store Slette, og forsvinde i Skoven.

"Nu," sagde Christian, "maa jeg hjem til min Fader, som vist nok ængster sig over min lange Udeblivelse." — "Det er ikke meer end billigt," svarede Nissen: "Jeg skal ledsage Dig paa Veien. Jeg kan, om Du ønsker det, føre Dig igjennem den underjordiske Gang lige til Christiansborg Slot i Kjøbenhavn." — "Nei," svarede Christian: "nu vil jeg heller ud i den friske Morgenluft, og styrke mig ved at indaaende den." — "Som Du vil," svarede Nissen, idet han tog ham ved Haanden, og førte ham igjennem Kjøkkenet ud paa Sletten. Da de kom til det store Træ, hvorunder Christian havde siddet, dengang han, uden at vide det, gik til Eremitagen, kom han til at tænke paa den Steming, hvori han dengang havde seet op i dets høie, hvælvede Krone, og sukket over sin forladte Tilstand. Træet syntes atter at indbyde ham til Hvile. — "Lad os sidde os lidt her," sagde han til Nissen: "Jeg synes, jeg er træt, og ligesom forstyrret i Hovedet."

Hans velvillige Ledfager samtykkede i hans Ønske, og de satte dem Begge. Christian strakte sig i Græsset, og saae op i Træets Krone, idet han stræbte at samle sine Tanker. Men under denne Bessjæftigelse faldt han i Søvn.

Da han vaagnede, var det høi lys Dag. Han sprang op, og gned sine Øine, for at besinde sig. Han bemærkede i nogen Afstand den lille Nisse, som vendte sig om, og saae efter ham. Da Nissen saae Christian vaagen, raabte han til ham: "Farvel, min Ven! Nu er Solen staaet op, og Trolddommen forsvunden; nu er du fri og løsreven fra det hele natlige Uvæsen." I det Samme befalte Christian sine Lommer, men fandt, at de vare tomme; hurtig tog han sin Hat af, men ogsaa den var tom. "Hvor er mit Egeløv?" raabte han til Nissen. "Det er forsvundet med al den øvrige Trolddom," gjensvarede Nissen: "men vær rolig; Erstatningen vil ikke udeblive; dit gode Hjerte og dit Mod ville nok blive belønnede." Med disse Ord tog Nissen sin røde Sæue ærbødigt af, hilsende Christian, og sank ned i Jorden. Men i det han sank, svingede han sin Hue, og kastede den iveiret; og det forekom Christian, som om den fløi hen ad Jorden. "Det er godt nok," sagde Christian ved sig selv: "men man veed hvad man har, man veed ikke hvad man faaer." Hurtig trak han sine Støvler af, for at see, om der ikke endnu skulde være lidt

Egelyv i dem; men han bemærkede ved samme Leilighed, at der vare Huller i dem, og at de ikke vare opfyldte med andet end med Gruus og Smaastene. Taalmodig trak han dem paa igjen, og vilde begive sig paa Veien hjemad. Da saae han med Et noget Rødt ligge i Græsset nogle Skridt borte. — "Naa," sagde han ved sig selv: "der ligger da Missens røde Hue. Jeg vil tage den op, og lægge den hen i Kjelderdøren paa Slottet, saa kan han finde den der." — Han gik nu hen til Stedet, og fandt — ikke Missens Hue, men en stor rød Portefeuille. Han aabnede den, og saae med glad Forundring at den var propfuld af Hundreddaler; Sedler og af Papiver som Drengen ikke kjendte. — "Hvad er dette?" tænkte han: "Er det en Gave af Missen?" — I samme Dieblis, hørte han sit Navn nævne, han saae iveitret og hans Fader stod foran ham. Den stakkels Mand, havde ængstet sig meget over Christians Udeblivelse, og Hr. Bliks og Peter, der imidlertid vare komne hjem, havde ved deres løgnagtige Beretninger endnu forøget hans Urolighed; han var derfor, tiltrods for sin Broders Forbud, vandret ud til Dyrehaven for at opsoge den Søn der var hans eneste Rigdom og Glæde. Med Hentykkelse fandt han ham nu frisk og munter, og Christian meddeelte ham strax det besynderlige Eventyr, han havde oplevet, og viste ham den fundne Portefeuille. Over Historien blev Faderen meget glad, og forsikkrede at den

nok vilde bringe ham Lykke, men at den fundne Skat skulde være en Gave fra Nissen, var dog mere, end hans Tro paa det Eventyrlige kunde bringe ham til at antage: "Nei min Dreng!" sagde han: "Denne Portes feuille er ganske vist tabt her i Græsset, og vi maae ingen Nøie spare for at see den i dens rette Eiers Hænder. Han er sikkert i stor Urolighed for den, thi den indeholder en meget stor Capital baade i Obligationer og rede Penge."

De bleve endnu en Timestid paa samme Sted, for at vente, og see om ikke Nogen skulde komme og søge i Græsset efter Brevtassen. Men intet Menneske viiste sig. De gik derpaa Skoven igjennem, og betragtede Alle som de mødte, uden at Nogen saae ud til at være Den som de søgte.

De forlode nu Dyrehaven, og nærmede dem til Bellevue. "Lad os gaae herind", sagde Christians Fader: "Du seer ud til at trænge til en Hjertestyrkning, og det gaaer mig ikke bedre. Jeg eier desværre kun meget ubetydeligt af Penge, men en Kop Kaffe kan vi dog faae at styrke os paa."

De vare neppe traadte ind ad Døren, førend de i den lange Gang, som gaaer gjennem Huset, saae en velklædt Mand, der stod og talte med Verten og flere af Husets Folk, der havde samlet sig om ham. Hans Ansigt røbede Urolighed, og de hørte ham sige: "Jeg

stod af Hesten, og gik et Stykke gennem Skoven. Der maa jeg have tabt den; men den er ikke til at finde. Jeg er meget ulykkelig. Den indeholdt den hele Kjøbesum for mit Gods, som jeg har solgt. Obligationerne lyde paa Hændehaveren. Portefeuilien var desuden fuld af rede Penge. De ere ikke engang alle mine egne. Jeg er ganske ruineret, dersom Brevtassen ikke er falden i redelige Hænder!" — Meget glade traadte nu Fader og Søn hen til den Fremmede. Han opgav dem sit Navn, Kjendemærkerne paa Portefeuilien, og den deri indeholdte Sums Størrelse; og da der ingen Tvivl var om, at han var den retmæssige Eier, leverede de ham den fundne Skat med saa stor Glæde, at det var tvivlsomt, hvem der var gladest, enten de Fattige, som gave Skatten fra dem, eller den Rige som modtog den.

Den Fremmede, som vi ville kalde Hr. Mercurio, var en brav, hjertensgod Mand, der med sand Taknemmelighed omfavnede Christian og hans Fader. — Han indbød dem nu Begge til en Frokost, som han lod anrette i et Lysthuus nede i Haven. I sin Glæde bevertede han sine Gæster paa det Bedste, og indlod sig med dem i en fortrolig Samtale, hvori han ikke blot erfarede deres hele Skjæbne, men ogsaa Christians nys bestaaede Eventyr, som denne ikke kunde lade være at fortælle ham. Efterat Hr. Mercurio med Op-

mærksomhed havde hørt paa Christians omstændelige Beretning, smilede han og sagde: "Min Ven, du maa uidentvivel have sovet hele Natten under det store Træ i Skoven, og imidlertid have drømt hele din Historie. Ikke desmindre er det dog næsten et Mirakel, at din Indbildningskraft har kunnet sammensætte en saa vel sammenhængende Begivenhed, der bevæger sig i en Kreds af Forestillinger, som maae være dig ubekjendte. Der som Du var Discipel i en lærd Skole, og sølgelig havde læst om Diana, Actæon, Aurora, Endymion og de andre mythologiske Bæsjener, hvis Historie er den studerende Ungdom velbekjendt, saa var Tingen let at forklare; men nu veed jeg ikke, hvad jeg skal sige dertil, med mindre du ved en eller anden studerende Dreng er bleven indviet i dette Sag." — Christian benægtede saavel dette, som at han skulde have drømt Historien. "Nu," sagde Hr. Mercurio: "Det være en Drøm eller ikke, saa vil jeg gjentage Nissens Ord: Erstatningen vil ikke udeblive; dit gode Hjerter og dit Mod ville nok blive belønnede. Jeg for min Deel skylder Dig tilvisse en god Findeløn, og Du skal ved den nyde den Lykke at understøtte din gode Fader, og sætte ham istand til, med fornyet Held at drive sin Profession." — Med disse Ord tog Hr. Mercurio den røde Brevtaske frem, og udtog af den 2000 Rigsdaler, som han lagde i Christians Haand, idet han sagde:

"Du har redder min Belsærd, det er billigt at din Fader ogsaa faaer sin Velstand tilbage." — Christian kysede henrykt hans Haand, fløi derpaa hen til sin Fader, og rakte ham Pengene, og Fader og Søn omfavnede hinanden med Blædestaarer. — Mercurio betragtede dem rørt. Derpaa sagde han til Faderen: "Gode Poulsen! De er langt rigere end jeg. De har en saadan Søn; jeg derimod har hverken Kone eller Børn." Derpaa vendte han sig til Christian, og tilføiede: "Kom til mig imorgen! Vi To maa gjøre nærmere Bekjendtskab!"

Den gode Poulsen satte sig nu paa en Kildevogn tilligemed sin Christian, og ilede tilbage til Byen. Han havde vandret ud til Dyrehaven med et angst og besdrøvet Sind. Alle Gjenstandene, som han da havde mødt, viste sig nu for ham som i et forklaret Lys. Christian kunde neppe tale af lutter Glæde. Saasnart de kom til Rjødeshavn, forskaffede Poulsen sig strax et lille Logis til sig og sin Søn, og forlod samme Dag sin Halvbroders Huus. — Inden en Uge var forløben, havde han allerede et nyt Værksted, og begyndte sin fjære gamle Profession med stor Lykke og Glæde. — Christian var imidlertid bleven som Børn i Huset hos Hr. Mercurio, hvem han daglig besøgte. Da denne Mand ved nærmere Bekjendtskab syntes at spore en stor Lyst til Studeringer hos Drengen, satte han ham, med Fa-

derens Tilladelse, i en lærd Skole. Christian røbede ypperlige Anlæg, og læste med en stadig Flid. Han blev sin Belgjører saa kjær, at denne, som ingen nære Paarværende havde, gjorde et Testament, hvori han indsatte ham til Arving af sin hele Formue.

Kort at fortælle: Fra hiin lykkelige Dyrehavstour syntes det virkelig, som om et udmærket Held fulgte Christian. Engang imellem toge han og hans Fader endnu ud til Dyrehaven, besøgte den gamle Kone paa Eremitagen, og talte med hende om Slots-Nissen, paa hvis Virkelighed hun troede som paa Evangeliet. Naar da Fader og Søn glade betænkte deres lykkelige Stilling, sagde den Ene til den Anden: "Nissen har dog virkelig opfyldt sit Løfte."

T r y k f e i l.

Side	10	Lin.	6 f. n.	Efter min sættes Comma.
"	27	"	4 f. n.	Efter med tilføies: sig.
"	30	"	1 f. n.	Efter hvilken Stemme! tilføies: hvilken Sang! hvilket Spil!
"	37	"	1 f. o.	Efter endogsaa tilføies: uden Omstændigheder.
"	40	"	9 f. n.	Efter Det har jeg tilføies: egent- lig.
"	44	"	5 f. n.	Reise, læs: Ufreise.
"	63	"	5 f. n.	til, læs: paa.
"	99	"	1 f. o.	læs: bevares.
"	136	"	9 f. o.	læs: har liidt.
"	139	"	13 f. n.	Efter ethvert tilføies: af.
"	147	"	1 f. n.	min, læs: mit.
"	185	"	4 f. o.	Efter Hans tilføies: rige.
"	188	"	2 f. o.	Efter Logerne tilføies: som.
"	192	"	2 f. n.	læs: skjønneste.
"	198	"	9 f. n.	grebe, læs: greb.
"	204	"	12 f. n.	den værste, læs: det Værste.
"	216	"	9 f. o.	en, læs: et.
"	237	"	2 f. n.	ofte, læs: ogsaa.
"	240	"	7 f. o.	den, læs: det.
"	247	"	9 f. n.	Nat, læs: Dag.
"	248	"	4 f. n.	skarpsynede, læs: klarsynede.
"	262	"	12 f. n.	Efter seet tilføies: ved Lygtens Skin.
"	266	"	8 f. n.	Efter Mennesker tilføies: saa.
"	272	"	1 f. o.	med, læs: mod.

FOTO 176171

